

Evanghelia după Matei

Capitolul 27

27:1-2 – Isus este dus la Pilat

Toți preoții cei mai de seamă și bătrânii au ținut sfat împotriva lui Isus să îl omoare. Erau în același duh: preoți, saduchei, rabini, farisei. Grupările altădată rivale, erau acum unite de scopul de a-l omorî pe Isus. Nu doar unii, ci TOȚI. Toți simțeau în Isus o amenințare. Slava atât de dulce a norodului le era luată de acest Isus. Imaginea de sine pozitivă și neprihănirea lor personală, comoara cea mai de preț a sufletului lor, era atacată cu putere de acest Isus. Bucuria îndumnezeirii ascunsă de masca religiozității era și ea în pericol. Conflictul era total și ireconciliabil. Conflictul era extrem de grav și trebuia soluționat de urgență. Soluția era doar una: Isus trebuia să moară. Dar evreii se aflau sub autoritatea romană. Legea romană nu le îngăduia să omoare pe nimeni fără aprobarea tribunalului roman. Pedepsa cu moartea putea fi dată doar de stăpânirea romană. Iată de ce îl duc la Pilat, iată de ce au nevoie de ajutorul Romei. Mai marii lui Israel se duc la stăpânitorul pe care-l urau pentru a a-i cere ajutorul în răstignirea lui Isus.

Este interesant modul în care este orchestrată în planul divin răstignirea. Ea este inițiată de iudei dar aprobată și dusă la îndeplinire de romani, de neamuri. Iudeii sunt principalii vinovați, dar nici Neamurile nu sunt fără vină. Păcatul iudeilor e mai mare dar nici păcatul neamurilor nu poate fi trecut cu vederea. Cei care-i acuză pe evreii de azi de răstignirea lui Hristos, uită că neamurile au avut și ele un rol decisiv în uciderea lui Isus. Evreii singuri nu puteau să-L omoare pe Isus. Iar neamurile nu ar fi făcut-o fără inițiativa iudeilor. Răstignirea putea fi realizată doar printr-o alianță monstruoasă între evrei și neamuri. Cei care se urau atât de mult acum se înțeleg să omoare pe Isus. Fratele mai mare și cel mai mic se fac prieteni pentru un ceas pentru a-și omorî tatăl. Mesajul e clar și tragic: întreaga omenire este vinovată pentru răstignirea Fiului lui Dumnezeu. Și în cele din urmă El a fost dat la moarte din pricina păcatelor noastre. Cine a păcătuit a cauzat uciderea lui Isus. Și în cele din urmă, oricare dintre noi, dacă ar fi fost acolo nu ar fi rezitat presiunilor din văduh și ar fi participat la răstignirea lui Isus.

27:3-10 Căința lui Iuda și împlinirea Scripturilor

Iuda se simte vinovat și regretă imediat actul vânzării lui Isus; Iuda se căiește. Ce a generat căința lui? De ce atât de repede? *Atunci Iuda când a văzut că Isus fusese osândit la moarte...* Dar la ce se aștepta Iuda? Nu știa că mai marii lui Israel vroiau să îl omoare? Le ce altceva decât la o osândă la moarte se putea aștepta el? Isus încă nu este omorât, și Iuda se căiește. Deci teoria că Iuda a vrut să forțeze mâna lui Isus și să-L determine să-și folosească puterea nu pare să stea în picioare. Iuda nu se așteaptă ca Isus să Se slaveze. El nici măcar nu așteaptă execuția... se căiește înainte ca Isus să moară. Motivația trădării am analizat-o deja. Dar

de ce să căiește? De ce dă banii înapoi? Oare nu pentru cei 30 de arginți L-a trădat pe Isus?

Sunt desigur mai multe posibile explicații pentru căința lui Iuda. Una din ele este legată de confruntarea cu realitatea suferinței cauzate celuilalt, cu realitatea înfăptuirii păcatului. Mulți oameni se aventurează în comiterea unor mari păcate. Ei își găsesc tot felul de justificări, și apoi comit păcatul. Dar odată păcatul comis, greutatea de a suporta realitatea e mai mare decât au estimat. Justificările de dinaintea comiterii păcatului se dovedesc a fi foarte fragile. Ei au subestimat puterea propriei lor conștiințe. Și în cele din urmă, în spate este cel rău care ne minte și ne amăgește. Înainte de comiterea păcatului ne dă tot felul de justificări și ne încurajează: *nu-i așa grav, e dreptul tău în cele din urmă, nu va ști nimeni!* Dar după ce comitem păcatul tot el se folosește de resorturile conștiinței și ne spune: *Vai! Ce ai făcut! Toate lumea va afla! Cum ai putut face așa ceva? Nu mai este iertare pentru tine!*

Căința lui Iuda nu este una care duce la viață, ci una care duce la moarte. Vinovăția nu-l duce la pocăință, ci la sinucidere. El este lăsat pradă batjocoritorului care-i arată doar hidoșenia păcatului fără a-l lăsa să vadă și posibilitatea iertării. E nevoie de sentimentul de vină pentru a accesa pocăința. Dar nu e de ajuns sentimentul de vină pentru generarea unei pocăințe autentice. Sentimentul de vină însoțit de lumina harului ne conduce la adevărata pocăință. Nu este întâmplător că această căință a lui Iuda este așezată după căința lui Petru care plânge cu amar. În cele din urmă amândoi L-au trădat pe Isus, și amândoi s-au căit. Dar sunt diferențe colosale între cei doi... Iuda se sinucide și se duce în focul gheenei. Petru este iertat, reabilitat, primește funcția de apostol, pune temelia Bisericii, și apoi este primit prin martiraj în slavă! Petru s-a lepădat sub o presiune demonică cumplită care l-a prins nepregătit. Iuda s-a lepădat premeditat, printr-un șir de alegeri libere, deliberate, repetate făcute în ascunsul inimii în vremuri de pace lângă Isus. El era un drac de mai de mult. Iuda juca la dublu în mod conștient. Petru era sincer. Îl iubea pe Isus. Îl iubea pe Isus dar era bolnav. Însă nu era conștient de boala lui. Nu era conștient de boala adâncă a sinelui. El nu vedea conflictul dintre iubirea de Isus și iubirea de sine. Nu vedea cum iubirea de sine împiedica iubirea de Isus să crească și să se menifeste. Era bolnav. Trăia în negare, dar nu juca în mod deliberat la dublu. În Iuda iubirea de Isus murise de mult. Iubirea de sine triumfase de mult. Nu mai exista nici o zbatere, nici o luptă. Iuda se căiește dar fără să creadă în Isus. El se simte vinovat că a dat la moarte un om nevinovat. Dar el nu crede în divinitatea lui Isus, în promisiunea învierii, în harul iertării fără margini trăit de Isus. Este o căință fără credință care-l îndepărtează și mai mult de Isus. Cu Petru e cu totul altceva. El plânge cu amar. Dar acum, după rușinoasa lepădare, este mai aproape de Isus. El nu a crezut în cuvintele lui Isus când îi vestise căderea. Dar acum, deși „mânjit” de propria-i cădere, crede în acele cuvinte ale lui Isus. Este „mai puțin neprihănit”, cu „un CV mai pătat”, dar mai aproape de Isus! Căderea nu l-a îndepărtat ci l-a apropiat de Isus. În ochii săi CV-ul pare mai pătat. În ochii Domnului rămâne același mare păcătos care are nevoie de vindecare. În ochii lui are CV-ul pătat, căci în ochii Domnului acest CV fusese pătat de mult. În cele din urmă nu s-a lepădat de atâtea ori de Isus în cei 3,5 ani când a lăsat ca Satana să lovească prin el în inima lui Isus? Oare în cap.

16 când a fost o pricină de poticnire pentru Isus nu a făcut un păcat măcar la fel de grav ca cel cu lepădarea? Toată trauma era de fapt în Petru. Pentru Isus, căderea sa nu era o surpriză, ceva dramatic, o tragedie; era un pas nedorit dar necesar pentru vindecarea imaginii de sine. Dar în inima lui Petru lucrurile stăteau altfel, El era încă dominat de paradigma neprihănirii personale, Iluzia că este un om bun și puternic era acum spulberată. Lumea sa murise. Ce avea mai de preț, imaginea sa de sine, murea. Dar Petru nu se sinucide. El nu trăia încă deplin prin har dar nu era total străin de har ca Iuda. Adevărul despre har încolțise deja în inima lui. De aceea el nu se sinucide, nu se ascunde de ucenici, ci rămâne cu ei. Toate amintirile privirii lui Isus, a vorbelor Sale, a răbdării Sale, a acceptării Sale necondiționate sunt acum activate. Deodată i se deschide mintea și înțelege că nu e prima dată când îl trădează pe Isus, că a făcut-o de atâtea ori, și totuși Isus nu l-a părăsit, nu l-a respins, nu l-a spulberat. În cele din urmă adevărul vindecător începe să mijască: acceptarea sa de către Domnul nu are la temelie DELOC performanțele sale spirituale ci DOAR harul și iubirea divină necondiționată. Mai este speranță pentru el. Mai este iertare. Nu e totul pierdut. Povestea nu se încheie aici.

Iuda este dat de tot pe mâna acuzatorului. Și lipsit de credință în Isus, glasul acuzatorului îl împinge către sinucidere și iad. Petru este dat și el pe mâna acuzatorului dar nu de tot. Petru crede încă în Isus, astfel, glasul acuzatorului îl împinge către har, către o credință mai mare în Dumnezeu și în Fiul Său. Glasul lui Rabșache are rolul lui în vindecarea noastră de trăirea prin lege. Dar mare atenție la actul credinței. Credința în Isus transformă glasul acuzatorului în unealta care ne conduce către har. Moartea e urmată de înviere. Necredința în Isus transformă glasul acuzatorului într-o unealtă a nimicirii noastre. Moartea nu mai e urmată de înviere.

Matei insistă mult și pe fățărnicia preoților. Preotul era uns de Domnul în popor ca vasul prin care acesta revărsa iertarea. Când un evreu păcătuia, acesta se ducea la preot. Preotul era îngăduitor cu el și-i vestea la Templul harul iertării. Preoții din acea vreme ocupau funcția de preot din pricina avantajelor sociale, dar nu plăteau prețul slujirii și al împlinirii funcției. Nu este ușor să ai de-a face cu păcatele și bolile oamenilor. Ei savurau slava funcției dar ocoleau responsabilitățile care-i făceau „să se murdărească”. O funcție se asumă cu totul, și cu avantajele ei, și cu dezavantajele ei, și cu cele bune, și cu cele rele, și cu privilegiile dar și cu responsabilitățile. Iuda este un împovărat de păcat și vine la preoți. Dar iată ce-i răspund aceștia: *Ce ne pasă nouă? treaba ta!* Prin ei vorbește glasul stăpânului pe care Iuda a ales să-l slujească. Iuda a refuzat să-L slujească pe Isus. A ales să slujească sinelui. A ales de fapt să slujească diavolului. Dar iată că a sosit momentul adevărului. Diavolul nu are recompense pentru cei care-i fac voia. Diavolul își omoară cu cruzime supușii. Diavolul îi chinuie pe cei care-i sunt fideli și credincioși. Preoții întrupează chipul celui pe care-l slujeau. Iuda le făcuse un serviciu. Dar lor nu le pasă de Iuda. Iuda împlinise voia diavolului. Dar diavolul îl devorează cu ură și poftă.

Dar dacă ar fi rămas slujitorul lui Isus! În acest moment atât de greu. Isus nu l-ar fi abandonat, nu l-ar fi părăsit, nu i-ar fi întors spatele, nu ar fi rămas indiferent, nu i-ar fi spus: *ce-mi pasă mie, treaba ta!* Chiar în acele clipe, el, vrăjmașul lui Isus, dacă s-ar fi dus la Isus, Isus nu l-ar fi respins. Diavolul își torturează supușii iar Isus e gata să-și vindece dușmanii. Iată cât de

diferite sunt cele două lumi, iată cât de mare e contrastul dintre lumină și întuneric. A refuza calea lui Isus înseamnă a accepta calea diavolului. Nu există cale de mijloc, zonă de neutralitate. În scena răstignirii nimeni nu poate rămâne neutru. Pentru Isus, sau împotriva Lui! Și diavolul vine doar să jefuiască și să tâlhărească și să junghie. Planul lui pentru noi nu are niciodată un final fercit. Acest lucru ne ajută să îl urmăm pe Isus în toate lucrurile. Comorile la care noi renunțăm de dragul lui Isus de fapt nu sunt comori. Căci aceste comori, dacă nu fac parte din planul lui Dumnezeu pentru viața noastră, fac parte din planul celui rău pentru viața noastră. Și atunci acele comori nu vor putea decât să ne facă rău, să ne junghie, să împlinească planul celui rău cu viața noastră. Da, nu doar Dumnezeu are un plan cu viața noastră, și cel rău are un plan pentru viața noastră. În planul Domnului, adesea trebuie să renunțăm la anumite vise, comori. Aceste nu pot fi neutre. Dacă nu fac parte din planul Domnului fac parte din celălalt plan. Ele devin astfel capcane ascunse care în timp vor produce răni adânci și dureroase. Ne amintim de Lot. Planul Domnului cu viața sa nu era desigur să meargă în Sodoma. Mai degrabă era să stea lângă Avraam, să învețe și el mersul credinței, și de ce nu, să fie ca Avraam în Scriptură, un model al credinței care să încurajeze apoi milioanele de credincioși care aveau să intre în istorie. Dar în acel moment Sodoma era o comoară, un loc mai bun, și a sta lângă Avraam era dificil. Ar fi trebuit să renunțe la acea comoară și să aleagă un context mai dificil. Dar a ales comoara și a respins planul Domnului pentru viața sa. În prima zi nu s-a întâmplat nimic, nici în a doua zi, nici în a treia. Și-a continuat relația cu Domnul în Sodoma. Avea pace, avea bucurie, Domnul era cu el! Se poate deci și fără calea crucii! Dar timpul a trecut... spiritul Sodomei a început încet dar sigur să intre în inima sa și a soției sale, a copiilor săi... În inima sa a mai rămas un strop de credință care i-a mântuit sufletul... Dar soția, copiii s-au lepădat de Domnul și au pierit. Și cele două fiice care au scăpat din Sodoma l-au îmbătat și au comis incest... Ce răni, ce durere, ce final... Oare nu ar fi fost mai ușor pentru Lot să accepte durerea de a renunța la planul de a pleca de lângă Avraam într-un loc mai confortabil și mai prosper din punct de vedere material? Oare cum ar fi continuat povestea lui Lot dacă rămânea lângă Avraam? Relația cu Domnul e personală, dar creșterea în relația cu Domnul se realizează doar cu ajutorul celor de lângă noi. Să îl ai pe Avraam lângă tine și să pleci atât de ușor? În numele doctrinei că Dumnezeu este peeste tot, că Dumnezeu poate lucra și fără Avraam, că Avraam e doar un om și atât... că harul Său nu depinde de un om etc. ... Lot pleacă liniștit în Sodoma. Dar celălalt de lângă noi ne influențează. Creșterea noastră în relația cu Domnul este determinată mai mult decât ne imaginăm de cel de lângă noi. De aceea a-L iubi pe Domnul înseamnă a căuta părtașia, relația cu cei care Îl iubesc mai mult ca tine. A-L iubi pe Domnul înseamnă a te ruga pentru intersecția destinului tău cu acei oameni care-L iubesc pe Domnul mai mult decât tu însuși și te pot ajuta. Fără acest celălalt matur în Hristos nu poți crește. Și nu vorbim de un celălalt perfect, care nu te deranjează, care te lasă să dormi în voie somnul neprihănirii personale. Ci de un celălalt imperfect, dar matur, și care să te iubească suficient de mult ca să te rănească atunci când ai nevoie să fii rănit. *Eu și Domnul suntem majoritatea! Doar eu cu Domnul! Domnul e singura mea fericire!* – sună frumos, sună a credință. Dar în spate este mândrie, este lipsă de smerenie, este o fugă de celălalt. Celălalt contează. Dacă vrei să te înțelepțești **umbli** cu cei înțelepți! Dacă vrei să dormi somnul

neprihănirii personale umblă doar cu piticii Împărăției! O bună parte din binecuvântările Domnului pentru viața noastră depind nu atât de anumite alegeri ale noastre cât de prezența la timpul potrivit a unor oameni duhovnicești lângă noi. Multe din binecuvântările vieții noastre nu izvorăsc din alegerile noastre sau din credința noastră, ci din alegerile și credința celor de lângă noi. Și atunci unde mai este partea noastră? Ea este... căci ține mult de CINE este acel celălalt lângă care umbli prin viață. Iubirea de Dumnezeu se manifestă și prin faptul că alegem să ne așezăm și să rămânem între acei oameni maturi în Hristos de la care putem învăța creșterea în iubire prin har. În ceasul cel greu, Iuda nu a mai putut fi ajutat de Isus! Marii preoți cu care a ales să facă alianță i-au pecetluit drumul spre iad.

Matei evidențiază ipocrizia marilor preoți. Ei nu sunt interesați de criza spirituală a lui Iuda. Ei sunt preocupați de moartea lui Isus. Totuși, în mod surprinzător, nu sunt de acord să doneze Templului cei 30 de arginți, *căci sunt preț de sânge...* Ei nu sunt muștrați că omoară un om nevinovat dar rămân foarte preocupați să respecte regulile legate de Templu. Ei omoară liniștiți pe Cel ce sfințește Templul dar păzesc cu strictețe orânduielele Templului. Iată un apogeu al ipocriziei umane.

În ultimele capitole ale Evangheliei, Matei revine la tema împlinirii Scripturilor atât de evidentă în primele capitole ale cărții. Scriptura Vechiului Testament anunța mai dinainte răstignirea lui Mesia. Și sunt diferite profeții referitoare la moartea lui Mesia. Unele vestesc efectiv **moartea** lui Mesia, altele faptul că **va suferi**. Altele insistă pe **funcția** de Miel de Jertfă pe care o va avea Mesia. Alte profeții subliniază **respingerea** lui Mesia de către Israel. Sunt însă altele care surprind detalii ale scenei răstignirii, cum ar fi:

- Pus în rândul celor fărădelege
- Mormântul Lui va fi cu a celor bogați
- Au tras haina Sa la sorti... etc.

Moartea lui Isus ca împlinire a Scripturilor nu se justifică doar prin Isaia 53. E adevărat că Isaia 53 este unul din textele cele mai dense și complexe care prevestesc suferințele lui Mesia. Dar și fără Isaia 53 tot Vechiul Testament vestește moartea viitoare a lui Mesia. Și nu vorbim doar despre câteva pasaje, ci despre cărți întregi și despre paradigme profetice complexe. De exemplu toată cartea Levitic transmite cu claritate următorul mesaj: fără vărsare de sânge nu poate exista iertare de păcate; totuși jertfirea animalelor nu soluționează problema păcatului; se așteaptă deci o jertfă mai bună, o soluție reală la problema păcatului! Isaia 53 face parte dintr-un corpus profetic (Isaia 49-54) care abundă cu multe pasaje despre suferințele lui Mesia. Isaia 53 nu apare ca nuca în perete. Capitolul se integrează perfect atât în contextul imediat (Isaia 49-54) cât și în contextul mai larg al cărții. Marile personaje care-l prefigurează pe Mesia (Iosif, Moise, David, Ilie...) trec prin mari suferințe, și aduc izbăvirea după, și prin mari suferințe, și experimentând o dureroasă respingere din partea lui Israel. Vechiul Testament explică necesitatea morții lui Mesia, dar anunță și în mod explicit moartea Lui. Iar tot acest tablou

profetic complex creionat de ÎNTREG Vechiul Testament are și o mulțime de *detalii fascinante*. Cu alte cuvinte moartea lui Mesia este prezisă și ca realitate teologică (Mielul Pascal), dar și în detalii foarte mici. Un astfel de detaliu fascinant este cel legat de prețul vânzării Mântuitorului. Citatul este de fapt din Zaharia. Matei (un vas uman imperfect prin care curgea inspirația divină) încurcă pe Zaharia cu Ieremia. Probabil el are în minte acel pasaj din Ieremia legat de vânzarea unei proprietăți, act prin care Dumnezeu transmitea mesajul că evreii se vor întoarce din robie în țară. Nu dezvoltăm acum teologia inspirației biblice. Menționăm însă că această greșeală a lui Matei ne sugerează câteva lucruri:

- Autorii biblici nu au intrat în transă și au primit un mesaj conceput doar de cer.
- A fost o conlucrarea între Duhul Sfânt și vasul uman care scria. Acest vas uman și-a pus asupra celor scrise amprenta personalității, a stilului literar, dar fără a se știrbi mesajul teologic vizat de Duhul Sfânt. Iată că și aici strălucește așa de frumos principiul conlucrării omului cu Dumnezeu. Chiar și în revelarea Scripturilor, Dumnezeu conlucrează atât de profund cu ființa umană!
- Textul rămâne sacru chiar dacă are și o amprentă umană. Iar dacă ar fi să facem o interesantă analogie, Isus era Fiul lui Dumnezeu chiar dacă era îmbrăcat într-o fire asemănătoare cu a păcatului!
- Amprenta umană este atât de vie încât este loc și de greșeli în textul sacru! Aceste greșeli țin de astfel de detalii și nu știrbesc cu nimic mesajul teologic al cărții.
- Aceste mici greșeli ne arată că adevărurile Scripturii nu pot fi extrase din detalii, din mici fragmente, ci doar din ansamblul teologic al cărților inspirate. Duhul Sfânt nu a vizat o precizie astronomică a detaliilor de acest tip, ci doar o precizie astronomică a mesajului teologic.
- Nu înseamnă că informațiile geografice, istorice nu sunt importante. Sunt foarte importante. Dar e posibil ca în acestea să mai găsim mici aproximări și chiar erori care nu afectează însă mesajul teologic al cărții.
- Mare atenție deci cum explicăm oamenilor infailibilitatea Bibliei.
- Greșeala lui Matei (care poate fi și o greșeală datorată transiterii în timp a textului, dar tot o greșeală rămâne!) ne transmite un adevăr teologic minunat: Dumnezeu conlucrează cu vase imperfecte pentru a-și transmite mesajul, și poate transmite prin acestea un mesaj teologic curat, adevărat și vrednic de crezare.

- *O mică aplicație:* E atât de încurajator să înțelegem că Dumnezeu poate lucra frumos prin noi în pofida imperfecțiunilor noastre care vor abunda în noi până la finalul vieții. Nu trebuie să fii vasul perfect ca Domnul să lucreze prin tine. Nu vei fi niciodată vasul perfect. Poți să te percepi un astfel de vas doar în paradigma oarbă a neprihănirii personale. Dumnezeu știe că suntem imperfecți și plini de greșeli. Dar ne cere un sigur lucru: să credem în Hristos, adică să intrăm cu toată ființa în procesul transformării și creșterii noastre permanente în asemănare cu El prin har. Dacă suntem în acest proces, greșelile nu pot opri lucrarea Sa în noi, nu pot opri nici împlinirea visului Său cu viața noastră. Cel care trăiește prin har nu se sperie de greșeli. Se căiește de ele, nu se complace în ele, se lasă ghidat de ele pentru a descoperi noi boli și caută apoi harul vindecător. Cel ce trăiește prin har se bucură de libertatea de a greși. Creșterea nu se poate produce decât prin exercițiu. Cum poți să crești în a muștra ca și Hristos dacă nu începi să muștri? Dar oare vei reuși să muștri ca Hristos de prima dată? Nici măcar ultima dată nu vei fi aproape de modelul lui Isus. Și atunci exersezi muștrarea așa cum poți, dându-ți toate silințele... și apoi te analizezi mereu și înveți de fiecare dată să muștri mai bine! Dacă nu ai libertatea de a greși nu poți crește! Căci fie vei evita exercițiul de teama de a nu greși (evitarea), fie vei nega greșelile atunci când vei practica lucrul respectiv (negarea). Învăță să spui Domnului: *Mulțumesc și iartă-mă!* după fiecare lucru bun sau frumos pe care-l fac. Căci după ce fac un lucru frumos, o faptă bună, o compar cu fapta lui Isus în acel domeniu, și mereu apare o asemănare frumoasă între mine și Isus dar și un MARE rest. Și atunci după cea mai curată și frumoasă jertfă pe care am putut-o aduce tot prin har și dându-mi toate silințele spun: Mulțumesc, Doamne, că ai făcut un lucru frumos prin mine, și iartă-mă, Doamne, căci atât am știut, atât am putut, atât m-am lărgit ca Tu să lucrezi prin mine. În seara în care a plecat mama la Domnul i-am spus Domnului doar atât: *Te laud, Doamne! Iarta-mă, Doamne!* Laudele erau pentru faptul că a fost cu noi, cu mama, că a diminuat suferința mamei, dar erau și laude rostite prin credință pentru planul Său desăvârșit cu noi, cu familia noastră, pe care nu-l înțelegeam. Cererea de iertare era pentru mine, pentru ceea ce nu făcusem în acea perioadă, pentru resturile mele în înțelegere, în iubire, în slujire, în toate. În prima parte a vieții de credință perceperea vieții spirituale era realizată prin lentila separatistă: ori eram în ascultare, ori în greșeală; ori mă bucuram de biruințe, ori mă căiam de păcate; ori eram încercat, ori pedepsit; ori eram în perioadă de pace, ori în perioadă de război; ori eram orientat pe fisurile celorlalți și slujirea lor; ori pe fisurile mele și vindecarea lor; ori pe evanghelizare, ori pe slujirea fraților. Era o etapă inevitabilă, necesară de altfel... Dar timpul a trecut, și din ce în ce mai mult viața spirituală este percepută prin lentila paradigmei holistice, integrative în

care realitățile spirituale nu se pot despărți, formează un tot unitar și sunt active simultan. Nu vreau prin aceasta să neg nuanțele și dinamismul vieții noastre de credință, și să spun că anumite realități spirituale sunt mai active decât altele la un moment dat... este o vreme a plânsului, una a râsului, una a bucuriei, alta a jelierii... Peisajul creșterii spirituale este extrem de variat și etapele războiului spiritual sunt multiple, și trebuie luate ca atare... în ziua fericii, fii fericit și în ziua necazului... cum ne spune Ecleziasul. Vreau doar să spun că realitățile spirituale sunt active (deși nu la același nivel) simultan... și astfel când greșesc văd și o biruință (că mă căiesc, că nu neg greșeala, că las greșeala să mă ghideze spre înțelegerea bolii din spate, că prin greșeală pot învăța enorm!); când biruiesc o ispită văd și o greșeală, văd și restul ce rămâne de acoperit; când vine un necaz văd în același necaz și un test dar și un fel de pedeapsă, o consecință a unei boli din mine; când slujesc pe ceilalți privesc în același timp și la propria mea inimă bolnavă, slujesc pe ceilalți dar sunt atent și la bolile din inima mea ce ies la iveală prin actul slujirii; când slujesc pe frați mă gândesc la mântuirea celor ce se vor întoarce la Domnul prin mărturia unității Bisericii, iar când vestesc Cuvântul mă gândesc la bucuria fraților care vor fi îmbărbătați prin aceste vești. Nu mai sunt multe porunci printre care mă pierd, ci doar una și mai ușor de urmărit, cea a iubirii... În necaz primesc pace, bucurie și mângâiere, iar în așa-zisele perioade de pace văd războiul ascuns, surd, subtil, al lenii, egoismului, mândriei. În fiecare zi și-n fiecare clipă e loc în același timp, în același spațiu misterios al sufletului de bucurie și de jale, de celebrare a biruinței și de căință, de înălțare și de zdrobire a spiritului, de extaz și de agonie de: *Te laud, Doamne!* și de: *Iartă-mă, Doamne!* Epoca structuralistă, separatistă, specifică prunciei spirituale și paradigmei neprihănirii personale e pe cale să apună și devine din ce în ce mai mult o amintire a unei perioade necesare și inevitabile și totuși atât de plină de orbire... O nouă epocă răsare, cea a unității, a armoniei, a întregului, a împăcării contrariilor, a reconcilierii aparent imposibile: boala și sănătatea, bucuria și tristețea, regretul și împăcarea, bucuria de sine și căința, înfrângerea și biruința, lacrimile și râsul, desăvârșirea și restul, pedeapsa și încercarea formativă stau toate la aceeași masă fără să se certe, fără să polemizeze... Dar cum e posibil? E posibil căci în capul mesei stau iubirea și harul. Da, acea iubire care face cu putință ca omul păcătos să cineze la aceeași masă cu Creatorul de trei ori sfânt. Harul care face posibilă transmiterea adevărului divin în pofida greșelii lui Matei este disponibil și astăzi. Să ne bucurăm din plin de el!

Revenim la profeția din Zaharia. Iată un detaliu aparent nesemnificativ legat de răstignirea lui Mesia și vestit cu atâta precizie de Zaharia cu sute de ani înainte! E vorba de suma cu care este vândut Mesia dar și de ce se va face cu acea sumă. Să citim din Zaharia 11:12-13:

- Eu le-am zis: *Dacă găsiți cu cale dați-Mi plata; dacă nu, nu Mi-o dați!* Și Mi-au cântărit ca plată 30 de arginți. Dar Domnul Mi-a zis: *Aruncă olarului prețul acesta scump, cu care M-au prețuit!* Și am luat și i-am aruncat în Casa Domnului, pentru olar.

Este interesant faptul că în profeție Mesia este Cel ce cere plata și cel ce primește de la Domnul porunca să arunce în Casa Domnului pentru olar. Ne putem gândi la următoarele lucruri:

- La decizia lui Mesia de a Se jertfi de bunăvoie, de a se lăsa prins. El știa că Iuda Îl va vinde și i-a spus: *ce ai de făcut, fă!*
- La faptul că Dumnezeu era suveran și din umbră împlinea Scripturile direcționând cei 30 de arginți spre Casa Domnului și apoi spre țarina olarului.
- La faptul că Mesia era una cu Dumnezeu și din umbră a determinat ca cei 30 de arginți să ajungă în casa Domnului și apoi la olar pentru împlinirea Scripturilor. Căci în profeție Mesia primește porunca de la Dumnezeu de a duce cei 30 de arginți în Casa Domnului pentru olar!

Este fascinant cum se împlinesc cu atâta precizie toate aceste detalii profetice. Nimic nu era întâmplător în viața lui Isus. Chiar și cele mai mici detalii erau consemnate în planul desăvârșit al Tatălui. Tot ce i se întâmpla era după acest plan. Pe de altă parte nici deciziile și faptele lui Isus nu era întâmplătoare. El respectă cu scumpătate agenda Tatălui și toate detaliile din planul Tatălui. Era o conlucrare perfectă între El și Tatăl pentru împlinirea Scripturilor și a planului divin. Dar la fel este și în viața noastră. Toate lucrurile lucrează împreună pentru binele nostru. Domnul a gândit pentru noi un plan desăvârșit înainte de întemeierea lumii. Nimic din ce se petrece în viața noastră nu este întâmplător. Dar planul nu se poate împlini fără alegerile noastre. La fel ca și în cazul lui Isus, trebuie să fie o conlucrare între noi și Dumnezeu. David a slujit Domnului și celor din vremea lui *după planul lui Dumnezeu*. Isus a slujit Domnului și celor din vremea lui *după planul Tatălui*. În cele din urmă menirea noastră este să descoperim treptat și să acceptăm treptat planul Tatălui cu viața noastră. Și vestea bună este că nu există un alt plan mai bun, mai frumos, mai ingenios, mai glorios decât planul Tatălui pentru viața noastră. Și noi vom avea planuri și vise frumoase pentru viața noastră. Dar multe din ele se vor spulbera. Dar dacă Dumnezeu ne cere să renunțăm la unul din visele noastre frumoase este DOAR pentru că El are un vis și mai frumos decât acela. Dumnezeu nu disprețuiește visele noastre frumoase. El le apreciază. El este încântat de ele. Dar dacă nu sunt suficient de frumoase, și dacă intră în contradicție cu visul Său desăvârșit pentru noi, ne va cere să renunțăm. Dacă însă visul nostru e

frumos și după planul Lui, El nu se va opune. El nu este un măcelar de vise. El este de partea viselor și planurilor frumoase. Această trăsătură de a visa vine de la El. Numai că trebuie să înveți să visezi la lucrurile înalte și după căile Lui pentru a intui din ce în ce mai des planurile Lui și pentru a evita contradicțiile dintre visele noastre și visele Lui. Când David a luat inițiativa să aducă chivotul la Ierusalim, Domnul a spus: „DA!” Când David a avut gândul să zidească un Templu, Domnul a spus: „DA!”, doar că l-a mandat pe Solomon pentru partea de execuție. Nu te întrista când Domnul nu e de acord cu unul din visele tale. El nu disprețuiește visul tău. Dacă acum spune: Nu!, atunci poate că e o problemă doar de vreme. Poate visul tău se va împlini mai târziu, la vremea potrivită. Sau poate că Domnul vede că împlinirea visului tău nu îți va face bine, sau pur și simplu are în acel domeniu un vis mult mai frumos și glorios. Împlinirea visului tău este ceva prea puțin pentru viața ta. Acel puțin ție ți se pare mare, dar acel puțin nu-l onorează pe Domnul Domnilor, pe Împăratul Gloriei, pe Cel ce este generos, pe Domnul harului și răsplătirii. Iată ce ne spune Isaia:

- El zice: ***Este prea puțin*** să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii Lumina Neamurilor, ca să duci Evanghelia până la marginile pământului. (Isaia 49:6)

Adesea visele noastre sunt caracterizate de acest ***prea puțin***. De aceea, nu sunt validate de Domnul. Lucrurile care nouă ni se par mari sunt adesea mici înaintea Lui. De asemenea în visele noastre lipsește crucea. Or, la lucrurile acelea mari se poate ajunge doar prin cruce. Noi visăm la o glorie mică obținută ușor. El visează la o glorie eternă ce vine prin cruce. În planul Domnului pentru David nu era trecută doar victoria asupra lui Goliat și înălțarea ca împărat al lui Israel. Erau trecuți și cei 11 ani întunecați ai prigoanei lui Saul. În planul lui Dumnezeu pentru Isus nu erau trecute doar minunile, doar predicile minunate ci și cele 40 de zile de ispitire, și Ghetsimani, și crucea. Noi visăm la o glorie fără cruce. Iată problema fundamentală a viselor noastre. Iată de ce atât de des visele noastre intră în contradicție cu visele Lui. Unde este crucea în visele tale? Gloria fără cruce nici nu poate fi numită glorie atunci când este comparată cu gloria adusă de cruce.

- Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, ***și care voia să ducă pe mulți fii la slavă***, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mânturii lor. (Evrei 2:10)

Și care voia să aducă pe mulți fii la slavă! Iată ce este în inima Sa pentru noi. Gândurile Sale pentru noi sunt doar gânduri de glorie, de bine și de pace. Dar crucea nu poate fi evitată... Nu este altă cale. Nu a fost nici pentru Hristos. Paharul suferinței pur și simplu nu se poate îndepărta nici de la Hristos, dar nici de la noi. În planul Tatălui pentru viața lui Isus era trecută vânzarea acestuia pe 30 de arginți. Dar aceasta nu însemna că planul Tatălui pentru Isus nu era desăvârșit! În planul Tatălui pentru viața noastră crucea nu se poate să lipsească. De ce? Pentru că ne iubește prea mult! Dacă crucea ar lipsi din planul Tatălui pentru noi, atunci ar fi o dovadă a puținei Sale iubiri pentru noi. Dar ne iubește prea mult pentru a nu duce mântuirea noastră până

la capăt, și ne iubește prea mult pentru a nu ne oferi șansa unică de a ajunge la o slavă asemănătoare cu cea a Fiului Său. De aceea, el așează diferite cruci în planul Său pentru noi. Planul Său nu cuprinde doar cruci de purtat, ci și însutite mângâieri și răsplătiri. Dar cuprinde multe cruci. Iată prima veste pe care o primește Pavel când intră în lucrare: *și-i voi arăta ce trebuie să sufere pentru Numele Meu!* (Fapte 9:16). În planul Tatălui pentru Isus era inclusă și vânzarea Sa pe 30 de arginți... În planul Tatălui pentru David erau trecuți și cei 11 ani întunecați și sperați... În planul Tatălui pentru viața ta sunt trecute și zilele negre, și anii întunecați... nu te mira. Și nu uita... cu cât gloria și visul la care El visează pentru tine este mai mare, cu atât crucea va fi mai grea. Greutatea crucii nu va face decât să îți arate cât de marea e gloria și răsplătirea care va urma, cât de nebănuit de frumos e visul Său pentru tine, cât de mare e iubirea Sa pentru tine! Dar dacă greutatea crucii e mică și timpul trece, și ai acea viață liniștită și plină de pace la care visează mintea ta îngustă și oarbă la slava Evangheliei, atunci nu te bucura, ci întreabă-te: sigur ești în planul Său? Sigur ești pe drumul gloriei? Drumul gloriei este drumul crucii. Nu prezența crucii din viața noastră trebuie să ne tulbure, ci tocmai absența ei. Căci nu absența ei, ci prezența ei este dovada iubirii Sale totale și fără rest pentru noi. Pricina de poticnire nu trebuie să fie deci crucea din viața noastră ci absența ei! Isus ar fi trebuit să fie o pricină de poticnire pentru ucenici doar dacă drumul crucii ar fi lipsit din destinul lui. Crucea grea pe care trebuia să o poarte CONFIRMA identitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu. Dar când ei au văzut pe Isus pe cruce s-au tulburat și s-au îndoit că El era Fiul lui Dumnezeu. Dar oare nu este așa și în viețile noastre? Hristosul care trăiește în noi urmează același drum al crucii! De fapt, El este cel ce suferă prin noi, cel ce duce greul crucii, ce ne dă puterea să acceptăm calea crucii. Și când ne vedem pe noi pironiți pe cruce, ne mirăm și ne îndoim de identitatea noastră, de iubirea Sa pentru noi, de planul Său desăvârșit și glorios pentru noi. Da, la fel ca ucenicii, găsim o pricină de poticnire la cruce. Dar crucea, tocmai ea, CONFIRMĂ identitatea noastră și împlinirea planului desăvârșit al Tatălui pentru viața noastră.

O, Doamne, cât de grea este crucea mea. Nu este o cruce de o zi, sau de o clipă, ci o cruce de ani de zile. Ce întunecat este labirintul meu. Și este un labirint lung și rece, și capătul nu se vede nicicum. Povara crucii este atât de grea încât adesea îngenunchiez sub povara ei și-mi plec privirea în pământ. Simt că îmi pierd puterile și că toate speranțele au murit. Simt neputința, slăbiciunea, și tot ce e mai rău din mine iese cu furie la suprafață. Adesea, povara crucii și intensitatea suferinței mă duc la greșală. Sub povara crucii rănesc pe cei dragi, sub povara crucii gândul răzvrătirii se naște în inima mea. Crucea e atât de grea încât uneori îmi pare imposibil să mai fac un pas. Crucea este atât de grea iar ce iese din mine sub povara ei atât de urât încât am ajuns să-mi urăsc viața în această lume. Rana este adesea atât de adâncă încât nu mai văd vreo speranță de vindecare. Adesea moartea sufletului este atât de profundă sub povara crucii încât nu mai întrezăresc vreo speranță de înviere. Tăcerea Ta este atât de puternică încât îmi zdrobește oasele. Și totuși... din umbră, din nevăzut, suflarea Ta de viață îmi dă putere să mai fac un pas, să mai pășesc o zi, să mă ridic din nou, să mă căiesc din nou... și pășesc înainte spre necunoscut. Tu mă ajută să pășesc pe acest drum. E drumul hotărât de Tine, e drumul sfânt al crucii. Și deodată îmi aduci aminte, îmi aduci aminte din nou și din nou că la

slavă se ajunge doar prin cruce, și atunci zâmbesc din nou, și atunci îmi conitnui ruga și-Ți spun din nou:

Cât de mare este crucea mea! Cât de clar este că Tu ești la lucru în viața mea, că Tu nu m-ai uitat, că Tu nu m-ai părăsit! Cât de grea este crucea mea! Cât de nemărginită este gloria pe care tu vrei să mi-o dăruiești! Cât de întunecat este labirintul meu! Cât de luminoase sunt visele Tale pentru viața mea! Cât de adâncă e rana ce mi-o faci! Cât de profundă e vindecarea ce-o lucrezi în mine! Cât de lungă este valea plângerii! Cât de important este rolul pe care Tu mi-l dai în planurile Tale! Cât de ostenit sunt sub povara crucii! Cât de mult mă prețuiești, cât de mare este bunătatea Ta care nu m-a lăsat să mă amăgesc cu slava deșartă și trecătoare a unei vieți împlinite ci mă cheamă la slava eternă ce izvorește dintr-o viață de neîmpliniri, de pierderi și de nereușite! Crucea m-a lovit fără milă, și fără rest! Tot sângele din suflet mi s-a scurs, și tot trupul îmi este plin de răni! Cât de mare e iubirea Ta pentru mine! Ea este totală și fără rest! Ea se varsă toată către mine, și toată ființa mea este acoperită cu iubirea Ta! Ajută-mă să sorb paharul până la capăt! Ajută-mă să rămân în iubirea Ta până la capăt!

Vinderea lui Isus pe 30 de arginți a fost pentru ucenici o mare tulburare. Dar pentru Isus a fost o confirmare, o împlinire a Scripturilor, și a devenit astfel o îmbărbătare, o încurajare că e pe drumul cel bun, un imbold să pășească înainte. Căci dacă profețiile privitoare la cruce se împlinesc cu precizie atunci înseamnă că și profețiile cu privire la înviere, la rod, la slavă se vor împlini cu aceeași precizie!

27:11-14 – Isus înaintea lui Pilat

Isus nu răspunde nimic înaintea lui Pilat înaintea învinuirilor preoților. El refuză să Se apare. Dar din nou tăcerea Sa îi dă izbândă în cauza sa. Deși tace, Pilat își dă seama de nevinovăția Lui și conștientizează că din invidie mai marii lui Israel l-au dat în mâinile lui. Dacă doar tăcând Isus și-a dovedit nevinovăția în fața dușmanilor și acuzatorilor săi, atunci ce s-ar fi întâmplat dacă Logosul ar fi cuvântat în apărarea Sa? Cuvintele au putere. Cuvintele lui Isus, erau cuvintele Logosului însuși. Prin puterea cuvintelor Sale, El îl putea convinge pe Pilat să Îl elibereze. Dar El refuză să folosească această putere pentru a merge pe drumul crucii. El răspunde totuși în fața lui Pilat la întrebarea legată de idenditatea Sa: *Ești tu împăratul Iudeilor? - Da. sunt!* La fel a procedat și în fața Sinedriului. Acolo a tăcut în fața acuzatorilor dar a răspuns la întrebarea legată de propria Sa identitate. Mesajul este clar: Isus este omorât din pricina identității Sale. Isus Își asumă identitatea mesianică, **și din această pricină** este dat la moarte. Isus nu-și ascunde identitatea. El o afirmă, și tocmai din această pricină este dat la moarte.

Atât mai marii preoți cât și Pilat știau că Isus era nevinovat. Ei sunt conștienți că dau un om nevinovat la moarte. Mai marii lui Israel sunt purtați de invidie, iar Pilat e dominat de frica de oameni. Mai marilor lui Israel le e teamă că vor pierde gloria mulțimii, iar lui Pilat îi este teamă de ostilitatea evreilor și de pedeapsa care poate veni de la Roma în urma revoltelor iudaice. Cei ce hotărăsc moartea lui Isus comit în mod deliberat o nedreptate. De aceea vina lor

este reală. Pilat nu a fost păcălit de evrei cu privire la vinovăția lui Isus. El știe că Isus nu e vinovat și că nici un caz nu e vinovat de moarte. Da, nu știa că Isus e Fiul lui Dumnezeu, la fel cum și evreii nu credeau că El este Fiul lui Dumnezeu. De aceea Petru spune în Fapte că ei L-au răstignit *din neștiință*. Dar nedreptatea comisă a fost conștientă. Mare atenție când comitem deliberat o răutate sau nedreptate cuiva. Căci nu știm CINE este acel personaj în planul lui Dumnezeu. Mai marii lui Israel și Pilat au comis o nedreptate unui om nevinovat pentru a scăpa de anumite probleme. Dar iată că acel om era Însuși Fiul lui Dumnezeu. Au ucis un om misterios pe nume Isus, și s-au trezit purtând vina imensă a răstignirii unicului Fiu al lui Dumnezeu. La fel și noi... putem greși împotriva unui personaj misterios de lângă noi, fără să știm ce rol joacă acel om în planul lui Dumnezeu. Și aducându-ne aminte de capitolul 25, dezvoltăm mai departe subliniind atenția pe care trebuie să o manifestăm față de frații noștri. Dacă nedreptățim un frate, Îl nedreptățim pe Hristos Însuși. Dacă încurajăm un frate, Îl încurajăm pe Hristos Însuși. Invidia și teama de oameni, egoismul și răul din noi ne pot împinge la decizii greșite față de frații noștri. Ne vom gândi însă la fel ca și Pilat că e vorba de un om la urma urmei, de un frate neînsemnat. Dar la fel ca Pilat sau Saul din Tars ne vom trezi că am prigonit pe Însuși Fiul lui Dumnezeu!

27:15-25 – Pilat condamnă pe Isus la moarte

Și celelalte Evanghelii ne sugerează că Pilat a căutat să scape pe Isus din mâna Iudeilor. Știa că Isus e nevinovat. Conștiința sa îl înștiința că e un lucru grav să condamne un om nevinovat la moarte. Ba mai mult, micile discuții avute cu Isus L-au înfricoșat, I-au cercetat inima. El a cunoscut că Isus era mai mult decât un simplu om nevinovat. Adâncul său a simțit că Isus era un om special, un om deosebit, poate chiar mai mult decât un om. Nu era un simplu naiv sau fanatic acuzat pe nedrept. Pilat Și-a dat seama în adâncul Său că Isus este mai mult decât un om. Toate acestea l-au făcut să caute o modalitate prin care să-L scape pe Isus. Dumnezeu Însuși i-a dat șansa lui Pilat de a nu participa la uciderea lui Isus. Soția lui Pilat este chinuită în vis din pricina lui Isus. Ea îi spune lui Pilat: *să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta...* Dacă Dumnezeu hotărâse moartea Fiului Său de ce intervine astfel în viața lui Pilat prin soția acestuia pentru a-l ajuta să nu-L condamne pe Isus? Un posibil răspuns îl găsim în 26:24:

- Negreșit, Fiul Omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de acela prin care este vândut Fiul Omului!

Evenimentul morții lui Isus era trecut în agenda divină. Isus avea să moară după cum era scris. Moartea Sa era predestinată. Dar nu și vasele prin care El avea să fie dat la moarte. Într-adevăr, erau suficiente vase ale răului prin care cel rău putea lucra împotriva lui Isus. Dacă Pilat refuza actul condamnării, cel rău putea orchestra înlăturarea imediată a lui Pilat și ridicarea în locul său a unui dregător care să-l condamne pe Isus. Isus oricum ar fi fost condamnat, dar nu era neapărat nevoie să fie condamnat prin Pilat. În agenda divină scria că dregătorul roman îl va condamna, dar nu era scris CARE dregător anume. La fel, Ps. 41 anunța că Isus avea să fie vândut, dar nu preciza că neapărat prin Iuda. Atât Pilat cât și Iuda au avut libertatea reală de A NU DEVENI vasul prin care Fiul Omului să fie vândut și condamnat. Iată de ce Isus îl cheamă

pe Iuda la pocăință până în ultima clipă, iar Dumnezeu Îl avertizează pe Pilat să nu comită nedreptatea tot până în ultima clipă.

Scena răstignirii este deci gândită în amănunt mai dinainte. Personajele și faptele lor sunt trecute mai dinainte în scenariu. Dar nu sunt trecuți *și actorii* care vor juca rolurile. Deciziile libere ale oamenilor îi fac pe aceștia să devină vase ale binecuvântării sau ale blestemului. Iuda putea fi el temelia Bisericii, iar Petru vasul prin care Fiul Omului să fie vândut. Pilat putea evita rolul de a-L condamna pe Isus și putea fi cel care L-a apărat pe Isus. Oamenii nu au putut evita scena răstignirii. Nu au putut evita să nu joace un rol în această scenă. Au fost predestinați să se întâlnească cu Isus cel răstignit. Dar nu au fost predestinați să joace un rol anume. Alegerile credinței, alegerile făcute în ascuns au determinat rolul pe care l-au jucat în scena răstignirii. Oare care sunt alegerile pe care Iuda le-a făcut în ascuns înainte de a ajunge să joace rolul vânzătorului? Oare care sunt alegerile pe care le făcuse Pilat în ascunsul inimii în ultimii ani înainte să se intersecteze cu Isus? Știa oare Pilat că tocmai aceste alegeri aparent mărunte și neștiute de nimeni aveau să-i ofere blestematul rol de a fi cel care să-L condamne pe Isus la moarte? Oare ce alegeri a făcut în ascuns în ultimii ani femeia cu vasul de alabastru? Știa ea că tocmai aceste alegeri o vor învrednici să primească un asemenea rol privilegiat în scena răstignirii?

Rolurile noastre în planul Domnului nu sunt predestinate. Domnul vrea ca toți să avem roluri pozitive. De asemenea El știe mai dinainte ce alegeri vom face. Dar dincolo de aceste două aspecte, din perspectiva dinamicii alegrilor noastre, e important să știm că rolul nostru în planul divin nu este bătut în cuie. Saul pierde șansa de juca rolul pe care l-a jucat mai pe urmă David. El are șansa să devină principalul prototip al lui Mesia, dar devine un prototip al anticristului. Dar lucrurile pot sta și invers. Saul din Tars renunță la rolul anticristului prigonitor și joacă rolul celui mai de seamă dintre apostoli. Rolul nostru în planul Domnului va fi mai mare sau mai mic, mai glorios sau mai puțin glorios în funcție de credințioșia noastră, și în funcție de ceea ce alegem zi de zi în ascuns. Dumnezeu are multe roluri glorioase în planul său divin. Și așteaptă să fie umplute. Rolul primului Împărat al lui Israel era vacant de multă vreme. Nici unul din judecători nu l-a putut umple. Saul a primit șansa și a început să joace rolul, dar s-a pierdut pe drum. David însă e cel care a jucat rolul până la capăt. Istoria nu s-a încheiat. Va urma ultima perioadă. La fel ca în scena răstignirii scenariul este stabilit, la fel și personajele. Dar actorii nu sunt stabiliți. Cine va fi anticristul? Cine vor fi cei care-l vor susține? Cine vor fi cei din Biserică ce se vor lăsa amăgiți de el? Cine vor fi cei care i se vor închina? Cine vor fi cei care vor renunța sub presiune la credință și vor ajunge să-și vândă frații? Dar cine vor fi cei care vor cunoaște pe Domnul și vor face mari isprăvi? Cine vor fi cei care vor învăța pe mulți și-L vor hrăni pe Hristos în vremuri de restriște? Cine vor fi cei care vor răbda până la sfârșit și ce mari isprăvi vor face ei? Cine vor fi cei care vor finaliza mandatul mării trimiteri și în fața credințioșiei cărora Isus Se va scula de pe tron și va veni să înnoiască toate lucrurile?

Hristos trăiește în Biserica Sa. Biserica Sa este prigonită, hăituită, nedreptățită, răstignită în fel și chip. Deci scena răstignirii este reluată... nu putem nici noi să ocolim această scenă. De

asemenea nu putem fi neutri. În scena răstignirii nu pot fi personaje neutre. Sunt fie personaje pozitive, fie negative. Pot fi personaje *mai* negative sau *mai* privilegiate, dar nu este loc pentru neutralitate. Nu putem evita scena răstignirii, și nu putem alege neutralitatea. Dar ce rol vom juca NOI în această scenă tulburătoare? Cum spuneam, nici rolul nostru nu e bătut în cuie. El este determinat de alegerile credinței de zi cu zi. În măsura în care perseverăm în alegerea binelui, în această măsură destinul nostru curge spre un rol cât mai frumos, cât mai privilegiat și important ca cel al femeii cu vasul de alabastru. Dar cu cât ezităm în alegerile credinței, cu atât acel rol privilegiat se îndepărtează de noi, cu atât ne apropiem de un rol mai puțin glorios și cu atât riscăm să căpătăm un rol al morții devenind și noi vase ale întunericului prin care Fiul Omului este dat să fie răstignit. Vom fi noi un vas al binecuvântării pentru Biserica Domnului, sau vom fi o pricină de poticnire și de cădere, o pricină de descurajare? Va purta viața noastră mesajul crucii sau mesajul nerostit al vieții noastre va chema la afirmarea sinelui și la ocolirea crucii?

Dumnezeu nu a vrut ca Pilat din Pont să rămână în istorie ca omul laș care din frică de oameni L-a dat pe Fiul lui Dumnezeu să fie răstignit. Dumnezeu vrea să jucăm rolul frumoase în planul Său. Și cum spuneam, sunt așa de multe roluri frumoase în planul Său! Privim spre trecut și ne amintim de Avraam, de Iosif, de Moise, de David, de Ilie, de Elisei, de Daniel, de Estera, de Neemia, de Petru, de Pavel... ce roluri frumoase au avut aceștia în planul divin. Dar Dumnezeu este generos. El are binecuvântări și pentru noi. Mai sunt încă roluri atât de importante și semnificative în planul Său... El nu este zgârcit. Binecuvântările Sale nu s-au terminat. Scena răstignirii e reluată și va fi reluată la dimensiuni maxime în ultimile zile ale istoriei... Dumnezeu privește din înălțimea cerului pe tot pământul să găsească pe acei oameni a căror inimă caută pe Domnul și se sprijinește pe El și care ar putea juca rolurile glorioase ce mai trebuie jucate în planul Său. Dumnezeu caută încă oameni pe care să-i binecuvinteze ca pe Avraam, cărora să li se descopere ca lui Moise și pe care să-i înalțe ca pe David! Dar cât de puțini sunt acești oameni... Domnul așteapta un David de secole ca să ridice ocară necuceririi țării și prin care să împlinească odată promisiunea făcută lui Avraam... și când a intrat David în istorie, Domnul a spus cu bucurie: Iată, în sfârșit un om după inima Mea! AM GĂSIT pe David cel cu părul bălai! Iată ce ne spune Ps. 89 despre David:

19. Atunci ai vorbit într-o vedenie preaiubitului Tău și ai zis: „Am dat ajutorul Meu unui viteaz, am ridicat din mijlocul poporului un tânăr;

20. **am găsit** pe robul Meu David și l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt.

21. Mâna Mea îl va sprijini, și brațul Meu îl va întări.

22. Vrajmașul nu-l va prinde, și cel rău nu-l va apăsa;

23. ci voi zdrobi dinaintea lui pe potrivnicii lui și voi lovi pe cei ce-l urăsc.

24. Credințioșia și bunătatea Mea vor fi cu el, și tăria lui se va înălța prin Numele Meu.

25. Voi da în mâna lui marea, și în dreapta lui, râurile.
26. El Îmi va zice: „Tu ești Tatăl meu, Dumnezeuul meu și stâncă mântuirii mele!”
27. Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului.
28. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea, și legământul Meu îi va fi neclintit.
29. Îi voi face veșnică sămânța, și scaunul lui de domnie, ca zilele cerurilor.
30. Dacă fiii lui vor părăsi legea Mea și nu vor umbla după poruncile Mele,
31. dacă vor călca orânduirile Mele și nu vor păzi poruncile Mele,
32. atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiua, și nelegiuirile cu lovituri;
33. dar nu-Mi voi îndepărta deloc bunătatea de la ei **și nu-Mi voi face credincioșia de minciună;**
- 34. nu-Mi voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele.**
- 35. Am jurat odată pe sfințenia Mea: să mint Eu oare lui David?**
36. Sămânța lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele;
37. ca luna va dăinui pe vecie, și ca martorul credincios din cer. (Oprire)

(Ps. 89:19-37)

Este absolut incredibil ca Dumnezeu să spună: AM GĂSIT pe robul meu David. Este ca și cum Dumnezeu ar fi într-o căutare disperată de vase prin care să poată binecuvânta pământul, într-o căutare continuă de oameni care să poată juca rolurile glorioase ale planului Său. Și el nu caută vase perfecte căci acestea nu există. El privește la inima omului, la credința acestuia. Credința e tot ce avem. Nu putem evita greșelile, resturile, dar putem să ne încredem în Domnul. În fiecare zi și în fiecare situație să veghem la inima noastră... să observăm cum ea va tinde să se lipească de anumite lucruri, planuri, proiecte, să se încreadă în serviciu, în contexte, în oameni etc., și în toate aceste contexte, în ascunsul inimii, să alegem să trăim prin credință și nu prin vedere, să ne găsim desfătarea doar în Domnul și să facem din El singurul nostru scut și singura noastră răsplătire cea foarte mare!

Toate personajele pe care le-am enumerat au trecut prin grele încercări, prin lungi și întunecate labirinturi... au făcut greșeli, au avut ezitări, DAR nu au părăsit labirinturile, nu au abandonat trăirea prin credință... ci au perseverat în nebunia curcii, au ales în ciuda pierderilor să se încreadă în Domnul și să meargă pe mâna Lui până la capăt... Și iată ce roluri au căpătat în planul divin. Dar gloria rolului lor s-a văzut mai târziu... De fapt adevărata glorie a rolului lor a început să se vadă după sute de ani de la moartea lor, la venirea lui Hristos. Aceasta e taina rolului plin de glorie. El poate fi jucat doar prin credință, și de aceea gloria rolului trebuie

ascunsă, căci dacă ar fi vizibilă, unde ar mai fi gloria? Cel mai glorios rol l-a jucat desigur Isus...dar cât de bine este ascunsă gloria Sa! La noi va fi la fel... nu vom vedea îngerii amuțiți de alegerile credinței noastre, nici încântarea întregului cer, nici revărsarea spre tot pământul a izvoarelor de viață și de binecuvântare deschise de perseverența credinței noastre, nici modul în care Dumnezeu este atât de glorificat prin noi pentru eternitate, nici rolul nostru în Noul Ierusalim, nici rolul nostru în grăbirea venirii Domnului, nici multe altele... Căci va trebui să trăim prin CREDINȚĂ... Domnul va mai deschide pe ici pe colo cerul ca să încurajeze credința noastră... dar ca ea să poată străluci, e nevoie ca cerul să fie înnoțat...

Doamne, ascunde de mintea mea gloria rolului meu în planul Tău! Doamne, nu-mi explica toate situațiile prin care trec, nu-mi arăta folosul lor, nu-mi arăta prea mult cum sunt o pricină de binecuvântare pentru alții. Nu-mi deschide cerul și nu-mi arăta nici încântarea îngerilor și nici semnificația eternă a rolului meu în planul Tău. Lasă norii să vină, să se adune din nou pe cerul meu, pentru ca să strălucească spre gloria Ta credința. Se cade ca în fiecare zi să-mi pară o nespusă nebunie că merg pe mâna Ta. Se cuvine să iau decizia de accepta crucea în fiecare zi. Și totuși... când norii vin din nou, e așa de greu și adesea îmi pare cu neputință să mai fac doar un pas înainte. E ușor să vorbesc, e mai greu să trăiesc... De aceea, când vezi că credința-mi slăbește și obosește, îndură-Te și deschide-mi din nou o crăpătură de cer ca văd gloria Ta în rolul pe care mi-l dai... îndură-Te de mine și mângâie-mă în fiecare zi lăsând ca adierea cerului să-mi învioreze credința... ai milă de mine și încurajează-mă nespus prin lucrurile frumoase pe care Tu le crești în cei pe care-i slujesc... Dar de ce îți spun eu toate acestea? Căci Tu știi cât să lași norii pe cerul meu, și cât de mult sau puțin să-l lași senin sau să deschizi fereastra către gloria viitoare... dar toate acestea le spun de fapt pentru mine, pentru inima mea bolnavă, pentru a accepta și azi norii întunecați ce sunt aduși ca să pot glorifica din nou Numele Tău prin taina de a crede împotriva oricărei nădejdi, prin taina de a merge pe mâna Ta mereu!

Pilat caută o soluție pentru a ieși basma curată din această situație delicată. Cum să își păstreze conștiința curată și să nu-L pedepsească pe Isus pe nedrept, și cum să evite un conflict cu mai marii lui Israel? Observăm că nu este așa ușor să ajuți pe Hristos care este întemnițat. Ne aducem aminte de Matei 25. A fi de partea Hristosului care flămânzește în temniță nu este atât de ușor. Pilat simte acest lucru pe pielea lui, și astfel apelează la obiceiul dregătorului de a elibera de Paște un întemnițat susținut de norod. Și iată cum în scena răstignirii poporul capătă și el un rol decisiv. Nici Pilat nu poate rămâne neutru, dar nici poporul! Mai marii lui Israel au căutat să țină departe poporul de procesul lui Isus. Astfel, L-au condamnat noaptea, în grabă, pe ascuns, și apoi L-au dus dis-de-diminează la Pilat. Mai marii lui Israel știau că norodul era de partea lui Isus. Însă Pilat face exact ce nu au vrut ei: cheamă poporul în procesul judecării lui Isus. Iată că nici poporul nu poate rămâne departe sau neutru în scena răstignirii. El este chemat să aleagă între Isus și Baraba. Și Pilat alege pe Baraba, un tâlhar notoriu, tocmai pentru a face poporului alegerea ușoară, tocmai pentru ca poporul să aleagă pe Isus. Și astfel, să nu fie nevoit să comită

o nedreptate și să evite elegant un potențial conflict cu mai marii lui Israel. Și cu toții ne-am aștepta ca poporul să aleagă pe Isus și nu pe Baraba. Dar ce consemnează evanghelistul:

- Preoții cei mai de seamă și bătrânii au înduplecat *noroadele* să ceară pe Baraba, iar pe Isus să îl omoare.
- Să fie răstignit! – i-au răspuns *cu totii*.
- Ei au început *să strige și mai tare*: să fie răstignit!
- Și *tot norodul* a răspuns: Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.

Este absolut surprinzător! Noroadele care L-au primit pe Isus cu câteva zile în urmă în Osanale, poporul care era de partea lui Isus și de care mai marii lui Israel se temea, poporul care a oprit pe mai marii lui Israel să prindă pe Isus, norodul care sorbea cuvintele Lui, norodul care a beneficiat de atâtea vindecări din partea lui Isus, iată că acest NOROD este acum așa de înverșunat împotriva lui Isus. Și nu e vorba de o parte din norod, ci de tot norodul, un norod care nu se limita la locuitorii Ierusalimului ci includea locuitori din toată Iudeea și Galileea, căci era Paștele și veniseră cu toții la Ierusalim. Și la câte vindecări făcuse Isus, cred că nu era persoană din norod care să fi văzut vreo minune, să nu fi fost el vindecat, sau să fi avut o rudă sau un prieten care să fi beneficiat de vindecare din partea lui Isus. Cum se explică schimbarea poporului față de Isus? Cum de au reușit mai marii lui Israel să-i înduplece atât de repede? Ce le-au spus de i-au întors așa de repede împotriva lui Isus?

Noroadele au avut și ele așteptări de la Isus. Și ele sperau că El este acela care va izbăvi pe Israel. Dar iată că Isus fusese prins de mai marii lui Israel și nu făcea nimic. Iată-L acolo în neputință și slăbiciune, batjocorit și bătut. Cine va vrea un astfel de Împărat? Ei aveau nevoie de un erou, de un împărat puternic cu care să se poată mândri, și care să-i izbăvească de vrăjmașii romani. Dar dacă Isus nu putea face nimic față de mai marii lui Israel, cum avea el să poată face ceva împotriva Romei? Iată că mai marii lui Israel erau mai puternici decât Isus. Ei L-au prins și ei erau cei ce dețineau puterea. Și, ca norod, ai nevoie de un conducător puternic. Mai marii lui Israel erau acei conducători care îi puteau proteja mai bine de romani, dar care le puteau face și rău. E înțelept să te pui bine cu cel mai puternic. Și poate mai marii lui Israel le-au făcut promisiuni (scutiri de taxe...) sau amenințări (că vor fi dați afară din sinagogă...), nu știm exact. Dar e clar că norodul s-a gândit la interesul lui imediat. În noua situație aveau mai mare nevoie de bunăvoința mai marilor lui Israel decât de un Isus cuprins de slăbiciune. Toate acestea arată cu claritate așteptările lor idolatre față de Isus. Nu L-au urmat din iubire, din sete de adevăr și de Dumnezeu. L-au urmat din interes. După minunea cu pâinile, L-au căutat pentru că le dăduse pâine. Deci nici măcar din pricina minunilor... ci pentru că le dăduse pâine și se săturaseră: iată orizontul îngust al poporului: grija pentru pâine. Dacă Isus le rezolva acest lucru, ei erau mulțumiți. Nevoia de iertare, de Dumnezeu, de înnoire a tuturor lucrurilor era departe de inimile

lor. Nevoia de pâine, de siguranță, de un mai bine pământesc, iată la ce se reduceau aspirațiile lor. Și au avut mari speranțe de la Isus. Dar iată că El nici măcar pe Sine nu era capabil să se izbăvească. Cum să aștepți izbăvirea de la Cineva care nici pe El Însuși nu se poate izbăvi? Ei se simțeau profund dezamăgiți de Isus. se simțeau chiar înșelați, trădați de Isus. În rătăcirea lor nu au făcut diferența dintre așteptările lor idolatre de la Isus și ceea ce Isus le spunea de fapt. De aceea se simțeau trădați, mințiți de Isus. Îi dusesese cu zăhărelul. Le promisese marea izbăvire... și acum nu le dădea nimic. Nu le ieșea nimic, Nu aveau nici un folos. Dezamăgirea a dat naștere la ură, și cu ură au strigat: *Răstignește-L!* Iată ce reprezintă mulțimea! Iată cât de înșelătoare este susținerea și slava mulțimii! Pe cât este de seducătoare slava mulțimii, pe atât este și de înșelătoare. Și cel care te idolatrizează va sfârși prin a te răstigni. Nu te bucura când mulțimea te înalță. căci nu te înalță pentru că se gândește la tine, ci pentru că se gândește la ea! Nu te bucura de laudele ei, căci nu sunt oneste. În fața mulțimilor de oi risipite a lui Israel, Mântuitorul a văzut nevoia de MULȚI lucrători. Mulțimea poate fi stropită puțin de un predicator ambulant dar ea nu poate fi iubită, slujită în mod profund ca mulțime. E nevoie de lucrători, care asemenea ca Isus, să slujească grupuri mici de oameni din mulțime. Mulțimea trebuie spartă pentru a putea fi slujită. Persoanele din mulțime trebuie desprinse de ea și orientate către interacțiuni profunde cu un număr mic de prieteni.

Pilat e surprins de decizia norodului, și tot insistă, doar, doar va putea să-L scape pe Isus de la moarte. Dar mulțimea e furioasă și hotărâtă! Ea poate cauza probleme, ea poate stârni revolte. Nu e ușor să ai o mulțime turbată înaintea ta. Înseamnă o mie și una de probleme. A fi de partea lui Isus cel întemnițat înseamnă deci a-ți complica viața, a aduce în viața ta o mie și una de probleme pe care le-ai putea evita foarte simplu. Și Pilat alege să evite problemele. El încearcă să se elibereze de responsabilitate și să lase responsabilitatea doar în mâna norodului. Dar este o încercare ieftină de a-și păcăli propria conștiință. El era pe scaunul de judecată. El era responsabil de nedreptatea comisă. Nu se putea sustrage responsabilității. El putea să nu implice deloc norodul. Putea pur și simplu să-L declare de la început nevinovat pe Isus. Pilat rămâne pe deplin responsabil de răstignirea lui Isus. Când ai putere, ai și responsabilități. Dacă poți să faci un bine și nu-l faci, păcătuiești. Dacă închizi ochii, în contextul în care este responsabilitatea ta să intervii în favoarea celui nevinovat și n-o faci, greșești. Atenție la pacea cu oamenii, la frica de oameni și la iubirea acelei vieți liniștite, fără necazuri, fără probleme, fără conflicte, fără războaie. Pilat a ales pacea cu oamenii, liniștea, lipsa conflictelor și a problemelor. Dar Isus ne spune de la început că a trece de partea Lui înseamnă complicarea vieții noastre, înseamnă probleme, conflicte, confruntarea cu ostilitatea lumii înfuriate. Dar El ne promite că nu ne lasă singuri în labritul acestor probleme, ne promite că aceste probleme vor deveni unelte ale harului Său spre mântuirea noastră și a celorlalți, ne promite că problemele vor fi însoțite și de o mulțime de mângâieri. Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl îți dă cu plăcere Împărăția!

Singurul om puternic din această scenă este Isus. Mai marii se tem de noroade, se tem și de Pilat. Ei se tem să nu piardă slava mulțimii, sunt invidioși pe Isus, nu pot recunoaște că El este deasupra lor. Au nevoie de aprobare de la celălalt pentru a-și confirma propria identitate. Sunt

oameni slabi, duali, lipsiți de caracter și valori, care se îndoiește precum trestia înaintea vântului. Cei din mulțimi sunt apăsați de grija pentru a doua zi. Orizontul lor este mic, și le tremură picioarele înaintea lipsurilor. În slăbiciunea lor trec mereu de partea celui perceput a fi mai puternic. Astfel, leapădă pe cel care i-a ajutat ieri, dacă azi se întâlnesc cu cineva mai puternic. Mulțimile ușor de manipulat, azi strigă: *La stânga!*, mâine: *la dreapta!* Lui Pilat îi e teamă de supușii lui, de probleme, de mulțime, de conflicte. Îi este teamă de reacția Romei. Mai marii lui Israel, mulțimea, Pilat, toți sacrifică în mod deliberat valori, principii din teamă și din interes. Ei sunt cei slabi. Isus este cel puternic. El acceptă în mod deliberat crucea. El rămâne fidel valorilor și principiilor Sale în pofida necazurilor, suferinței, conflictelor cu oamenii. El nu tremură nici înaintea lui Pilat, nici înaintea mai marilor lui Israel, nici înaintea mulțimii. El alege să nu-și folosească puterea de a Se izbăvi, de dragul mântuirii altora. Iată adevărata putere, adevărata verticalitate, adevăratul curaj! El rămâne împărat și peste scena răstignirii.

Când Hristos este întemnițat și flămânzește lângă tine și poți face ceva pentru El, și nu faci pentru a evita conflicte, probleme etc., atunci nu poți rămâne nevinovat. Pilat caută nevinovăția: *Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului, acestuia! Treaba voastră!* Dar lucrurile nu stau așa: Pilat rămâne vinovat de sângele lui Isus căci era treaba lui să judece după dreptate! Mai marii preoți îi răspund lui Iuda vânzătorul: *treaba ta!* Acum Pilat răspunde mulțimii care și ea îl trăda pe Isus: *treaba voastră!* Întâlnirea cu Isus creează probleme, conflicte. Dar liderii încearcă să se eschiveze în fața acestora. Vinovăția lui Iuda era în mod clar legată de treaba marilor preoți, iar decizia nedreaptă a mulțimii ținea de treaba lui Pilat.

Nu este ușor să Îl slujești pe Hristos cel flămând, gol, întemnițat care trăiește în Biserica Sa. În acest proces vor apărea mii de probleme. Dar nu putem spune că nu este treaba noastră! Este treaba noastră să-L hrănim pe Hristos care flămânzește! Este treaba noastră să luăm apărarea fraților noștri în fața lumii ostile, dezlănțuite împotriva lor, este treaba noastră să nu închidem ochii în fața bolilor fraților noștri, este treaba noastră să nu închidem ochii în fața propriilor boli. De modul în care suntem credincioși acestei slujbe depinde veșnicia noastră (vezi Matei 25).

27:26-44 – Batjocurile adresate lui Isus din pricina identității Sale

Chiar după ce îl slobozește pe Baraba la cererea norodului, Pilat tot urmărește să Îl scape pe Isus. Și de aceea pune să fie bătut cu nuiele. Luca explică mai clar că Pilat spera ca bătăia cu nuiele să împlinescă setea de sânge a evreilor și apoi să Îi poată da drumul. Dar evreii sunt foarte porniți împotriva lui Isus. Ei vor moartea lui Isus. Matei insistă pe batjocurile care Îi sunt adresate lui Isus. Ostașii Îl batjocoresc, apoi trecătorii, apoi mai marii lui Israel, și apoi chiar tâlharii pironiți pe cruce lângă El. Erau mulți condamnați la moarte prin crucificare? Oare toți aveau parte de aceeași avalanșă de batjocuri? Nu neapărat. Și totuși de ce atâtea batjocuri împotriva lui Isus? Ce i-a apucat pe ostașii romani de exemplu? Observăm că toate batjocurile țintesc identitatea lui Isus. Ele se nasc din contrastul dintre ce a afirmat El despre Sine și ce I se întâmpla. Toți, inclusiv ostașii romani și tâlharii văd această disonanță între ce afirmă Isus despre

Sine și ce I se întâmplă. Și atunci izbucnesc în râs și în batjocuri. Nimeni nu se poate abține să nu-L bajocorească. În același timp, să nu uităm că în spatele bajocurilor oamenilor era cel rău care vroia să lovească în credința lui Isus. Cel rău urmărea fie ca Isus Să se îndoiască de iubirea Tatălui, să se răzvrătească și astfel să păcătuiască, fie să renunțe la drumul crucii și să ceară de la Tatăl izbăvirea.

Într-adevăr, IDENTITATEA lui Isus este un concept cheie al acestor capitole. Atât în fața mai marilor lui Israel, cât și în fața lui Pilat Isus răspunde doar la întrebările care vizează identitatea Sa. Condamnarea efectuată atât de mai marii lui Israel cât și cea efectuată de Pilat au la bază afirmațiile lui Isus despre Sine. Evreii îl acuză de hulă căci S-a numit pe Sine Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Iar în fața lui Pilat acuzațiile au în vedere faptul că Isus S-a numit pe Sine Hristosul, Împăratul lui Israel. Pilat întreabă de două ori: *dar ce fac cu Isus care se numește Hristos?* iar întrebarea la care îi răspunde Isus este: *Ești tu Împăratul Iudeilor?*

Iată tema identității lui Isus batjocorită în următoarele pasaje:

a) Batjocurile ostașilor romani:

- Plecăciune, **Împăratul Iudeilor!**

b) **Vina** scrisă pe tăblița de pe cruce:

- Acesta este Isus, **Împăratul Iudeilor!**

c) Batjocurile trecătorilor:

- Tu **care strici Templul, și-l zidești la loc în trei zile**, mântuiește-te pe Tine însuși!
- Dacă ești Tu **Fiul lui Dumnezeu**, pogoară-Te de pe cruce!

d) Batjocurile mai marilor lui Israel:

- **Pe alții i-a mântuit** dar pe Sine nu se poate mântui!
- Dacă este El **împăratul lui Israel**, să Se pogoare acum de pe cruce și vom crede în El!
- **S-a încrezut în Dumnezeu**: să-L scape acum Dumnezeu, **dacă Îl iubește**. Căci a zis Eu sunt **Fiul lui Dumnezeu!**

e) Batjocurile tâlharilor

- Îi aruncau **aceleași cuvinte** de batjocură – deci care loveau tot în identitatea lui Isus!

Isus a fost supus artileriei nemiloase a celui rău. Prin gura tuturor celor de lângă El vorbea cel rău care vroia să-L facă pe Isus să se abată de la calea ascultării de Dumnezeu și de la drumul crucii. Isus era chemat cu insistență de cel rău să Se mântuiască pe Sine (și putea s-o facă!), să Se pogoare de pe cruce (și putea s-o facă!), să Se îndoiască cu privire la propria Sa indentitate (și putea fi ispitit!), să se îndoiască de planul desăvârșit al Tatălui pentru El și să se răzvrătească (și putea fi ispitit!). Nu a fost deloc ușor. Același mesaj era rostit la unison de TOȚI cei din jur: ostașii, oamenii din popor, marii preoți, cărturarii, bătrânii lui Israel, și chiar și tâlharii de pe cruce. Da, chiar și tâlharii de pe cruce! Când tu însuși ești pe cruce în chinuri, în fața morții, ce chef mai ai să batjocorești un necunoscut pironit pe cruce lângă tine? Dar se creează în văzduh, la nivelul spiritului, o ostilitate cruntă, maximă împotriva lui Isus. Această ostilitate izvora din ura adâncă a oamenilor față de Creator și era susținută și de lumile întunericului, adunate toate acolo pentru a purta bătălia decisivă împotriva lui Isus. Cred că în acele secunde toți demonii erau prezenți la cruce. Cred că au părăsit pentru o clipă colțurile pământului lăsându-i pe oameni în pace, și s-au adunat de pe tot pământul la cruce. Căci atunci și acolo se dădea bătălia finală. De decizia lui Isus de a merge până la capăt atârna zdrobirea capului șarpelui. Și acolo s-au unit toate stihiiile întunericului pentru a orchestra ultimul asalt împotriva celui de al doilea Adam. Da, a fost mai mult decât un șir de batjocuri rostite de niște oamnei inconștienți. A fost o luptă spirituală, a fost o revărsare a batjocurilor demonice, a fost un fluviu demonic de batjocură care curgea prin gurile oamenilor. Ura pe care a simțit-o Isus în acele clipe, împotrivirea din partea celorlalți, ocară, batjocura au fost unice. Nimeni nu a mai simțit și nici nu va mai simți vreodată o așa mare împotrivire a păcătoșilor față de sine. Au mai fost martiri ocărăți și batjocoriți. Dar nici unul din aceștia nu gustat nici măcar puțin din ce a trăit pe Isus când era batjocrit pe cruce. Căci nimeni din aceștia nu se putea izbăvi de martiraj, și nimeni dintre aceștia nu era încojurat de forța tuturor demonilor adunați pentru o bătălie decisivă. Și toate aceste bajocuri susținute cu o forță incredibilă de lumile demonice din văzduh, aveau de partea lor evidențe vizibile, adevărate, covârșitoare. Isus era Fiul lui Dumnezeu, Se încrezuse în Tatăl, Îl iubise pe Tatăl în fiecare clipă în mod desăvârșit cum nimeni altcineva nu o făcuse, luase cu mari sacrificii toate testele ascultării de Tatăl, și acum ce primea în schimb? Acum era părăsit, abandonat, dat în mâna vrăjmașilor, schingiuit, pironit pe o cruce, în fața morții și mai ales în fața paharului fărădelegilor întregii lumi. Toată logica și rațiunea pământească și chiar cerească, sublinia imensa contradicție între identitatea Sa, sau așa-zisa sa identitate, și ceea ce Tatăl îngăduia să I se întâmple! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, dacă ești iubit de Tatăl, cum e posibil să treci prin așa ceva? Cum e posibil ca Tatăl să-ți conceapă un asemenea destin? Dacă ești Hristosul înseamnă că beneficiezi de cele mai frumoase promisiuni din partea lui Dumnezeu. Într-adevăr nu există promisiuni mai frumoase rostite vreodată de Dumnezeu cuiva, înger sau om, decât cele rostite lui Mesia. Vechiul Testament abundă de promisiunile plină de slavă rostite de Dumnezeu lui Mesia. Puțini oameni din istorie au primit promisiuni specifice din însăși gura lui Dumnezeu. Avraam, David sunt unii din acești foarte puțini oameni. Dar dintre acești foarte puțini oameni, Mesia era cel în dreptul căruia fuseseră rostite cele mai slăvite promisiuni. Ele includeau și eclipsau cu mult toate promisiunile rostite de Dumnezeu lui Avraam, lui David, lui

Israel. Deci să fii acest unic om care ești depozitarul tuturor promisiunilor divine și să ai parte de așa ceva! Pentru orice minte normală, acest lucru pare o minciună, o nebunie, o mare făcătură, dacă vrei, cea mai mare înșelătorie! Și toate acestea în contextul în care Isus fusese credincios în mod desăvârșit Tatălui cu prețul multor suferințe. Și iată ce primea în schimb, acum la finalul alergării sale perfecte! Tatăl Îl părăsea și iadul etern îl aștepta nemilos să-L înghită! Nu Se împlinea nici una din promisiunile slăvite adresate lui Mesia! Nu era nici izbăvit de vrăjmași, nici înălțat în slavă, nu primea stăpânire peste tot pământul, nu era uns ca Mare preot la dreapta Tatălui, nu înnoia toate lucrurile, nu erau zdrobiți toți vrăjmașii sub picioarele Lui... În schimb, doar durere, ocară și chin...

Această contradicție era evidentă pentru toți: chiar cei mai apropiați ai lui Isus, care-l iubeau, nu știau ce să spună în fața acestei contradicții. Ei nu-l bajocoreau pe Isus dar rațiunea lor dădea dreptate mesajului batjocoritorilor, și astfel s-au îndoit de Isus, au renunțat (măcar în parte...) să mai creadă în identitatea Sa. Nimeni nu era de fapt de partea lui Isus. Argumentul majorității este zdrobitor. Și când în această majoritate sunt și autoritățile religioase, și oamenii simpli, și prietenii și dușmanii, și cei mai apropiați susținători ai sufletului tău, este CUMPLIT! Când TOȚI îți spun că greșești, că drumul crucii este o NEBUNIE, când nu ai nici un aliat uman sau vizibil care să se susțină, este cumplit de greu să accepți de bunăvoie un sacrificiu atât de mare. Presiunea pe care a simțit-o Isus în acele clipe de a renunța la drumul crucii este cu mult mai mare decât ne-am putea-o imagina toți credincioșii la un loc. Dar împotrivirea nu venea doar din afară, ci și din interior. Trupul să fizic NU dorea să sufere. Firea sa asemănătoare cu a păcatului nu voia să asculte de Tatăl, dar nici sufletul Său curat și pur nu voia să sorabă paharul hidos al fărâdelegii omenirii, și nici iubirea Sa față de Tatăl nu vroia să se despartă de Cel cu care era Una... În afară toți oamenii, și toate lumile demonice, și toată rațiunea pământească sau cerească, erau împotriva Lui. Înăuntru trupul, voința umană, dar chiar și cea divină, erau împotriva drumului crucii... Și acum chiar Tatăl Îl părăsea... Fără nici un aliat, fără nici un sprijin, fără nici un mângâietor... Singur, singur, singur... iată cum era Isus pe cruce. Nici un aliat în afara Lui, nici un aliat înăuntru Lui... nici un aliat pe pământ, și nici un aliat în cer... Și totuși cum de a mers mai departe? Erau totuși câțiva aliați de nădejde. Primul aliat era SCRIPTURA, ce este scris. Nu tot din ce era vizibil era împotriva Lui. Când pășea pe drumul crucii, batjocurile și împotrivirea creșterea, e adevărat, dar pe măsură ce pășea pe drumul crucii, profețiile mesianice se împlineau pe rând una după alta cu o precizie tulburătoare. Sunt *sute de profeții* care se împlinesc în aceste ceasuri. Pe unele Matei le menționează explicit, dar altele se subînțeleg. Iată doar câteva dintre ele:

- Isus era trădat de Iuda dar se împlinea Ps. 41:9: *Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea, și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea...*
- Isus era acuzat pe nedrept dar se împlinea Ps. 35:11: *Niște martori mincinoși se ridică și mă întreabă de ce nu știu...*

- Isus, Fiul lui Dumnezeu era bătut cu nuiele... groaznic și de neînțeles... DAR se împlinea Isaia 50:6a: *Mi-am dat spatele înaintea celor că mă loveau.*
- Isus, Mesia era bătut cu pumnii și cu palma în față, dar se împlinea Isaia 50:6b *...mi-am dat obraji înaintea celor ce Îmi smulgeau barba...*
- Isus, Marele Împărat era scuipat de niște soldați nerușinați...dar se împlinea Isaia 50:6c: *Nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipări...*
- Isus, Cel ce Se încrezuse deplin în Tatăl era batjocorit... dar se împlinea Scriptura – Isaia 53:3: *disprețuit și părăsit de oameni...*
- Isus, Omul credincios este dus în afara cetății să fie răstignit... dar se împlinea Scriptura care spunea ca Jertfa de ispășire de Yom Kippur să fie arsă *afară din tabăra...* (Lev. 16:27)
- Isus, Beneficiarul celor mai frumoase promisiuni rostite vreodată, era dezbrăcat de haine și acestea erau trase la sorți de vrăjmași, dar se împlinea Ps. 22:18: *Și-au împărțit hainele Mele între ei și pentru cămașa Mea au tras la sorți...*
- Lui Isus, Celui care era Apa vieții, Îi era sete și i se dădea vin amestecat cu fiere... dar Se împlinea Scriptura din Ps. 69:21: *Ei îmi pun fiere în mâncare și când mi-e sete, îmi dau să beau oțet...*
- Isus este bajocrit în mod cumplit de toți și nimeni nu este de partea Lui, dar se împlinea Scriptura: *Tu știi ce ocară, și ce rușine mi se face; toți potrivnicii Mei sunt înaintea Ta. Ocară Îmi rupe inima, și sunt bolnav; aștept să-i fie cuiva milă de mine, dar degeaba; aștept mângâietori dar nu găsesc nici unul... (Ps. 69:19-20).*
- El este pironit pe cruce, dar Se împlinește Scriptura care spune: *mi-au străpuns mâinile și picioarele (Ps. 22:16)*
- Toți cei ce se întâlnesc cu El Îl batjocoresc insistând pe contrastul izbitor dintre identitatea asumată de El și suferința de care avea parte... dar Se împlinea Scriptura care zice: **TOȚI** cei ce mă văd Își bat joc de mine, Își deschid gura, dau din cap și zic: **S-a încrezut în Domnul! Să-L mântuiască Domnul, să-L izbăvească, fiindcă Îl iubește!** (Ps. 22:7-8) – iată că până și cuvintele din gura batjocoritorilor fuseseră anunțate cu atâta excatitate mai dinainte de Scripturi!!!

- Tâlharii de lângă El îl batjocoresc și ei... dar se împlinește Scriptura care zice: *a fost pus în numărul celor fărădelege* (Isaia 53:12).
- Dumnezeu Însuși Îl părăsește și este de neînțeles... dar se împlinește Scriptura care spune: *Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?* (Ps. 22:1)

Iată că CE ESTE SCRIS, este de partea lui Isus, este marele său aliat, și acest scris activează taina CREDINȚEI. Credința este al doilea aliat al lui Isus, și CREDINȚA activează cel de al treilea aliat al lui Isus: Tatăl care nu-l va da de rușine și va ÎMPLINI TOATE promisiunile pline de slavă pe care I le făcuse. Aici e secretul biruinței lui Isus. El a fost atent la TOATE promisiunile făcute de Dumnezeu lui Mesia. Și multe din acestea vizau SUFERINȚA SA. Și iată că acum se împlineau, trebuia să se împlinească. Și dacă profețiile ce aveau în vedere suferința lui Mesia se împlineau TOATE și cu atâta precizie, cu atât mai mult promisiunile ce anunțau proslăvirea lui Mesia aveau să se împlinească TOATE și în cele mai mici detalii! Iar profețiile despre suferință nu erau doar într-o relație cronologică, de alternanță cu cele despre slavă. Cu alte cuvinte nu doar Mesia trebuia mai întâi să sufere și apoi să fie proslăvit. Cele două tipuri de profeții cunoșteau o strânsă relație de cauzalitate, de determinare: Mesia avea să fie dus la slavă PRIN suferință, PRIN CRUCE! Și din slava Sa făcea parte și Mireasa. Această slavă nu putea fi atinsă decât prin sorbirea paharului! Nu se putea altfel! Nebunia crucii avea un sens, și încă unul atât de slăvit!

Nu putem să nu facem o legătură între ispitirile lui Isus din pustie și ispitirile lui Isus de pe cruce. În pustie atacul cel mai greu a fost lăsat de cel rău la final, când Isus era istovit. Și atacul a presupus trei ispiti cumplite care au lovit în identitatea divino-umană a lui Isus:

- Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrelor să se facă pâini...*
- Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te de pe Templu...*
- (Dacă ești om), atunci închină-Te mie și îți voi da toată slava lumii...*

Pe cruce atacurile lovesc din nou în indentitatea lui Isus:

- Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!**
- Dacă este El împăratul lui Israel să Se pogoare de pe cruce și vom crede în El!**
- S-a încrezut în Dumnezeu: Să-L scape acum **dacă-L iubește...**

Se vede în mod clar o asemănare între cele trei ispite din pustie și aceste trei ispitiri de pe cruce. Prima ispită (din pustie dar și de pe cruce) cheamă la autoizbăvire. A doua ispită (din pustie dar și de pe cruce) cheamă la dovedirea mesianității înaintea lui Israel (și vom crede în El!). A treia ispită din pustie pare să nu semene atât de bine cu ispitirile de pe cruce...o asemănare ar fi că ea se adresează mai întâi umanității lui Isus: *Toată slava lumii ți-o voi da ție, un simplu om... Ca om credincios S-a încrezut în Domnul, să-L izbăvească acum dacă-L iubește...* A treia ispită din pustie atacă în mod direct fidelitatea lui Isus față de Dumnezeu (nu fi fidel!), iar a treia ispită de pe cruce pune la îndoială fidelitatea lui Isus față de Dumnezeu (chiar ai fost fidel?). În ambele situații (cruce/pustie) Isus este singur, sub presiune, fără aliați. SINGURUL aliat de nădejde este SCRIPITURA, este încrederea lui Isus în CE ESTE SCRIS. Desigur sunt și diferențe. În pustie, cel rău comunica direct cu Isus, dar acum Îl ispitea prin intermediul oamenilor vizibili. În pustie, Isus era protejat de vrăjmașii Lui. Pe cruce El era dat în mâna vrăjmașilor. În mod cert, ispitirea de pe cruce e mai cruntă ca cea din pustie. Am comentat și în Matei 4: cel mai greu atac este cel împotriva identității: *Dacă ești...* Isus trebuia să creadă în INDENTITATEA pe care I-a revelat-o Tatăl prin Scripturi și prin experiențele directe cu Acesta (la botez și la muntele schimbării la față) și să nu Se îndoiască nici de Sine, nici de Tatăl, și să accepte drumul crucii până la capăt!

Și pentru noi atacul asupra identității noastre va fi cel mai puternic. Pe drumul crucii, cel rău va accentua contrastul izbitor dintre promisiunile divine referitoare la identitatea noastră și marile dureri de care avem parte. Și va transforma această (aparentă) contradicție în marele său argument prin care va vrea să lovească fie în caracterul divin (*nu te iubește. nu Își ține promisiunile*), fie în loialitatea noastră sinceră și autentică față de El (*Dumnezeu e bun, dar te-a părăsit pentru că de fapt tu nu ești credincios Lui, și acum te pedepsește!*).

Perioada de ispitire în pustie a fost o pregătire pentru perioada de ispitire de pe cruce. Isus a fost izbăvit din pustie. Avea să fie izbăvit și din moarte. Ce este SCRIS se dovedise adevărat în pustie și-i adusese biruința/ Ce este SCRIS se va dovedi adevărat și acum. Izbăvirea din pustie a fost necesară, pentru ca Isus să poată nădăjdui în izbăvirea din moarte. După pustie, a urmat mângâierea, umplerea cu Duhul, intrarea cu putere în lucrare. După cruce avea să urmeze slava, mângâierea, intrarea în slujba de Mare Preot. Minciunile adresate identității se dovedeseră mincinoase în pustie. Aveau să fie dovedite mincinoase și acum. Pe cruce era mai greu. Dar dacă în pustie Isus apela la un *este SCRIS* generic, acum Isus era încurajat de un *este SCRIS* viu care se împlinea din belșug pe drumul crucii. Sutele de profeții care se împlineau acum pe drumul crucii cu atâta precizie erau luminițele din marele întuneric care-I încurajau credința și-L ajutau să meargă mai departe.

27:45-56 – Întunericul; Moartea lui Isus

Încep comentariul cu o mică paranteză legată de diferitele rugăciuni pe care le includ în comentariul acesta. Nu toate reprezintă o rugăciune care reflectă starea prezentă a sufletului (de exemplu cea inclusă în cap.27). Multe dintre ele sunt rugăciuni meditative, ipotetice. Ele se pot regăsi mai mult sau mai puțin în trecutul nostru, dar la fel de bine ne vor putea inspira în anumite momente din viitorul nostru.

Revenim la Isus. Isus este pe cruce. Batjocurile curg, dar curg și pasajele din Scriptură care se împlinesc. Batjocurile însele sunt o împlinire a profețiilor. Ispitițiile din pustie sunt reeditate într-o dimensiune mai mare. Dar această dimensiune vine DUPĂ izbăvirea din ispitiriile din pustie. Încercările mari din care suntem izbăviți ne pregătesc pentru încercări mai mari. Drumul spre slavă din Filipeni 3 este un drum al contopirii crescânde cu suferințele lui Hristos. Încercările prezente se vor sfârși. Vor urma mângâieri nespuse. Dar apoi vor urma încercări și mai mari și tot așa. E înțelept să ne percepem astfel viitorul pentru ca să scăpăm de mitul acelei vieți de credință lipsită de încercări. De ce vrei să renunți la crucea care îți este dată acum și aici? Nu știi că după această cruce va urma mai devreme sau mai târziu o altă cruce și mai grea? Încheierea labirintului prezent nu înseamnă încheierea tuturor problemelor. Vei avea momente de respiro, poate chiar destul de îndelungate. Dar nu uita că în viața lui Isus încercările au urmat un crescendo. Încercările din primii 30 de ani au culminat cu ispitiriile din pustie. Apoi au urmat 3,5 ani tot plin de lupte, mai grei ca primii 30 de ani, dar mai puțini grei ca cele 40 de zile de ispitire. Într-un fel e bine să intrii într-o perioadă de noi încercări după ce ieși dintr-o încercare foarte mare. Încercările din acea perioadă vor părea mai mici căci nu mai e ca în pustie. Dar acești 3,5 ani au fost urmați de cruce, în care ispitirea a fost mai grea ca în pustie. Dacă înțelegem acest principiu al ciopririi chipului lui Isus în noi, vom putea accepta că pe termen lung, în procesul creșterii noastre spirituale vor urma încercări și mai mari. Ne amintim de Avraam. Așteptarea împlinirii promisiunii lui Dumnezeu devenea din ce în ce mai grea. Și cu cât se apropia momentul nașterii și timpul trecea, cu atât așteptarea devenea din ce în ce mai grea. Și ultimul an a fost cel mai greu pentru Avraam. Dar Isaac s-a născut printr-o mare minune! Labirintul s-a încheiat. Și ce final glorios! Dar oare încercările s-au încheiat? La înțărirea lui Isaac urmează porunca alungării lui Ismail. Și apoi urmează porunca jertfirii lui Isaac, o încercare mai mare decât așteptarea nașterii lui Isaac! Între alungarea lui Ismail și jertfirea lui Isaac urmează într-adevăr o perioadă mai liniștită pentru credința lui Avraam, dar iată că după această perioadă urmează o încercare mult mai mare! Dar după jertfirea lui Isaac, lupta credinței se încheie pentru Avraam? Nu! Aș putea spune că au urmat încercări și mai mari, pot spune că lupta a continuat și că au mai fost multe teste de luat pentru credința lui Avraam. Nici nu coboară de pe muntele Moria și află vestea înmulțirii familiei rudelor sale. Apoi, urmează moartea Sarei. Apoi urmează așteptarea unui nepot. Isaac nu se mai căsătorește. Dar Avraam nu pune presiuni asupra sa.

Înțelege că nu poate repeta un compromis de tip *Agar* scăzând standardele și forțând lucrurile de dragul împlinirii promisiunii divine. Isaac se căsătorește prin călăuzirea divină. Dar soția sa e stearpă. Din nou frământări, din nou așteptări. Avraam are 100 de ani când îl naște pe Isaac. Isaac se căsătorește la 40 de ani (Avraam are 140) și soția sa naște când Isaac are 60 de ani (iar Avraam 160 de ani!) – deci încă 20 de ani de așteptare pentru Avraam! Avraam moare la 175 de ani, deci când Iacov și Esau aveau 15 ani! Avraam are un destin unic deoarece Dumnezeu îi face o promisiune care-l închide într-o provocare a credinței până la moarte. E una să ai 12 fii ca Iacov, dar alta este să ai un singur fiu ca Avraam. Isaac s-a născut... dar dacă moare, dacă i se întâmplă ceva, cum se va împlini promisiunea care spune: *din tine* am să fac un neam mare! Și Isaac crește, dar nu se căsătorește! În sfârșit se căsătorește, dar soția sa e stearpă și trec încă 20 de ani... și naște 2 gemeni și doar atât. Nici măcar în ultimii 15 ani de viață Avraam nu se poate bucura de o împlinire cu PUTERE a promisiunii divine. Avraam nu vede de fapt niciodată o împlinire în forță a promisiunii lui Dumnezeu (cum vede Iacov de exemplu în timpul căruia sămânța lui Avraam începe deja să se înmulțească mult de tot!). Până în groapa mormântului, împlinirea promisiunii lui Dumnezeu față de Avraam e destul de timidă, iar evidențele vizibile destul de fragile și eclipsate cu mult de binecuvântările primite în același domeniu de mulți oameni care nu beneficiau de nici o promisiune specifică din partea lui Dumnezeu. Avraam moare **ÎN CREDINȚĂ**. Labirintul său s-a încheiat doar la gura mormântului.

Deci încercările prezente se vor încheia, vor urma momente de respiro, dar apoi încercări și mai mari. Dar aceste încercări mai mari vor putea fi trecute doar pe baza a ceea ce am învățat din încercările anterioare. Luarea testului jertfirii lui Isaac se bazează în mod cert pe parcurgerea până la capăt a labirintului nașterii lui Isaac. Biruința ispitirilor de pe cruce este susținută de biruința ispitirilor din pustie. Dar primul labirint trebuie parcurs **PÂNĂ LA CAPĂT** pentru ca să ne poată **CAPACITA** să parcurgem apoi un labirint și mai greu. Cu alte cuvinte, dacă Isaac s-ar fi născut mai devreme, înainte ca trupul lui Avraam să îmbătrânească și înainte ca Avraam să creadă că este aproape de moarte, Avraam nu ar fi fost pregătit pentru jertfirea lui Isaac. Dacă ispitirile din pustie ar fi durat doar 4 zile în loc de 40, pregătirea pentru ispitirile de pe cruce nu ar fi fost completă. Din această perspectivă înțelegem că este o nebunie să ceri ieșirea dintr-un labirint **ÎNAINTE** de vremea hotărâtă de Domnul. Căci după acest labirint greu, mai devreme sau mai târziu va urma un altul... **ȘI MAI GREU!** Dar nu doar atât, acest nou labirint greu va putea fi parcurs doar dacă s-au învățat toate lecțiile din primul labirint. Deci ideea de a **EVADA** din primul labirint înainte de vreme este o nebunie. Căci: *te grăbești așa de mult spre o cruce și mai grea?* sau: *Vrei neapărat să intri nepregătit într-o bătălie spirituală și mai mare?* Labirintul prezent trebuie parcurs până la capăt. Lasă-L pe Domnul să decidă vremea ieșirii din el. Da, este o vreme în care perioada de ispitire din pustie se va încheia. Nu te îndoii de acest lucru. Dar lasă-L pe Domnul să decidă ziua 40. Și dacă tot ești în labirint nu te mai frământa atât de mult cu ieșirea din el, ci mai degrabă cercetează-ți inima, deschide-ți urechea să ascuți șoapta Duhului și să înțelegi care sunt **LECȚIILE** pe care Domnul mai vrea să te învețe. Căci singurul motiv pentru care nu te scoate din labirint este că mai sunt lecții de învățat, lecții **VITALE** pentru viitoarele labirinturi. Deci, vrei să mergi mai repede la următoarele etape? Atunci nu te mai văita, ci mai

degrabă rostește smerit: *Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă...* Ce trebuie să mă mai învețe acest labirint? Nu te focaliza pe ieșirea din labirint, ci pe mesajul prezent pe care Domnul vrea să ți-l comunice prin labirint.

Acest principiu era o imensă provocare pentru Avraam. La Avraam presiunea crește din pricina trupului său îmbătrânit care dădea semne că ceasul morții e aproape. Încă la 75 de ani el se plânge lui Dumnezeu: *Ce-mi vei da? Căci mor fără copii...* La 99 de ani cu atât mai mult simțea că este aproape de moarte! Însuși Pavel spune că dintr-un trup aproape mort Dumnezeu l-a născut pe Isaac. Dacă Avraam era tânăr sau încă în putere, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar Avraam nu era nici tânăr, nici în putere. Ba mai mult, procesul de îmbătrânire se accentuase și toate evidențele trupului său îi arătau că este aproape de moarte. Când era mai tânăr și mai în putere altfel aștepta împlinirea promisiunii lui Dumnezeu. Dar acum era aproape mort.... CUM să mai nască un copil? CÂND să mai nască, căci moartea e aproape... și apoi, chiar dacă l-ar naște... CE BUCURIE ar mai însemna, ce satisfacție părintească, de vreme ce vor muri curând, nu-l vor putea vedea crescând și pruncul va rămâne de mic orfan? Trecerea timpului și semnele îmbătrânirii amplifică presiunea în Avraam. DAR Sara mai trăiește 38 de ani după nașterea lui Isaac și Avraam 75 de ani. Și după moartea Sarei se mai căsătorește odată și face mulți copii cu Chetura! În mod evident Dumnezeu intervine în mod miraculos în trupul lui Avraam și-l întinerește, îl revigorează. Dumnezeu face aceeași minune și cu trupul lui Moise și apoi cu trupul lui Caleb. Împlinirea planului și a promisiunilor divine pentru Avraam, Moise și Caleb sfidează TRECEREA TIMPULUI și procesul normal de îmbătrânire. Iată că NIMIC nu poate împiedica împlinirea promisiunii divine: nici trecerea TIMPULUI, nici procesul îmbătrânirii și nici măcar MOARTEA! Oare nu în această dimensiune a puterii lui Dumnezeu trebuia să creadă Avraam pentru a lua testul jertfirii lui Isaac? El a crezut că Dumnezeu îl va învia acolo pe munte din morți pentru ca promisiunea Sa să se împlinească prin el. Dar de unde credea el așa de mult în puterea lui Dumnezeu care sfida moartea? Oare nu din pricină că parcursese labirintul nașterii lui Isaac până la capăt și astfel VĂZUSE nașterea lui Isaac din trupul său aproape mort și din trupul Sarei căreia nu-i mai venea rânduiala femeilor? Oare nu pentru că parcursese labirintul nașterii lui Isaac până la capăt și astfel VĂZUSE cum Domnul i-a revigorat trupul și l-a reîntinerit pentru a putea fi *tată* pentru Isaac și pentru ca fiul promisiunii să nu rămână orfan? Astfel, moartea lui Isaac nu era considerată o piedică pentru împlinirea promisiunilor divine, căci Dumnezeu avea să îl învieze chiar din morți! În cele din urmă ce importanță avea că tatăl lui Isaac avea 100 de ani, de vreme ce Avraam era mai tânăr la suflet și mai în putere la trup decât mulți tineri? În cele din urmă ce importanță avea că Moise avea 120 de ani sau că viteazul Caleb a intrat în țară la 80 de ani? Căci iată ce spune Scriptura despre Moise la finalul vieții sale: *vederea nu-i slăbise și puterea nu-i trecuse.*(Deut.34:7).

Vom vedea că la cruce TIMPUL, trecerea lui, îmbătrânirea sau moartea reprezintă provocări imense pentru credința lui Isus. Cel mai greu test al lui Isus a fost să creadă în propria Sa înviere. Păcatele îi aduceau moarte, îmbătrânire și stingerea trupului, a sufletului, a duhului. Va mai putea fi readus la VIAȚĂ din această moarte atât de adâncă? Păcatele îi aduceau o

suferință cumplită... va mai putea fi mângâiat, reabilitat, vindecat după o rănire atât de adâncă? Păcatele îi aduceau o durere cumplită după voia Tatălui. Îl va putea iubi pe Tatăl la fel de mult după ce avea să treacă printr-o astfel de traumă? Timpul purtării păcatelor însemna o eternitate... cum va putea fi condensată eternitatea în câteva ceasuri ? Eternitatea judecății divine va trece asupra Lui spre stingerea ființei Sale... va mai putea fi înviat? Isus, infinit mai mult ca Avraam, a trebuit să creadă împotriva oricărei nădejdi, în puterea nemărginită a Dumnezeuirii prin care va putea purta paharul, prin care va putea fi readus la viață, prin care va putea fi mângâiat, înviorat, vindecat, reabilitat. Era vorba de o putere care SFIDA moartea, legile degradării, a stingerii ființei, care SFIDA timpul și trecerea anilor... Într-o astfel de PUTERE a crezut Isus pentru a se putea ancora în promisiunea învierii! Ispirile din pustie fuseseră o importantă pregătire. Fuseseră o moarte a sufletului, urmată de o înviere. E cumplit să nu-L simți pe Domnul și să dorești orice altceva decât pe Domnul. Este ca o moarte a sufletului. Este o traumă reală. Dar Isus a fost reabilitat după cele 40 de zile. Trupul și sufletul i-au fost înviorate. A fost ca o adevărată înviere din morți. A fost o prefigurare a învierii de după cruce!

Toți cei din jur strigau să Se mântuiască pe Sine. Dar El rămânea în moarte pentru a mântui pe ceilalți. Iar acești ceilalți erau chiar vrăjmașii care-l disprețuiau și batjocoreau. Prin acțiunea de a Se mântui pe Sine, Isus nu doar că ar fi scăpat de pe cruce, dar s-ar fi și răzbunat pe vrăjmașii care-L urau. Dar iubirea divină înseamna: mai întâi CELĂLALT. Isus refuză să Se mântuiască pe Sine, căci venise să-L mântuiască pe celălalt. Paradigma neprihănirii personale în care trăiau și ucenicii puneau sinele în centrul existenței lor. Propriul confort, propria izbăvire și mântuire era pe primul loc, era tot ce conta. Crucea propune o teologie total opusă. Mai întâi celălalt! Se renunță la Sine, la propria izbăvire, mântuire, la propria siguranță de dragul celuiilalt. Și toate acestea în care celălalt nu îți oferă nici un motiv în sine să te jertfești de dragul lui. În situația în care celălalt este hidos, urât, vinovat, vrednic de moarte și plin de ură neîntemeiată față de tine. Mesajul crucii lovește cu putere în teologia sinelui și a neprihănirii personale. Crucea este lovitură fatală pe care Dumnezeu o dă teologiei ucenicilor. Crucea ne propune o cu totul altă paradigmă de gândire, de viațuire. Crucea este de neînțeles pentru ucenici, pentru că ființa lor era încă dominată și condusă de paradigma legalistă. De aceea, ce face Isus este pentru ei o nebunie, ceva de neînțeles. De aceea, sunt derutați, de aceea găsesc o pricină de poticnire în El. Vom mai reveni la ucenici în cap.28 pentru a demonstra că în acele momente nu doar Isus a murit, ci că și ei au murit odată cu Isus...

Dar până atunci să privim la Isus pe cruce. De la ceasul al 6-lea până la ceasul al 9-lea s-a făcut întuneric peste toată țara. Ceasul al 6-lea începe la amiază iar ceasul al 9-lea înseamnă 3.P.M. Crucificările nu se sfârșeau de obicei așa de repede. Isus își dă duhul în apropiere de momentul în care se aducea jertfa de seară în Templu. Întunericul era simbolul judecății atât în Vechiul Testament (vezi întunericul din Egipt, întunericul în profețiile legate de judecată), dar și în cultura și religiile antice în general. Era deci un moment al judecății. Dar pentru cine? Ne putem gândi că Dumnezeu era mâniat pe cei care-i răstigneau Fiul. Și este cât se poate de adevărat. Dar în același timp ne gândim că Isus, cel atârnat pe lemn, se făcuse blestem pentru

noi. Era un ceas al judecății pentru Isus. Dumnezeu Își întorcea Fața de la Isus, și Își revărsa fără rest mânia Sa eternă asupra Fiului Său. Ce s-a întâmplat pe cruce ÎNLĂUNTRUL lui Isus rămâne o taină. A fost cu mult mai mult decât o suferință fizică și o moarte fizică. Isus s-a făcut păcat pentru noi. Noi eram în Hristos, murind împreună cu El. Hristos ne răscumpăra din blestemul Legii făcându-Se păcat pentru noi. El era zdrobit pentru fărădelegile noastre. El era jertfa de ispășire pentru păcatele întregii lumi. El purta păcatele noastre în trupul Său pe lemn. El Se aducea pe Sine prin Duhul cel veșnic jertfă fără pată lui Dumnezeu... și cât de multe sunt păcatele noastre! Și cât de eternă este judecata lui Dumnezeu pentru fiecare păcat. Și Isus murea pentru păcatele trecute, prezente și viitoare. Deci înlăuntrul lui Isus, în acele ceasuri pe cruce se întâmplă lucruri dincolo de TIMP. Vorbim realmente de eternități de suferință și pedeapsă condensate în acel moment istoric. Când Isus privea în Ghetsimani spre paharul ce trebuia sorbit nu vedea doar trei ore de durere. Căci durerea, oricât de mare ar fi ea, poate fi suportată pentru scurt timp. Adevărata durere este cea care înseamnă o perioadă mare de timp, cea care cheamă în luptă răbdarea și apoi îndelunga răbdare și apoi nespus de îndelunga răbdare. E una să aștepti în tensiune o zi, e alta să aștepti o săptămână... cu totul altceva este să aștepti un an, dar cu totul altceva este să aștepti 10 ani... și cu totul altceva 50 de ani, 100 de ani... Dar cu totul altceva este să aștepti o ETERNITATE! Isus când privea spre pahar nu vedea doar un labirint de câteva ore. Vedea un labirint etern, nesfârșit, fără capăt. Cum Îl va putea parcurge până la capăt? Cum va putea să Îl parcurgă fără totuși ca El să se stingă, ca El să piară pentru totdeauna? Cum să înghiți o bombă atomică și să sperii că după ce va exploda tu totuși... vei supraviețui... și că Cineva va aduna fiecare bucățică din tine, le va pune laolaltă și apoi vei fi ca NOU? Suferința lui Isus pe cruce este eternă. Mărimea jertfei oglindește mărimea iubirii. Iubirea Sa veșnică putea fi oglindită doar de o jertfă veșnică. Isus S-a adus jertfă prin Duhul cel veșnic. Iată de ce doar Fiul lui Dumnezeu putea fi Mesia. Nu doar că a putut trăi fără de păcat (condiția necesară dar nu și suficientă pentru a fi o jertfă pentru altcineva!). Dar El a putut purta păcatele întregii omeniri, S-a putut identifica cu toți păcătoșii, a putut primi în Sine pe toți păcătoșii. Aici intră în joc divinitatea Sa. Umanitatea Sa e necesară... căci păcatul unui om poate fi purtat doar de om. El a purtat păcatele acolo, pe cruce, în trupul Său. Fără trup nu putea purta păcatele. Întruparea era necesară. Și era un trup asemănător cu al păcatului. Doar prin acest trup a putut fi ispitit Fiul. Ispitele au putut fi reale, au putut să curgă cu putere spre El doar prin acest trup. La fel, doar prin acest trup păcatele omenirii au putut curge spre El și în El! Jertfa nu putea fi adusă fără acest trup. La fel cum El nu putea fi ispitit în afara acestui trup, la fel nu putea purta păcatele în afara acestui trup.

Mă uimește faptul că în tot acest timp unde veșnicia se îngemănează cu timpul, Isus Își păstrează LUCIDITATEA. El nu intră în transă. El rămâne conștient de Sine și de cei din jur. Și am comentat deja în Ghetsimani faptul că El își păstrează liberul arbitru și Se aduce jertfă de BUNĂVOIE pentru fiecare din noi. Dar în mod absolut surprinzător, El Își păstrează și NEPRIHĂNIREA. Tabloul crucii ne sugerează că pe cruce, au loc SIMULTAN următoarele realități: El poartă păcatele în trupul Său pe lemn și este despărțit de Tatăl!

- Își păstrează luciditatea, conștiența de Sine și de ceilalți!
- Liberul arbitru este ACTIV și oricând poate să iasă din acel calvar, dar rămâne de bunăvoie pe cruce.
- Dar poate fi ispitit în continuare de cel rău și poate și păcătui; se poate răzvrăti, poate răspunde cu ură, poate să-și piardă credința în înviere.
- Își păstrează NEPRIHĂNIREA, continuă să reverse HAR.

Și aici apare o mare întrebare: **când anume a purtat El păcatele noastre în trupul Său pe lemn?** Tot timpul cât a stat pe cruce? Doar în cele 3 ceasuri de întuneric? Sau chiar mai puțin de atât? Când a rostit acele replici sfinte de pe cruce? Când purta păcatele sau înainte și după ce le-a purtat? Marea întrebare este: cum putea Isus, făcut păcat petru noi, despărțit de Tatăl, să rostească acele replici sfinte de pe cruce? Să vedem ce ne sugerează toate Evangheliile despre aceste replici, când au fost ele rostite.

Replicile lui Isus de pe cruce:

a) Matei

- La ceasul al 9-lea Isus a strigat cu glas tare: *Eli, Eli, Lama Sabactani?*
- Unii: strigă pe Ilie... i-au dat să bea oțet...
- Isus a strigat iarăși cu glas tare și și-a dat duhul.

b) Marcu – idem Matei

c) Luca

- Când L-au răstignit Isus zicea: *Iartă-i, Tată, căci nu știu ce fac!*
- Discuția cu tâlharii: *Astăzi vei fi cu Mine în rai!*
- Întunericul de la ceasul 6 la ceasul 9.
- Isus strigă apoi cu lag tare: *Tată, în mâinile Tale îmi încredințez duhul!* Și își dă duhul.

d) Ioan

- Discuția cu mama Sa și cu Ioan: *Femeie, iată fiul tău! / Iată mama ta!*
- După aceea, Isus care știa că acum totul s-a sfârșit, ca să Se împlinească Scriptura a spus: *Mi-e sete!*

- Ostașii îi dau oțet.
- Când a luat Isus oțetul a zis: *S-a isprăvit!* Apoi, Și-a plecat capul și și-a dat duhul.

Evangelhiile ne sugerează că replicile rostite de Isus pe cruce au fost rostite fie înainte, fie după cele 3 ceasuri de întuneric. Discuția cu Maria e cel mai greu de plasat: dacă înainte sau după ceasurile de întuneric. Acel ***după aceea*** din Ioan 19:28 poate însemna în viziunea unor traducători și ***mai târziu după aceea***. Dacă ar fi să unim cele patru piese de puzzle am obține următorul tablou al crucii, următoarea ordine a replicilor rostite de Isus pe cruce:

1. *Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!* (exact când e răstignit)
2. *Astăzi vei fi cu mine în Rai!*
3. *Femeie, iată fiul tău! / Iată mama ta!*

Cele trei ceasuri de întuneric (ceasul 6 - ceasul 9) – TĂCEREA LUI ISUS...

4. *Eli, Eli Lama Sabactani?*
5. *Mi-e sete!*
6. *S-a isprăvit!*
7. *În mâinile Tale îmi încredințez duhul!*

Dacă El poartă păcatul și este despărțit de Tatăl doar în cele trei ceasuri de întuneric, atunci înseamnă că primele trei replici sunt rostite când Tatăl încă nu-L părăsise. În primele trei replici se vede iubirea, harul, grija Sa pentru ceilalți, atât pentru cei apropiați (mama Sa), cât și pentru vrăjmașii Săi. Chiar înainte de ceasul al 3-lea Isus rămâne orientat spre CELĂLALT. Până în ultima clipă de dinainte de identificarea cu păcatul El este preocupat de celălalt uitând de Sine, de propria Sa suferință prezentă și viitoare.

Replica 4 izvorăște din realitatea despărțirii de Tatăl, iar ultimile trei replici au în vedere finalul, finalizarea slujbei prin împlinirea ultimei profeții din Scriptură, prin afirmarea încheierii slujbei de ispășire: *S-a isprăvit!*, prin declararea încrederii în Tatăl care-L părăsise (în mâinile Tale îmi încredințez duhul!). Avem aici o preasfântă menora cu 7 brațe

- Primele 3 replici: înainte de purtarea păcatelor - primele trei brațe.
- Brațul din mijloc- replica 4 izvorând din durerea despărțirii de Tatăl.
- Ultimile trei replici, la final când se pare că deja paharul fusese sorbit și Isus revenea în duh spre viață – ultimile trei brațe.

Primele trei replici sunt focalizate pe relația lui Isus cu semenii. Ultimile trei replici sunt focalizate pe relația Sa cu Tatăl. Iubirea de semenii și iubirea de Dumnezeu, dar între cele două lipsește iubirea de sine; între cele două este jertfirea de sine. Înainte să poarte paharul, Isus privește la semenii, la oamenii pentru care trebuia să moară: se roagă pentru ei, are grijă de nevoile lor spirituale dar și pământești, materiale, are grijă și de aproapele său, dar și de departele său, și de vrăjmaș, dar și de prieteni, rude. După sau la finalul sorbirii paharului, Isus privește către Tatăl, împlinește ultima profeție a Tatălui, Îi spune că Și-a finalizat lucrarea, Își declară încrederea totală în El, Lui încredințându-I DUHUL. Tabloul este tulburător. E un tablou tulburător al iubirii, al iubirii de semenii și al iubirii de Dumnezeu. Cum poți IUBI atât de mult pe cei care sunt CAUZA despărțirii tale de Tatăl, cauza suferinței eterne care bate la ușă? Înainte să se facă păcat pentru noi, Isus ne iubește. Dar după ce se face păcat pentru noi, Isus iubește pe Cel care L-a părăsit, care Și-a întors Fața, care L-a lovit fără rest cu focul judecării Sale. De-abia acum îmi dau seama cât de mult strălucește această menora sfântă a celor 7 replici sfinte de pe cruce. E menora iubirii desăvârșite. Isus își arată iubirea și încrederea față de Tatăl care Îl părăsise o veșnicie. Și își arată această iubire și această încredere ÎNAINTE de IZBĂVIRE, înainte de înviere, înainte de răsplătire, de mângâiere, de reabilitare, de smulgerea din cuptorul de foc, pe când era încă în întunericul de pe cruce. După ce ai suferit atât de mult, după ce ai parcurs un labirint etern de suferință, cum poți să Îți mai încredințezi sufletul tocmai Celui care te-a trimis în acel labirint? Cum de nu ți-e teamă să îți încredințezi lui toată ființa Ta? Cum poți să mai mergi pe mâna Celui ce te-a rănit, a Celui ce te-a părăsit, a Celui care spre deosebire de Avraam de altădată nu a fost oprit de nimeni ci a înfipt cuțitul până la capăt? Cum poți să faci acest lucru când încă e întuneric, când încă ești pe cruce, când încă nu a venit lumina, mângâierea, reabilitarea? Cum poți ca în acest moment să fii preocupat să împlinești și ultima porunca și ultima profeție a Celui ce te-a părăsit? De ce nu a împlinit această ultimă profeție Isus înainte de ceasurile întunecate? De ce a lăsat-o pentru final? Tocmai ca să își arate încrederea și iubirea Sa desăvârșită față de Tatăl, care nu se pierde pe cruce, care se activează ÎNAINTE de părăsirea crucii, înainte de înviere. Isus își declară încrederea în reabilitare înainte de a se începe reabilitarea. Ce încredere! Ce iubire! *Mi-e sete!* – ca să împlinească Scriptura... până la final preocupat să asculte, să împlinească toate detaliile vocii Tatălui. *Mi-e sete!* Oare nu îi era sete de la început? Dar oare îi era sete doar fizic? *O, nu!* Îi era sete de Dumnezeu, de părtășia cu Cel care-L părăsise, de viața alături de Tatăl, de glasul Celui care-L rănise, de privirea Celui care-L jertfise... Îi era sete de Tatăl! Și ce sete! Nici un cuvânt de reproș față de Tatăl. Nici o urmă de răceală față de Tatăl. Nici o ezitare în a merge în continuare pe mâna Lui, nici o umbră în iubirea Sa față de Tatăl... După ce suferă atât de mult pentru că acceptase voia Tatălui și renunțase la voia Sa, primul lucru pe care Isus I-L spune Tatălui este: *IMI este sete! Imi este dor de Tine!* După ce soarbe ultima picătură de Iad, când începe deja învierea în duh, după ce iese puțin la suprafață, primul lucru pe care-l face Isus este să ASCULTE de Tatăl, să Se așeze în poziția de totală SUPUNERE față de El, să împlinească ultima profeție, să-i raporteze ca unui stăpân că și-a isprăvit slujba, să Își încredințeze duhul în mâna Sa și să aștepte noi porunci, noi ordine, noi misiuni. Dacă un general și-ar trimite conștient și deliberat un ostaș într-o misiune în care acesta

pierde tot și suferă enorm, pierde familie, prieteni, integritatea, demnitatea, valorile, trupul simțurile și apoi acest ostaș aflat încă în starea de pierdere totală se întânește cu cel care i-a dat misiunea, ce i-ar spune? I-ar spune oare calm și liniștit: *Mi-a fost dor de tine! Am împlinit misiunea, să trăiți! Ce misiune nouă îmi dați?* Dar exact acest lucru Îl face Isus pe când este încă în traumă, în moarte, în suferință. Și Isus nu o spune scrâșnind din dinți, de-abia abținându-se să nu izbucnească în reproșuri, nu o spune pentru că TREBUIE, ci o spune din inimă, din încrederea reală față de Tatăl, încredere care nu se pierduse. O eternitate de suferință nu a reușit să diminueze nici măcar un gram din încrederea și iubirea Fiului față de Tatăl. Iată Căpetenia credinței noastre! Iată singurul Erou al iubirii! Iată singurul Campion al încrederii!

O resursă pe care o avea Isus era că știa că și Tatăl pătimise. Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Pe de o parte, Dumnezeu era în Hristos prin Fiul, pe de altă parte când Fiul era zdrobit pe cruce, inima Tatălui era zdrobită în cer. Când Fiul și Tatăl s-au despărțit, când ce era desăvârșit, una și de nedespărțit s-a rupt în două, oare putea suferi doar o parte? Ne aducem aminte de povestea picăturii de sânge și a copacului care s-a frânt. Suferința a fost reciprocă, a fost în sânul întregii Sfintei Treimi. Nu doar Isaac este cel ce pătimește, dar și Avraam. Și dintr-o anumită perspectivă e mult mai greu să fii Avraam decât Isaac. Dacă atunci când privim la cruce vedem doar suferința Fiului și nu vedem suferința întregii dumnezeiri, atunci suntem tare departe de înțelesul crucii. Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine... Cât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Său Fiu, Isus, cel părăsit și abandonat, care nu Se vedea ca Cel care a dus greul, iar pe Tatăl ca pe Cel care a stat bine mersi sus în ceruri privind detașat la patimile Sale. El știa că Tatăl, deși despărțit de El, suferea împreună cu El. Fiul nu a mai văzut Fața Tatălui, dar Tatăl a văzut mereu Fața Îndurerată a Fiului. Părțășia dintre cei doi a fost frântă, dar Tatăl a rămas cu Fiul în suferințele Lui, suferind ÎMPREUNĂ cu FIUL. Și fiecare strop de suferință al Fiului a fost văzut de Tatăl și a fost simțit de inima îndurerată a Tatălui. Iată de ce Fiul când sfârșește slujba nu are resentimente față de Tatăl, ci-i spune: *Mi-a fost așa de dor de Tine! (Mi-e sete!). Ce mai am de împlinit din Scriptură? Am sfârșit misiunea... În mâinile Tale îmi încredințez duhul... mă așez total sub autoritatea Ta... ce misiune nouă îmi vei da?*

El știe că și Tatălui I-a fost dor. El știe că și Tatălui i-a fost greu. El a simțit propria suferință, dar NU A VĂZUT suferința Tatălui. Tatăl nu a purtat povara păcatului, dar a văzut TOATĂ suferința Fiului. Ambele poziții sunt extrem de dificile, fiecare cu dificultatea ei. Dar ideea de a VEDEA suferința celui drag este adesea mai grea decât aceea de a trece tu însuși prin acea suferință. Când vedeam suferința mamei mele bolnave îmi doream, dacă era cu puțință și voia Celui de sus, să fiu eu în locul ei, iar ea sănătoasă, liberă, veselă, zâmbitoare. În acele zile, luni mi-a fost greu să fiu, să trăiesc, să zâmbesc. Căci cum poți să te bucuri când persoana pe care o iubești cel mai mult zace în suferință? Când a trecut dincolo, suferința adusă de dorul despărțirii a fost eclipsată de bucuria că suferințele ei s-au sfârșit, că acum este în prezența Domnului. Această bucurie mi-a vindecat rana. Era mai bine, căci deși acum eu eram în suferință, suferința ei era încheiată pentru totdeauna și știam că stă pe deplin fericită în prezența

Celui pe care-L iubise așa de mult. Suferința mea, dorul care-mi sfâșia inima, erau pe locul doi, nu mai contau. Improtant era că ea era bucuroasă. Bucuria pentru fericirea ei era mai mare decât întristarea pentru suferința mea. Această bucurie mi-a vindecat rana și mi-a arătat că o iubisem cu adevărat, că nu o iubisem interesat și egoist, că o iubisem gândindu-mă mai întâi la ea și apoi la mine, că o iubisem așa cum mă iubise ea, necondiționat și fără interese.

E cumplit de greu să vezi durerea celui pe care-l iubești. Dar eram în situația în care nu eu provocam această durere celui drag și nu eu eram cel care puteam să o opresc. Însă Tatăl cel din ceruri era cel care înfingea pumnalul în jertfa de pe altar. El era Cel care putea oricând să pună capăt durerii Fiului Său. Eternitatea suferinței Fiului devine eternitatea suferinței Tatălui. Două dimensiuni diferite ale suferinței, dar ambele la fel de mari. Fiul purta păcatul omenirii, dar nu vedea suferința Tatălui. Tatăl nu purta suferința Fiului, dar El vedea suferința Fiului și El era Cel ce o genera. La fel cum Fiul a reînnoit *o eternitate* decizia de a rămâne pe cruce, la fel și Tatăl, a reînnoit *o eternitate* decizia de a împlini până la capăt judecata împotriva Fiului. Oare aceasta să însemne: *Te iubesc cu o iubire veșnică!*? Suferința dumnezeirii este de două ori infinită. E suferința infinită a Fiului, dar și suferința infinită a Tatălui. Este o suferință totală care cuprinde toate dimesniunile posibile ale suferinței, și suferința celui părăsit, dar și suferința celui ce vede durerea celui drag.

Isus știa suferința Tatălui... iată marea sa resursă. Deși era singur și părăsit de Tatăl, totuși nu era singur în suferință. Cineva suferea clipă de clipă împreună cu el. Tatăl era cu El, nu în părtașia minunată de altădată, ci în însăși suferința Lui. Suferința cea grea și chinuitoare era acum cea care media legătura cu Tatăl.

Ne amintim de Iov. Iov îl vede pe Dumnezeu acolo sus în cer, detașat și indiferent față de suferința sa atât de mare. Iată una din erorile lui Iov. Oare așa să fi fost? Nicidecum! Dumnezeu suferea împreună cu Iov. Fiecare lacrimă ce crucea pe obrazii lui Iov curgea și pe Fața lui Dumnezeu, fiecare strop de suferință al lui Iov era resimțit cu mare intensitate de Tatăl lui din ceruri. Totuși la final Dumnezeu îi ascunde acest lucru lui Iov și-i arată dimensiunea suveranității și a puterii Sale? Oare de ce? Pentru că principala nevoie a lui Iov era să înțeleagă ce înseamnă că el este om și Dumnezeu este Dumnezeu. Și atunci Dumnezeu Își ascunde lacrimile de Iov și-i arată dimensiunea suveranității și a stăpânirii Sale. Dar cel ce s-a făcut un singur duh cu noi, suferă împreună cu noi, și El este Cel care duce de fapt greul suferinței (vezi comentariile pe acest subiect din 2 Cor. cap.1a). Dar Isus nu face eroarea lui Iov. De aceea nu are nici cel mai mic resentiment față de Tatăl, căci au dus greul ÎMPREUNĂ, au adus jertfa ÎMPREUNĂ. Isus e bucuros nu doar că suferința Sa s-a isprăvit, ci că și suferința Tatălui s-a isprăvit.

În marile dureri ale vieții când cerul pare să tacă diavolul ne zugrăvește în mintea noastră (ca și la Iov) imaginea următoare: noi zacem pe pământ în dureri cumplite, iar sus în ceruri, Cel care are puterea să ne scoată într-o secundă din acele dureri, stând liniștit, detașat, departe de suferință, destul de rece și indiferent, deloc sensibilizat de durerea noastră... decizând să

prelungescă chinurile și privind cum noi ne zbatem ca un pește pe uscat. Dar oare așa să fie? Iată ce ne spune David:

Capitolul 56

Către mai marele cântăreților. Se cântă ca „Porumbel din stejari depărtați”. O cântare de laudă a lui David. Făcută când l-au prins filistenii la Gat.

1. Ai milă de mine, Dumnezeule! Căci niște oameni mă hărțuiesc. Toată ziua îmi fac război și mă chinuiesc.
2. Toată ziua mă hărțuiesc potrivnicii mei; sunt mulți, și se războiesc cu mine ca niște trufași.
3. Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine.
4. Eu mă voi lăuda cu Dumnezeu, cu cuvântul Lui. Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?
5. Întruna ei îmi ating drepturile și n-au decât gânduri rele față de mine.
6. Uneltesc, pândesc și îmi urmăresc pașii, pentru că vor să-mi ia viața.
7. Ei trag nădejde să scape prin nelegiuirea lor: doboară popoarele, Dumnezeule, în mânia Ta!
8. ***Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?***
9. Vrajmașii mei dau înapoi în ziua când Te strig: știu că Dumnezeu este de partea mea.
10. Eu mă voi lăuda cu Dumnezeu, cu cuvântul Lui, da, mă voi lăuda cu Domnul, cu cuvântul Lui.
11. Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic: ce pot să-mi facă niște oameni?
12. Dumnezeule, trebuie să împlinesc juruințele pe care Ți le-am făcut; Îți voi aduce jertfe de mulțumire.
13. Căci mi-ai izbăvit sufletul de la moarte, mi-ai ferit picioarele de cădere, ca să umblu înaintea lui Dumnezeu, în lumina celor vii.

Oare am meditat suficient la suferința și lacrimile lui David? 11 ani de zile, anii cei mai frumoși ai tinereții să fii HĂRȚUIT mereu de oameni răi? Și acest lucru să fie pe nedrept? Ba mai mult să fie în situația în care tu ai izbăvit poporul de Filistenii și s-ar fi convenit măcar să te lase în pace? Tu ai riscat, te-ai implicat în bătălie și i-ai salvat. Și ce primești în schimb? Hărțuire după hărțuire. Ai fost vreo zi sau vreo săptămână HĂRȚUIT? Nu e cumplit de greu? Și toate

aceste lucruri i s-au întâmplat lui David 11 ani, în situația în care el era cel mai credincios tânăr din Israel, în situația în care el se încrezuse în Domnul, și spre deosebire de ceilalți tineri renunțase la multe oferte și făcuse din Domnul desfătarea sufletului său. Și iată ce primiește în schimb de la oameni, de la viață și în cele din urmă de la Domnul. Atâtea *de ce-uri*, atâtea zbateri, atâtea pericole, atâtea confruntări cu oamenii și în viitor nici un orizont, nici o luminiță la capătul tunelului. Nu cred că am meditat suficient la suferințele și lacrimile lui David. Și în această perioadă când cerul tăcea, David nu vede cerul indiferent. Nu-L vede pe Domnul rece și străin de durerea sa, ci iată ce spune el:

- ***Tu numeri pașii vieții mele de pribeag; pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?***

El Îl vede pe Domnul NUMĂRÂND pașii lui, Îl vede pe Domnul numărând fiecare pas al său înainte, fiecare nouă zi de suferință. David nu ar fi putut spune cu precizie câți pași făcuse în acest labirint, cât timp trecuse, câtă suferință suportase. Dar Dumnezeu ȘTIA cu precizie maximă. Căci El număra fiecare pas înainte al lui David. Apoi David mai vede o carte înaintea Domnului... o carte în care lacrimile sale sunt trecute cu grijă de Domnul Însuși. E cartea Domnului, scrisă cu mâna Lui. E o carte scrisă înainte de a se naște David și totuși care Se scrie încă. Domnul a trecut sau trece fiecare lacrimă a lui David acolo. Dumnezeu notează în acea carte fiecare strop de suferință din viața lui David. Scrie în amănunt ce a simțit când a fugit prima dată de Saul, ce a simțit când a fost batjocorit de Nabal, ce a simțit când.... David poate uita propria sa suferință, dar Domnul nu. Ea este scrisă în cartea Sa în amănunt. Dar de ce ar scrie Domnul în cartea Sa toate lacrimile unui amărât de păcătos? Dacă ai scrie o carte, ce ai trece în ea? Ceva important, valoros, semnificativ desigur... În cartea Sa Dumnezeu scrie toate lacrimile lui David, căci ele sunt valoroase, semnificative pentru El. Căci David nu suferă din prostia lui, ci din voia lui Dumnezeu, pentru că merge pe mâna lui Dumnezeu. El suferă prin credință și fiecare strop de suferință arată încrederea sa în Domnul, iubirea sa față de Domnul. Numele Domnului este glorificat, inima Sa defătată de iubirea lui David și gura vrăjmașilor Domnului amuțită. David crede că suferința sa are un rol, că nu este în van, că în planul divin ea are un rost esențial și că este trecută cu însăși mâna lui Dumnezeu în cartea sa cea sfântă. Și Dumnezeu trece cu mare precizie fiecare lacrimă și o face și de dragul lui David, pentru ca TOȚI să știe că David îl iubește mult pe Domnul și ca toți să știe de ce îl va răsplăti așa de mult pe David. Fiecare întristare ușoară de acum va genera o greutate eternă de slavă mai târziu. Dumnezeu ține cu o precizie dumnezeiască evidența lacrimilor noastre pentru El pentru a ști CÂT de mult să ne proslăvească și pentru a nu rămâne nici un pas înainte nerăsplătit cu bogății cerești. David Îl mai vede pe Domnul stând în spatele Lui și adunând cu mâna Sa gingașă fiecare lacrimă din ochii lui săi, și punându-le cu grijă în burduful Său. Lacrimile lui David sunt de PREȚ înaintea Domnului. Ele nu se risipesc pur și simplu, nu se pierd în uitare, nu se dispar în neant. Dumnezeu le aduce cu grijă și le păstrează într-un burduf al Său. De ce? Ce va face Dumnezeu cu lacrimile adunate cu grijă în acel burduf? Din acele lacrimi Dumnezeu va face prin David și lui David ceva atât de frumos.... Știm ce a urmat în viața lui David, rolul său mesianic în

planul divin, chipul lui Hristos zidit și revelat în viața sa, slava eternă care-L așteaptă. Toată slava davidică a fost zidită din lacrimile adunate cu grijă în burduful divin. Nici una nu s-a uitat, nici una nu s-a risipit, nici una nu a fost lăsată nerăsplătită.

Și David simte în acest proces că Dumnezeu plânge împreună cu el. Cel care stă în spatele lui și-i adună lacrimile o face simțind durerea lui, suferind împreună cu el. Când David a fost înălțat ca împărat nu doar durerea sa a luat sfârșit dar și durerea Domnului pentru el.

Când suntem în labirintul întunecat oare vedem ce vedea David care-L prefigura pe Fiul? Oare rămânem în eroarea lui Iov sau pășim spre înălțimile davidice? Oare vedem că lui Dumnezeu ÎI PASĂ de suferința noastră, că suferă împreună cu noi, că El duce greul, că și El VREA MAI Mult decât noi să se încheie acea suferință, că adună cu grijă fiecare lacrimă în burduful său, că suferința noastră e prețioasă înaintea Sa? Trebuie însă să parcurgem labirintul, dacă s-ar fi putut altfel, El ne-ar fi spus. Dacă ar fi fost cu puțință să se depărteze paharul de la noi s-ar fi depărtat. Suferința noastră nu are nimic plăcut în sine înaintea Lui și aduce doar întristare și durere inimii Tatălui nostru. Dar nu se poate altfel... nu este altă cale... ca și la Isus, mântuirea noastră poate avea loc doar PRIN CRUCE. Dar la vremea potrivită, când vom fi învățat toate lecțiile labirintului, El va pune capăt durerii cu bucurie! Te-ai gândit vreodată că El suferă mai mult decât tine în labirintul în care ești? Te-ai gândit vreodată că el vrea mai mult ca tine să ieși din acest labirint? Te-ai gândit că poate tu întârzi ieșirea din labirint prin necredința ta, prin greutatea cu care înveți lecțiile labirintului? Și când va fi momentul să ieși din labirintul prezent (ori care ar fi el... unul mic sau mare...) te vei gândi doar la bucuria ta sau te vei gândi și la bucuria Lui? Te vei gândi doar că suferința ta s-a încheiat sau și că durerea Sa din acel labirint a luat sfârșit?

Fiul știa că și Tatăl suferise alături de El și că finalul labirintului Său era și finalul labirintului Tatălui. Trecuseră ÎMPREUNĂ prin jertfă, de aceea, pentru că știa că Tată îi fusese de fapt aproape este atât de liber să rămână în ascultare de El, să își încredințeze duhul în mâna Sa! Dar tocmai mâinile Sale înfipseaseră pumnalul judecății în inima lui Hristos! Ei bine, tocmai în aceste mâini Hristos își încredințează duhul, destinul, întreaga sa ființă!

Oare Iov, din mijlocul traumei, mai putea să-și încredințeze viața, sănătatea, trupul, destinul, familia, casa, afacerile în mâinile Celui ce trimisese acele necazuri peste El? Oare după ce îți arde casa poți așa de ușor să îți încredințezi din nou casa în mâinile lui Dumnezeu? Duhul lui Hristos fusese străpuns de pumnalul judecății din mâna Tatălui, El își încredința tocmai în mâinile Tatălui tocmai acest duh străpuns!

Învăță de la Hristos! Învăță să fii Rege! Viața ta va fi plină de labirinturi dar și de ieșiri din labirint. În următorul labirint, când îi simți capătul, dar puțin înainte de capăt, nu rata momentul, ci fii rege rugându-te astfel:

- *Doamne, cât de dor mi-a fost de Tine! Nu problemele mele nerezolvate, nu împotrivirea oamenilor, ci faptul că te-am simțit mai puțin, faptul că nu Ți-am mai auzit cu claritate*

glasul și că întunericul și glasul batjocoritorului mi-a tulburat părtășia cu Tine... iată marea și adevărata greutate a labirintului. Dar acum Tu ești aproape, izbăvirea și răsplătrile sunt în mâinile Tale! Simt deja adiera prezenței Tale și sufletul meu se înviiorează, înviază, înflorește din nou... Mi-e sete, mi-e dor de Tine! Ce greu e fără să Îți simt prezența! Dar acum ești aproape, și lacrimile ce se scurg încă pe obraji sunt printre ultimile! Și mă gândesc la bucuria Ta în ziua în care-mi vei scoate sufletul din groapă. Mă gândesc la faptul că suferința Ta pentru labirintul meu se va încheia. Ajută-mă ca în ultimii pași ai labirintului să împlinesc tot ce trebuie împlinit din planul Tău pentru viața mea și să ascult în amănunț de voia Ta. Acum la capătul labirintului vreau ca grija mea să nu fie să ies mai repede din labirint, ci să împlinesc toate poruncile Tale de la capătul labirintului.

Acum la capătul labirintului, nu am de ce să mă plâng, nu am ce să-Ți reproșez, ci pot doar să mă înfățișez ca un rob umil înaintea Ta și să-ți spun că s-a isprăvit, că Ție îmi încredințez întreaga viață și aștept cu nerăbdare următoarele Tale porunci, aștept cu liniște următoarele labirinturi în care Tu mă vei trimite.

Isus Își dă duhul. Se isprăvise? Și ce se întâmplă apoi? Ce se întâmplă cu Isus până la înviere? Petru este singurul care ne vorbește explicit despre intervalul dintre moarte și înviere:

13. Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?
14. Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! „N-aveți nicio teamă de ei și nu vă tulburați!
15. Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn.” Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă,
16. având un cuget curat; pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos să rămână de rușine tocmai în lucrurile în care vă vorbesc de rău.
17. Căci este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul!
18. Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel Neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. ***El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh,***
- 19. în care S-a dus să propovăduiască duhurilor din închisoare,***
20. care fuseseră răzvrătite odinioară, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în așteptare, în zilele lui Noe, când se făcea ***corabia în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete, și anume opt.***
21. Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume **botezul**, care nu este o curățare de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin

învierea lui Isus Hristos,

22. care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce S-a înălțat la cer și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile.

Capitolul 4

1. Astfel, dar, fiindcă Hristos a pățimit **în trup**, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci cel ce a pățimit **în trup** a sfârșit-o cu păcatul;

2. pentru ca, *în vremea care-i mai rămâne de trăit* **în trup**, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

3. Ajunge, în adevăr, că în trecut ați făcut voia neamurilor și ați trăit în desfrânări, în poftă, în beții, în ospețe, în chefuri și în slujiri idolești neîngăduite.

4. De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu și vă batjocoresc.

5. Dar au să dea socoteală înaintea Celui ce este gata să judece viii și morții.

6. **Căci** tocmai în vederea aceasta a fost vestită *Evanghelia și celor morți*, pentru ca să fie judecați ca oameni **în trup**, dar să trăiască după Dumnezeu **în duh**.

(2 Petru 3:13-4:6)

Are Pavel lucruri grele de înțeles, dar nici Petru nu este mai prejos. *A fost omorât în trup dar a înviat în duh*. Dar învierea nu are loc decât după moarte. Deci învierea în duh este precedată de o moarte în duh. Omorârea lui Isus în trup a însemnat și o moarte a duhului. Purtarea păcatelor, despărțirea de Tatăl au generat această moarte în duh. Cel care a purtat păcatele în trupul Său pe lemn, a purtat păcatele și în duhul Său. Duhul Său a fost invadat de moarte, de păcate, de despărțire de Tatăl. Totuși Se pare că o parte a duhului Său a rămas neinvadată, neatinsă. Este ca și cum Templul ar fi fost tot profanat și umplut cu oase de morți, dar mai puțin locul preasfânt. De ce spune acest lucru? Căci încrederea lui Isus în Tatăl rămâne vie, neatinsă de moarte. El, prin încercarea în Tatăl, alege să soarbă paharul până la capăt și înainte de reabilitare, pe când era încă pe cruce, în moarte, El își declară, cum am demonstrat, încrederea deplină în Tatăl. Primul Adam este atins de păcat și de moarte și încrederea sa în Domnul este mutilată pentru totdeauna. Al doilea Adam poartă păcatele și moartea asupra Sa, dar încrederea Sa în Domnul rămâne neclintită. Aici apare diferența între a purta păcatul tău și a purta păcatul altuia. Aici apare diferența între primul Om (care era doar un OM) și al doilea Om care era și Fiul lui Dumnezeu. Cel rău nu avea nimic în Isus. Pe de altă parte Isus era Fiul lui Dumnezeu. El putea purta păcatele omenirii fără ca încrederea Sa în Tatăl să moară. Înăluntru Său a rămas deci o zonă neatinsă de moarte. Când Adam a păcătuit, el a fost părăsit de slava lui Dumnezeu și inima sa s-a umplut de răzvrătire față de Domnul. Când al doilea Adam poartă

păcatele omenirii, el este invadat de moarte, dar nu este umplut de răzvrătire. Răzvrătirea adusă de păcat, de moarte, nu poate intra în Locul Preasfânt, în sediul încrederii lui Isus în Tatăl. Deci nu cred că greșim când spunem că Isus nu este umplut ca primul Adam în întregime de moarte. Moartea intră în Templul ființei Sale, în El în întregime și totuși Locul Preasfânt nu este atins de moarte. Și aceasta pentru că El Însuși nu păcătuse, și aceasta pentru că era Fiul lui Dumnezeu și putea primi păcatele omenirii fără ca aceasta să-i invadeze întreaga ființă. Acest loc preasfânt de care vorbim era umplut de divinitatea lui Isus. Tatăl mai era și El acolo? Greu de răspuns. Tatăl părăsise oare doar curtea Templului și doar Locul Sfânt, dar mai rămăsese în Locul Preasfânt? Dacă Locul preasfânt nu era atins de păcat, atunci poate da.. și poate acest lucru înseamnă că Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine. Sau poate nu și acea viață, lumină rămasă în Locul Sfânt, izvora doar din divinitatea Fiului.

Această zonă neinvadată de întuneric, de răzvrătire, de păcat, de moarte, această zonă a încrederii lui Isus în Tatăl, face posibilă învierea. Păcatul aduce cu sine răzvrătire. Când Templul ființei lui Isus a fost invadat de păcatele noastre, acestea au adus probabil cu ele și o cumplită răzvrătire față de Tatăl. Dar acestei răzvrătiri I s-a opus încrederea deplină din Locul Preasfânt. Răzvrătirea nu a intrat în Locul Preasfânt. Încrederea din Locul Preasfânt a zdrobit răzvrătirea din restul Templului. Nașterea lui Isaac nu a putut avea loc decât prin credința lui Avraam. Învierea lui Isus nu putea avea loc decât pe baza credinței lui Isus. Isus trebuia să își păstreze până la capăt încrederea în Tatăl pentru ca învierea să poată avea loc. Isus trebuia să creadă în propria Sa înviere pentru ca Tatăl să Îl poată învia din nou. În Isus acea zonă a ÎNCREDERII în Tatăl și în promisiunile Sale trebuia să rămână desăvârșită. Iar Isus crede în înviere până la capăt. El crede promisiunea Tatălui: *și nu vei îngădui Unsului Tău să vadă putrezirea...* El vorbește despre ea ucenicilor. Iar la final pe cruce invocă, dacă vreți, învierea spunând: *S-a isprăvit! În mâinile Tale îmi încredințez duhul...* La fel ca și Avraam trebuia să creadă împotriva oricărei nădejdi în promisiunea învierii pentru ca învierea să poată avea loc. De altfel El nu putea parcurge labirintul purtării păcatelor până la capăt dacă nu credea în învierea Sa. Pentru bucuria care-I era pusă înainte El a disprețuit rușinea.

Isus moare în trup, dar înviază în duh. Deci povara purtării păcatelor se isprăvește pe cruce. El putea purta păcatele doar în trup. Acum înviază în duh, deci părtășia cu Tatăl se reface. Curțile Templului și a Locului sfânt invadate de moarte sunt reumplute de Tatăl cu VIAȚĂ. Noi nu ne dăm seama că cea mai mare minune din istoria eternității a fost învierea lui Isus. Și nu învierea trupului era marea provocare, ci învierea duhului Său, care apoi genera învierea trupului. Primul Adam a muri în duh și apoi în trup. Drumul spre învierea trupului este ACELAȘI. Întâi se înviază în duh și apoi în trup. Trupul urmează DUHUL în această paradigmă. Deci marea provocare era învierea în duh a lui Hristos. Templul ființei lui Isus este invadat de moarte, de păcatele omenirii, de identitățile noastre păcătoase, de despărțirea de Tatăl, de pedeapsa eternă a judecării divine. Este ca și cum un ocean infinit cu apă curată (Templul Ființei lui Isus) este penetrat de otravă. Tot acest ocean fără sfârșit este infectat cu otravă. Rămâne doar o mică insuliță de apă (Locul Preasfânt – sediul încrederii lui Isus în Tatăl) neinfecată. Oceanul este

infinnit, iar caracteristica otravei este că nu mai poate fi separată de apă, că nu mai pleacă din apă, că nu dispare, că unde se instalează, se instalează pentru totdeauna. Cum va avea loc curățirea oceanului, învierea sa? Și pe ce bază? Căci otrava unde se așează rămâne pentru totdeauna. Cum poți purta o pedeapsă eternă și totuși să mai fii scos din această pedeapsă? Cum mai poți spera că oceanul va fi din nou PLIN doar cu apă vie, cu apă curată? Înțelegem noi ce PUTERE este pusă în joc? E vorba de PUTEREA de purta în Tine Însuși o pedeapsă eternă și totuși să nu fii strivit de ea, și totuși să scapi de ea. E vorba de puterea de a-ți păstra încrederea deplină în Dumnezeu când tot lăuntru tău este invadat de moarte. E vorba de puterea de a readuce la viață Templul infinit al lui Isus umplut de moarte. De câtă putere e nevoie pentru ca moartea din Templul ființei lui Isus să fie topită în Isus și apoi tot templul să fie reumplut cu VIAȚĂ?

În cele din urmă înțelegem că Isus a murit în locul nostru ca noi să trăim. Dar ca noi să trăim, nu trebuia că El să rămână în moarte? Cum e posibil ca și noi și El să rămână în viață? Dar de fapt fără învierea lui Isus nu ar fi existat nici învierea noastră. Căci atunci când viața reumple Templul ființei lui Isus, ea readuce la viață nu doar indentitatea lui Isus, ci și identitățile noastre care erau înglobate în El. Noi am fost îngropați împreună cu El și am înviat împreună cu El, ne spune Pavel. Fără învirea Lui nu ar fi avut loc nici învierea noastră. Isus este Fiul. Este mai mare decât veșnicia. Moartea eternă, pedeapsa eternă pentru păcat poate fi împlinită în EL, fără ca El să rămână în moarte și pedeapsă. Pe de altă parte, după ce soarbe paharul, Locul PreaSfânt rămâne CURAT. Când Dumnezeu privește la Fiul care spune: *S-a isprăvit!*, El nu mai vede nici un păcat, ci doar ÎNCREDEREA neatinsă, desăvârșită a Fiului în El. Și atunci Dumnezeu poate dărui Fiului VIAȚA, ÎNVIEREA. E ușor să înviezi din morți în trup. E mai greu să înviezi duhul unui animal. E și mai greu să înviezi duhul unui om. Dar să readuci la VIAȚĂ pe FIUL? Să reumpli cu VIAȚĂ DUMNEZEIASCĂ lăuntru mai mare decât eternitatea a Fiului? E nevoie de TOATĂ manifestarea PUTERII DUMNEZEIEȘTI a Tatălui. Primul Adam este plămădit ca un trup. Și Dumnezeu îi suflă în nări suflare de viață. Dar la al doilea Adam, Dumnezeu trebuie să facă la fel. Al doilea Adam zace în moarte. E nevoie de suflarea de viață a Tatălui pentru a avea loc ÎNVIEREA. Isus nu se poate învia singur. Isus nu S-a înviat pe Sine din morți. El putea fi înviat doar de Tatăl. Doar Tatăl avea dreptul și doar Tatăl avea PUTEREA să îl învieze. Și dacă la primul Adam a suflat un foarte, foarte puțin din preaplinul Său și Adam a devenit un suflet viu, la al doilea Adam, Dumnezeu a trebuit să SUFLE cu TOATĂ PUTEREA SA DUMNEZEIASCĂ, pentru ca Al doilea Adam să învieze, să se nască și să fie făcut de această dată un duh dătător de viață. Al doilea Adam primește întreaga suflare a dumnezeirii, putând la rândul Său să dea viață cui dorește.

Dar oare când și cum a suflat Tatăl duhul învierii asupra Fiului? A avut loc într-o clipă imediat după ce Fiul Și-a dat duhul pe cruce? Fiul Își încredințează Tatălui un duh plin de trauma și rănilor morții. Și-l încredințează Tatălui pentru a-L învia, vindeca, reabilita. Cum? Când are loc procesul reumplerii cu viață a duhului lui Isus? E într-o clipă? E un proces? Oare după ce Își dă duhul, Viața începe să reumple duhul lui Isus? Oare acest proces a fost finalizat doar după acele trei zile (sau mai exact o zi și două jumătăți de zi)? Căci spune trei zile... dar nu sunt trei zile

pline. Isus moare în prima zi de Paște pe la ceasul al noulea, deci pe la 3 P.M., 3 după-amiaza. Până la ora 24 se scurge prima zi. Apoi urmează ziua de Sabat de la 24 la 24, deci o zi plină, 24 de ore – e vorba de a doua zi. Apoi se scrige noaptea zilei a treia... de la 24 până când se făcea lumină, probabil în jur de 4-5 dimineața (când începea să se lumineze). Se scurg deci câtevea ceasuri și din ziua 3. În acest sens a treia zi sau după trei zile. E vorba de fapt de o zi plină (24h) și încă 9 ore din prima zi și vreo 4 ore din a treia zi... Deci în total aproximativ 37 de ore. Iată timpul petrecut de trupul lui Isus în mormânt și dacă vreți timpul petrecut de duhul lui Isus între momentul morții fizice de pe cruce și momentul învierii și înfățișării în slavă înaintea Tatălui.

Isus nu Se înfățișează în duh înaintea Tatălui. Semnul victoriei era tocmai învierea Sa și în trup. El trebuia să intre victorios pe porțile Cerului, de aceea trebuia să intre în trup proslăvit. Trupul proslăvit era dovada puterii răscumpărătoare a lucrării Sale, dovada puterii ispășirii păcatului și a înnoirii tuturor lucrurilor. Desigur Isus nu putea învia prea repede. Era nevoie ca moartea Sa să fie dovedită. Altfel s-ar fi spus că nu ar fi murit cu adevărat. Și atunci trupul trebuia să petreacă mai mult de 24 de ore în mormânt. Dar ce se întâmplă în acest timp cu DUHUL lui Isus? În primul rând înviază și este sau începe să fie reumplut cu viață. Se reface instantaneu sau treptat părtășia cu Tatăl? Tatăl suflă în El suflarea Sa de viață. Dar unde stă și ce face Isus în duh?

Petru ne dezvăluie taina: se duce să propovăduiască duhurilor din închisoare. Se pare că se duce deci în Locuința Morților. Ne aducem aminte de imaginea țapului pentru Azazel, când țapul ce purta păcatele norodului era alungat în pustie. Și putem spune că în chip simbolic Isus împlinește și această imagine profetică coborând în IAD, în Locuința Morților. Dar spun în chip simbolic pentru că, păcatul a fost purtat și ispășit în trupul Său pe cruce și lucrarea de ispășire se isprăvise deja pe cruce. Iar acum El înviase în duh. Prin învierea în duh, Isus reintrase în spațiul Cerului, al Împărăției lui Dumnezeu. Iată de ce au sens cuvintele spuse tâlharului: *Astăzi, vei fi cu Mine în Rai...* Isus coboară în Locuința Morților ca un reprezentant al Cerului, ca o prelungire a Raiului. El era deja protejat de prezența Tatălui. Lucrarea Se isprăvise. El intră în ÎNCHISOAREA duhurilor ca un BIRUITOR. El împlinește următoarea misiune primită de la Tatăl. Și aici începe misterul. El este deja în RAI. Am înțeles că nu putea să se înfățișeze încă în sala tronului în văzul tuturor. Avea să o facă în trup. Dar de ce coboară tocmai în închisoarea duhurilor? De ce nu este ascuns pentru această puțină vreme într-un alt loc? De ce nu este ascuns într-o anticameră a Raiului? De ce este trimis în închisoarea duhurilor? Toate cele 37 de ore le petrece în închisoare sau doar o parte din ele? Tot Petru ne ajută în Fapte 3. Primul răspuns este: **CA SĂ SE ÎMPLINEASCĂ SCRIPTURILE.** De ce ca să se împlinească Scripturile? Să citim cu atenție cuvintele lui Petru:

22. Bărbați israeliți, ascultați cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți;

23. pe Omul acesta, dat în mâinile voastre, după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-ați răstignit și L-ați omorât prin mâna celor fărădelege.

24. Dar Dumnezeu L-a înviat, **dezlegându-I legăturile morții**, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea.

25. Căci David zice despre El: „Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentru că El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin.

26. De aceea, mi se bucură inima și mi se înveselește limba; chiar și trupul mi se va odihni în nădejde:

27. căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuința morților și nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea.

28. Mi-ai făcut cunoscut căile vieții și Mă vei umple de bucurie cu starea Ta de față.”

29. Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraților, să vă spun fără sfială că a murit și a fost îngropat; și mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi.

30. Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul lui de domnie,

31. despre învierea lui Hristos a prorocit și a vorbit el, când a zis că **sufletul Lui nu va fi lăsat în Locuința morților** și trupul Lui nu va vedea putrezirea.

32. Dumnezeu a înviat pe acest Isus, și noi toți suntem martori ai Lui.

33. Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.

34. Căci David nu s-a suit în ceruri, ci el singur zice: „Domnul a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea,

35. până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale.”

36. Să știe bine, dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu a făcut Domn și Hristos pe acest Isus pe care L-ați răstignit voi.”

(Fapte 2:22-36)

Deci David profețise că sufletul lui Mesia nu va fi lăsat în Locuința Morților. Dar aceasta înseamnă că sufletul lui Mesia avea să ajungă în Locuința Morților. Deci profețiile mesianice preziceau următorul traseu al lui Mesia:

- Moartea pe cruce;

- Sulfetul lui Mesia Se duce în locuința morților;
- Învierea deplină (trup, duh) a lui Mesia;
- Înălțarea lui Mesia la dreapta Tatălui;

Deci Isus înviat în duh se duce în Locuința Morților după Scripturi. Și se pare că acolo rămâne până la învierea deplină (în trup!).

Și e interesant că Petru și în prima sa epistolă ajunge la dreapta Tatălui (vezi 1 Petru 3:22). Marea problemă este că pasajul din **1 Petru 3:18-22** nu doar reface traseul mesianic al lui Isus: moarte pe cruce - înviere în duh - în Locuința Morților, înviere - la dreapta Tatălui. Pasajul zăbovește puțin pe ceea ce a făcut Isus în Locuința Morților. Acest lucru nu mai este profețit de Vechiul Testament. Petru l-a aflat probabil direct de la Isus după înviere. Isus coboară în Locuința Morților. Dar acolo nu doar așteaptă învierea. Acolo, El propovăduiește duhurilor din închisoare și în mod special aceluia care au trăit înainte de potop. Isus trebuia să ajungă în Locuința Morților. El trebuia să parcurgă traseul morții până la capăt. În mod cert vizitarea Locuinței Morților nu este ceva plăcut. El nu intră ca un vinovat totuși. El nu este chinuit. Flăcările nu îl ating. El este înviat în duh. Este neprihănit. El dimpotrivă PROCLAMĂ, vestește, propovăduiește un MESAJ. Dar oare tuturor din Locuința Morților, inclusiv generației contemporane cu NOE de care este interesat Petru, sau DOAR acestei generații? Ambele posibilități sunt deschise. Observ că Petru vrea să ajungă la CORABIA lui NOE ca apoi să ajungă la BOTEZ. CORABIA în care ei au fost mântuiți prin apă prefigurează BOTEZUL prin care noi suntem acum mântuiți. Ei intră în CORABIE și sunt mântuiți de apă prin apă sau de judecată prin judecată. Prin Botez noi intrăm în Hristos, murim și înviem împreună cu El, trecem în El prin judecată, dar fiind astfel izbăviți de judecată. Pertu pare să insiste pe dimensiunea subiectivă a botezului: mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu prin învierea lui Isus. Corabia i-a mântuit pe cei 8 pentru că au intrat în ea. Hristos ne mântuiește pentru că intrăm în El prin botez. Pentru Petru botezul care mântuiește nu este un ritual, ci MĂRTURIA unui cuget curat prin învierea lui Isus. Acest botez nu ne-a mântuit, ci ne mântuiește ACUM pe noi. În mod cert Petru asociază imaginea morții și a învierii lui Isus, cu imaginea corăbiei și a botezului. Motivul este evident. El vrea să ne demonstreze că mântuirea noastră e posibilă doar prin unirea noastră cu Hristosul care a murit și a înviat. Și după ce face acest lucru, concluzia din 4:1-2 este firească:

1. Astfel, dar, fiindcă Hristos a pățimit în trup,
 înarmați-vă și voi cu același fel de gândire.
 (pentru că sunteți una cu El și doar fiind una cu El, adică în CORABIE, sunteți mântuiți)
 Căci cel ce a pățimit în trup a sfârșit-o cu păcatul;
2. pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup (adică în BISERICA de pe pământ)

, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

Isus este acum în spațiul vieții, al ascultării de Dumnezeu. A fi una cu El acum și aici înseamnă a fi în spațiul ascultării de Dumnezeu. Iar dacă nu ești una cu El, nu ești în corabie, nu ești în spațiul mântuirii. Hristos în trup a pățimit. Noi ne identificăm cu Hristos, dar noi mai suntem încă în trup. E logic să ne așteptăm și noi la patimi în trup. Mântuirea e posibilă doar prin unirea cu Hristos, adică doar prin intrarea în corabie, dar acest lucru înseamnă unirea atât cu moartea lui Isus, dar și cu ascultarea Lui, și apoi și cu suferințele Sale care decurg din ascultarea Lui. Noi visăm la o mântuire doar prin unirea cu moartea Sa, cu alte cuvinte la o iertare de păcate fără o schimbare a vieții. Sau visăm apoi la o unire cu moartea și cu viața Sa, dar fără părtașia cu suferințele Sale. Cu alte cuvinte, la o schimbare a vieții fără suferință. Dar mântuirea se face doar printr-o unire completă cu Hristos. Aceasta înseamnă o unire cu Hristosul care a murit pentru păcat, apoi o unire cu Hristosul care trăiește. Dar Hristosul care trăiește în trup, PĂTIMEȘTE, căci viața sa este în conflict total cu firea păcătoasă și cu lumea de care aparține acest trup. Deci unirea completă cu Hristos înseamnă o unire cu moartea Sa, cu viața Sa și cu patimile Sale. Iată de ce din tabloul mântuirii noastre nu poate lipsi suferința. Petru le explică faptul că nu suferința din viața lor ar trebui să-i mire, ci tocmai lipsa acesteia. Dacă un creștin în care trăiește Hristos nu trece prin mari patimi, atunci acest lucru ar trebui să fie o pricină de uimire, de îndoială, chiar de poticnire. Petru încearcă să le explice în epistola sa, ceea ce el însuși învățase atât de greu. Nu există mântuire decât PRIN CRUCE. Și acest prin CRUCE îl vizează mai întâi pe Hristos. Dar mântuirea e posibilă doar prin unirea cu Hristos. Deci acest PRIN CRUCE îl are în vedere și pe credincios. Unirea cu Hristos atunci și acolo înseamnă doar bucurie, dar unirea cu Hristos în acest trup înseamnă INEVITABIL și BUCURIE ȘI PATIMI. *De aceea, pentru că Hristos a pățmit în trup, înarmați-vă și voi cu acest mod de gândire...*

În lumina celor spuse, înțeleg de ce Petru ajunge la propovăduire și apoi la generația lui Noe. El vrea să introducă în contextul morții și al învierii lui Isus imaginea CORĂBIEI și a BOTEZULUI. Iar la botez insistă pe ideea de MĂRTURIE a unui cuget curat. Or toată dezbaterea lui Petru pornise puțin mai sus în capitolul 3, tocmai de la mărturia celor credincioși în mijlocul credincioșilor. Petru le spune să nu le fie teamă, ci să fie gata să dea un RĂSPUNS oricui le cere socoteală de nădejdea care este în ei, dar având un CUGET curat. Or, Botezul este tocmai mărturia (sau în original RĂSPUNSUL) unui CUGET (același termen în greacă ca în v.3:16) curat. Suntem în cap.3 când Isus vorbește despre suferința care vine din partea oamenilor. Acest tip de suferință ne conduce la TĂCERE, la lipsa răspunsului, la lipsa mărturiei. Iată de ce Petru introduce BOTEZUL. BOTEZUL e un act public, o mărturie vizibilă a credinței. Botezul întrupează această mărturie vizibilă a credinței. Cei 8 au făcut corabia și au intrat în ea în văzul tuturor. Corabia nu putea rămâne ascunsă. La fel nici intrarea noastră în Hristos nu poate rămâne ascunsă. Că acest lucru generează suferință, nu e nimic ciudat în aceasta, căci după cum Hristos a pățimit în trup, așa TREBUIE să pățim și noi. Oare din acest motiv subliniază Petru că primul lucru pe care L-a făcut Hristosul înviat a fost tocmai acela de a VESTI, de a PROCLAMA, de a

PROPOVĂDUI? Unirea cu Hristosul înviat înseamnă unirea cu acest act al mărturisirii. Hristosul înviat nu a putut TACE. Nu a putut să tacă nici în Locuința Morților. Hristosul înviat vestește, proclamă. Unirea cu El înseamnă să-L lăsăm să proclame prin noi. Suferința cauzată de oameni nu poate fi un motiv ca să cedăm, ca să tăcem. Primul lucru pe care L-a făcut Isus după învierea în duh, a fost să vestească, să proclame. Și a făcut acest lucru încă din Locuința Morților.

Ce a vestit Isus duhurilor din închisoare și cu ce scop? E greu de spus. Sunt desigur mai multe interpretări. Unii merg pe ideea de proclamare doar. Isus proclamă celor răzvrățiți, celor ce s-au aliat cu Lucifer împotriva lui Dumnezeu, biruința definitivă a lui Dumnezeu prin cruce. Se pare că cei din IAD trebuiau să afle de biruința lui Isus de la cruce. Acest mesaj nu le aduce alinare, ci le mărește regretul, suferința, durerea, le adâncește disperarea. Mesajul lui Isus este pentru ei un mesaj al judecății. El le vestește minunata mântuire de la cruce, dar evidențiind că ei nu vor face parte din ea niciodată. Dacă vreți, Iadul află de biruința lui Isus înaintea Cerului. Pare bizar! De ce trebuie să afle cei din Iad de biruința lui Isus de la cruce? Pentru a li se mări chinul? Cu alte cuvinte, Isus nu este doar Mântuitor, ci și Judecător! Crucea nu aduce doar mântuire ci și judecată. Crucea aduce mântuire doar pentru cei care cred, dar peste cei care nu cred aduce o VINĂ și o pedeapsă și mai mare. Iată că ei nu au respins doar pe Creator, ci pe Creatorul care a murit pentru ei. Vina, regretul lor devine mult mai mare. După ce încheie actul Mântuirii, primul lucru pe care Îl face Isus este să opereze un act al judecății. Ideea judecății este reluată de Petru în 4:5. Isus Cel care a murit pentru noi și care ne mântuiește, este Isus cel care trăiește și pătimește în noi și Isus cel care judecă. Cu alte cuvinte, harul nu este în contradicție cu judecata, iar necesitatea suferințelor Lui nu este în contradicție cu necesitatea suferințelor noastre. Faptul că Isus a murit nu înseamnă că El nu ne va și judeca! (primul lucru pe care îl face după cruce este să opereze un act al judecății!). Faptul că Isus a purtat suferințele noastre asupra Lui nu înseamnă că noi nu mai trebuie să suferim. Dimpotrivă, pentru că a purtat păcatul lumii, Isus devine Marele Judecător, și pentru că Isus a pătimit pentru noi, trebuie și noi să pătimim. Suferințele Sale nu anulează nici actul judecății și nici necesitatea suferințelor noastre.

Pe de altă parte **1 Petru 4:5-6** ne sugerează și un alt posibil scop al propovăduirii:

- Dar au să dea socoteală înaintea Celui ce este ***gata să judece vii și morții***. Căci tocmai ***în vederea aceasta*** a fost vestită Evanghelia ***și celor morți*** pentru ca ***să fie judecați*** ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu în duh.

Ultima parte a versetelor: *ca să trăiască după Dumnezeu în duh*, este cea care ne derutează. Căci versetele 5-6a merg pe linia JUDECĂȚII, dar v.6b pare că merge pe linia MÂNTUIRII. Într-adevăr, Petru ne spune că Dumnezeu e gata să judece și pe cei vii și pe cei morți. Apoi revine la imaginea din Locuința Morților pentru a întări mesajul judecății. *Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți*, adică în vederea JUDECĂȚII! Și el întărește această idee a judecății continuând: *ca să fie judecați ca oameni în trup*. Aflăm mai întâi că Isus a vestit Evanghelia celor morți. Dar vestirea Evangheliei pare a fi în scopul

judecării. Ea devine o dovadă a faptului că Dumnezeu este GATA să judece nu doar pe cei vii, ci și pe cei morți! Și atunci vestirea Evangheliei celor morți este în sensul judecării și arată că după cruce Dumnezeu este gata oricând să judece pe cei din Locuința Morților și să-i arunce în iazul cu foc! Înainte de cruce, Dumnezeu avea o problemă nerezolvată, o promisiune majoră neîmplinită. El primise în cer pe cei care crezuseră în El fără să le ispășească păcatul. Acest lucru punea sub semnul întrebării dreptatea unei judecări finale. La această judecată Dumnezeu trebuia să-i pedepsească pe toți cei care au păcătuțit! Nu putea să-i pedepsească doar pe unii. Ori pe toți, ori pe nici unul. Poate tocmai de aceea, cei necredincioși când mor sunt trimiși în Locuința Morților și nu în iazul cu foc. Ei sunt în chinuri, dar nu sunt în chinurile judecării finale. Acest lucru poate avea loc doar după cruce. Isus le vestește acest lucru celor din iad. Dumnezeu zdrobise capul șarpelui. Judecata viitoare devine o certitudine. Nu mai rămâne nici o speranță. Acest mesaj sporește chinul celor din Locuința Morților și vestirea Evangheliei celor morți devine astfel un act al judecării. Judecata asupra celor morți se amplifică după cruce și arată cu claritate că judecata finală devine o realitate certă și inevitabilă. Toate bune și frumoase până aici. Dar apare deodată în versetul 6: *DAR ca să trăiască după Dumnezeu în duh.*

Cum poate cineva din Locuința Morților să trăiască după Dumnezeu în duh? Acest lucru ne sugerează posibilitatea căinței și a mântuirii. Dar dacă e vorba de MÂNTUIRE cum se armoniează versetul cu linia JUDECĂȚII argumentată de Petru în 4-5a? Această posibilitate a fost acordată tuturor sau doar generației lui Noe? Și dacă doar generației lui Noe, de ce? Ce a avut deosebit această generație? Nu sunt întrebări ușoare. Mai ales că alte multe pasaje din Scriptură insistă pe faptul că odată ajuns în pedespsă după moarte, în anti-camera iadului, nu mai este nici o șansă de izbăvire. Căci șansa de izbăvire putea fi doar prin credință. Cum mai poate fi activată credința acolo? Să fie oare șansa acordată generației lui Noe excepția care întărește regula? Să fie o ultimă șansă acordată doar celor care au trăit înainte de Isus și nu au auzit de El? Să fi reactivat în acel moment Dumnezeu acelor oameni, posibilitatea alegerii prin credință? Ei au auzit de la Isus mesajul biruinței de la cruce, dar nu au văzut crucea. Aveau nevoie de CREDINȚĂ pentru a accepta crucea... E un mister.

Biblia nu încurajează deloc ideea speranței mântuirii celor din iad, aceasta tocmai pentru a ne responsabiliza ca acum și aici pe pământ să alegem calea credinței. Cu toate acestea, Dumnezeu e suveran și poate face ce vrea! Nu îl putem limita sau închide într-o cutiuță teologică îngustă. Dacă El a vrut să mai acorde unor oameni din iad o șansă, ce putem spune noi față de acest lucru? Dacă El a reactivat în ei paradigma alegerii prin credință când Isus le-a vestit mesajul, ce putem spune noi? Dacă ideea de *a fi judecați ca oameni în trup* se referă tocmai la această posibilitate a reactivării paradigmei alegerii prin credință a celor din Locuința Morților, reactivare care oferă apoi posibilitatea *trăirii după Dumnezeu în duh*?

Observ că Petru repetă această asociere: *în trup/în duh*. Isus moare în trup dar înviază în duh. Cel care pătimește în trup o sfârșește cu păcatul pentru ca în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup să trăiască după voia lui Dumnezeu. Celor morți li se vestește Evanghelia să fie judecați ca oameni în trup dar să trăiască după Dumnezeu în duh.

Pentru mintea mea, ideea de a trăi după Dumnezeu în duh îmi sugerează cât se poate de clar posibilitatea mântuirii, a răscumpărării duhurilor din închisoare. Și atunci legătura dintre v.6 și ce este mai sus este alta decât cea pe care am construit-o până acum. ***Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită Evanghelia și celor morți...*** Adică în vederea a ce? Ar fi două posibilități:

- a) În vederea pregătirii realității iminente a judecării și a celor vii și a celor morți. Acum Dumnezeu este GATA să judece și viii și morții. Dar oare era la fel de GATA înainte de cruce? Se pare că nu. Crucea ispășește păcatul omenirii, iar Isus în Locuința Morților dă o ultimă șansă generației lui Noe. După ce aceste două lucruri sunt realizate, de-abia acum Dumnezeu e gata să judece viii și morții. Nu mai sunt alte probleme de rezolvat. Deci șansa pe care a avut generația lui Noe a fost unică. V.5 ne arată că acum Dumnezeu e gata să judece. Nu mai sunt alte probleme de rezolvat și nici alte speranțe pentru cei morți. Isus vestește Evanghelia celor morți, ca după acordarea acestei ultime șanse, JUDECATA să devină IMINENTĂ și peste cei vii și peste cei morți.
- b) CĂCI-ul din v.6 nu ar întări v.5, ci mai degrabă ideea centrală a pasajului 4:1-5 care insistă pe ideea de a nu trăi după voia Neamurilor, ci după voia lui Dumnezeu. Și după afirmarea acestei idei construită pe asocierea duh-trup despre am vorbit mai sus, Petru ar continua: *căci tocmai în vederea aceasta (a trăirii după voia lui Dumnezeu) a fost vestită Evanghelia și celor morți, și anume ca fie judecați ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu în duh.* Însuși actul vestirii Evangheliei celor morți întărește ideea de necesitate indispensabilă în actul mântuirii de a trăi după voia lui Dumnezeu!

Suntem încă departe de a fi elucidat misterul v.6... dar am așternut câteva posibilități. Ne interesează să ÎNȚELEGEM ceva din rațiunea traseului lui Isus de după moartea Sa pe cruce. El Se duce în Locuința Morților pentru a împlini Scripturile. El urmează traseul oricărui suflet condamnat la moarte. Se pogoară în Locuința Morților măcar că înviase în duh. El trebuie să creadă în promisiunea Tatălui care vestea că nu-i va lăsa sufletul în Locuința Morților. Actul vestirii Evangheliei în Locuința Morților ne arată că Isus crede în promisiunea Tatălui. Isus crede că Tatăl nu-i va lăsa sufletul acolo. Desigur, acum îi este mai ușor să creadă. Testul cel mai mare fusese pe cruce. De asemenea ne putem gândi că Locuința Morților nu este un loc deloc confortabil. Deci Isus se coboară în Locuința Morților pentru a împlini Scriptura și pentru a parcurge traseul oricărui suflet condamnat la moarte din pricina păcatului. Dar păcatul fusese ispășit pe cruce. Acum nu mai purta pe El păcat. Locul Preasfânt fusese neatins de păcat și El era acum Neprihănit, fără pată. De aceea, legăturile morții sau ale Locuinței Morților nu l-au putut ține. Căci puterea morții e păcatul iar puterea păcatului e Legea. Duhul înviat al lui Isus era desăvârșit, neatins de păcat. Astfel era cu neputință ca legăturile morții să-L țină în moarte.

Petru ne spune și ce a făcut Isus în Locuința Morților. A vestit Evanghelia. Isus cel înviat în duh, vestește, propovăduiește, proclamă. El mărturisește biruința Tatălui asupra Șarpelui. Și Isus face acest lucru încă din Locuința Morților înainte de învierea în trup. Cu atât mai mult după. Unirea cu Hristos Cel înviat înseamnă unirea cu Hristosul care propovăduiește spre slava Tatălui biruința de la cruce, care proclamă nebunia lui Dumnezeu care este mai înțeleaptă decât înțelepciunea oamenilor. Și acest lucru înseamnă că cel credincios propovăduiește împreună cu Hristos biruința Tatălui. Astfel credința în Isus nu poate fi pusă sub obroc și ostilitatea oamenilor nu reprezintă un motiv pentru a ne lăsa robiți de tăcere.

Dar cui a vestit Evanghelia și cu ce scop? Se pare că în special generației lui Noe cu scopul oferirii unei ultime posibilități de mântuire, de răscumpărare. Astfel Isus nu este în Locuința Morților un agent al judecății, ci mai degrabă unul al mântuirii. Cel care a ispășit păcatul are puterea mântuirii și El își exercită acest drept chiar și în Locuința Morților! Puterea Sa de a mântui este atât de mare încât El poate mântui și din Iad și cine Îi poate spune: *ce faci?*

27:51-66 – Semnele de după moartea lui Isus

Finalul capitolului 27 ne arată că deși Isus moare Dumnezeu continuă să mărturisească pentru El și Scripturile nu conțin în a se împlini! Este ceva într-adevăr fantastic, uluitor. Isus este scos de pe scena luptei spirituale prin moarte. Dar mărturia Lui nu se stinge. Cel care a mărturisit cu putere prin viața Lui, continuă să se descopere și prin moartea Sa. Și Dumnezeu, care rămâne suveran și în control, în pofida faptului că Fiul Său moare, aduce multe semne minunate după moartea Sa care să mărturisească pentru Isus.

Primul semn este ruperea perdelei dinlăuntrul Templului. Când Isus Își dă duhul perdeaua se rupe în două de sus până jos. Când Isus se frânge pe curce, se frânge și perdeaua. Se face o asociere directă între Isus și perdeaua însăși. Perdeaua simbolizează astfel pe Mesia sau trupul lui Mesia. Acest lucru este prevestit de cartea Numeri. Când cortul era desfăcut și transportat prin pustie, chivotul era îmbrăcat cu perdeaua dinlăuntrul Templului (vezi Numeri 4:5). Chivotul era obiectul cel mai sfânt din Cort, însăși scaunul de domnie al Domnului. Chivotul nu trebuia atins, sau privit, căci sfințenia sa răspândea moartea în jur. Perdeaua cu care era îmbrăcat avea rol protector. Ea proteja preoții de pedeapsa adusă de sfințenia chivotului. Spre deosebire de chivot, perdeaua putea fi și atinsă și privită. Analogia este cât se poate de clară și simplă. Perdeaua este însuși Hristosul lui Dumnezeu. Apropierea de Dumnezeu este doar prin Hristos. Nici măcar Moise nu poate vedea Fața lui Dumnezeu, căci sfințenia Feței Sale ar nimci pe omul păcătos. Moise vede spatele lui Dumnezeu, sau pe Hristos. De fapt toți cei din vechime nu L-au putut vedea direct pe Tatăl. Ei L-au văzut pe Tatăl prin Fiul care acceptase rolul de Hristos și devenise mijlocitorul relației dintre Dumnezeu și om. La fel cum în Cort perdeaua era interfața dintre Dumnezeu și preoți, la fel și Fiul, Hristosul era interfața dintre Dumnezeu și oameni. În Isaia 6 profetul se apropie de sfințenia lui Dumnezeu și VEDE pe Domnul (vezi Isaia 6:1) și apoi Isaia primește slujba să împietrească inima poporului, slujbă care perfigurează împietrirea lui Israel în urma mărturiei lui Mesia. Dar iată cum comentează Ioan acest pasaj: de aceea nu puteau crede,

pentru că Isaia a mai zis: *Le-a orbit ochii, și le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec. Isaia a văzut aceste lucruri când a văzut slava Lui și a vorbit despre El* (despre Mesia – vezi Ioan 12:37-41). Cu alte cuvinte în Isaia 6:1, Isaia L-a văzut de fapt pe Mesia și nu pe Tatăl Însuși. Pavel confirmă acest punct de vedere:

- și să păzești porunca fără prihană și fără vină până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul Împăraților și Domnilor, singurul care nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te aproprii, **pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea** și care are cinstea și nemurirea veșnică! Amin. (1 Tim.6:14-16)

Pavel nu doar confirmă că nici un om nu L-a văzut dar subliniază că nici măcar acum, în Noul Legământ, după învierea lui Isus, nici om nu-L poate vedea încă! Cu alte cuvinte toate revelațiile despre Fața lui Dumnezeu dăruite în Vechiul sau Noul Legământ au fost date doar prin Fiul. După cum chivotul purtat de preoți era mereu îmbrăcat în perdeaua dinlăuntru, la fel Tatăl care Se decapea profetilor Săi era mereu îmbrăcat în Fiul. Nici Moise, nici Isaia, nici David, nici Pavel, și nici Ioan nu L-au văzut pe Tatăl. Ei au văzut pe Fiul, Ei au văzut pe Tatăl prin Fiul. De ce chivotul nu poate fi atins, dar perdeaua da? De ce Tatăl nu poate fi văzut dar Fiul da? Pentru că Fiul Și-a asumat funcția de Hristos. El renunță la slava Sa și devine Om, și apoi împlinește funcția de Miel al lui Dumnezeu care poartă păcatul omenirii. Dar dacă Fiul este una cu Tatăl, dacă este de aceeași esență cu Tatăl oare nu este la fel de sfânt? De ce oamenii pot vedea pe Fiul dar nu și pe Tatăl? De ce sfințenia Fiului nu-i nimicește pe cei care-L văd? Și de ce nici după învierea și înălțarea lui Isus nimeni nu-L poate vedea încă pe Tatăl. Nici Pavel când a fost răpit la cer și nici Ioan când a primit viziunea Apocalipsei nu l-a văzut pe Tatăl. În Vechiul Legământ păcatul nu era încă ispășit. E de înțeles să existe bariere clare în apropierea de Domnul, așa cum erau și în orânduielele Vechiului Legământ. Dar după înviere? După ce noi suntem socotiți neprihăniți și de drept și de fapt, de acum nu e posibil? Îngerii văd Fața Tatălui! Știm acest lucru din Matei 18:10: *Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui care este în ceruri.* Acum înțeleg CĂCI-ul din acest verset. A vedea Fața Tatălui este imensă onoare, privilegiul suprem. Nu există UN MAI MULT. A vedea Fața Tatălui este CEL MAI MULT cu puțință. Îngerii acestor micuți se bucură de această înălțare, de acest privilegiu suprem., Dar ei sunt doar niște duhuri subiective a celor care vor moșteni Mântuirea. Dacă slujitorii acestor micuți se bucură necurmat de privilegiul suprem al veșniciei, oare cât de importanți sunt acești micuți în planul Tatălui? De aceea feriți-vă să nu defăimați nici măcar unul din acești micuți....Dar dacă îngerii noștri vor necurmat Fața Tatălui, atunci înseamnă că în mocert la învierea din morți vom putea și noi să vedem Fața Tatălui. Dar nu înainte de învierea din morți. Măcar că lucrarea de ispășire s-a finalizat, și ne apropiem de Locul Preasfânt prin Isus Hristos, nici un om nu a văzut încă Fața Tatălui în mod direct. Dar cei credincioși care s-a dus la Domnul, au văzut Fața Tatălui? Pasajul din Timotei 6 ne sugerează că

nici chiar ei nu se bucură de acest privilegiu încă. Sfințenia lui Dumnezeu este așa de mare încât credincioșii de pământ nu pot vedea încă Fața Tatălui. Noi trăim încă în firea pământească prin care slujim legii păcatului. Deși suntem socotiți neprihăniți, ființa noastră nu este pe deplin curată. Păcatul este încă activ în noi. Doar când ne vom dezbrăca de acest trup vom fi pe deplin curați. Și doar când vom căpăta trupurile de slavă vom fi OAMENI întregi și curați. Oare de aceea se așteaptă învierea din morți pentru ca OMUL să poată revedea Fața Tatălui? Dintre toți oamenii care au trăit, doar Adam și Isus sunt cei care au văzut Fața Tatălui. Iată o nouă paralelă între primul și ultimul Adam. Primul Adam a văzut Fața Tatălui, dar S-a îndoit de Tatăl și a pus astfel o barieră între Fața Tatălui și toți cei care s-au născut din el. Al doilea Adam a văzut și El Fața Tatălui. Și Celui de al doilea Adam i-a fost ascunsă Fața Tatălui dar nu din pricina greșelii lui ci din pricina greșelilor noastre. Și spre deosebire de primul Adam, al doilea Adam nu și-a pierdut încrederea în Tatăl nici măcar când Acesta Și-a ascuns Fața de la El. Și astfel a reușit să îndepărteze barierea dintre Fața Tatălui și toți care aveau să se nască din El. Doar Adam și Isus au văzut Fața Tatălui. Prin Adam suntem alungași de la Fața Tatălui dar prin Isus suntem aduși din nou la Fața Tatălui. Și se pare că acest moment este păstrat pentru final, pentru nunta Mielului.

Și totuși cine L-a văzut pe Fiul, L-a văzut pe Tatăl, și Fiul este întipărirea ființei Lui și oglindirea slavei Lui. Să nu ne aflăm în situația ridicolă a lui Filip când a spus: *Arată-ne pe Tatăl!* Și totuși Pavel ne spune că încă nici un OM nu a văzut pe Dumnezeu, iar Isus ne spune că îngerii noștri văd necurmat Fața Tatălui...Trebuie să fie deci ceva legat de Fața Tatălui....Fiul este Mijlocitorul. Ca Mijlocitor se pare că El are și capacitatea să Își ascundă din slavă, pe când expresia Fața Tatălui ne sugerează o slavă nemărginită care nu se ascunde, care strălucește în toată puterea și splendoare ei. OMUL încă nu poate rezista să privească slava de pe Fața Tatălui. Dar poate privi la slava Fiului, la slava lui Hristos. Nu că aceasta ar fi mai puțin prețioasă sau strălucitoare ci pentru că aceasta are capacitatea de se ascunde, de a se lăsa umbrită. Însăși slava lui Isus era ascunsă de trupul Său de carne. Astfel, perdeaua ar putea simboliza însăși trupul de carne al lui Isus. Înăuntrul Său era chivotul, prezența Tatălui Însuși. Dar trupul Său de care ascundea această slavă și proteja de la moarte pe cei care se apropiau de Chivotul Legământului! Se pare că această trăsătură de a-și umbri propria slavă este caracteristică doar Fiului dar nu și Tatălui. Fiul Își poate pune o mărghămară pe Față, dar și Tatăl. Soluția nu este ca Dumnezeu să își pună o măhră pe Față ci ca Moise să nu vadă Fața Sa. Însă Moise, Mijlocitorul, este cel care își pună o măhră pe Față. Iată ce este scris despre Mesia:

- El a crescut înaintea Lui ca o odraslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. *N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă.* (Is.53:2)

Fiul Își poate Fața și în același timp să-I ascundă din strălucire. Dar Fața Tatălui strălucește fără să Se ascundă defel. De aceea, omul poate vedea Fața Fiului dar și nu Fața Tatălui. Dar la nunta Mielului vom vedea Fața Tatălui! Adică vom vedea Fața Fiului strălucind în toată splendoarea ei. Adică vom vedea și Fața Tatălui și Fața Fiului strălucind cu putere și fără

rest. Vom vedea dragostea desăvârșită, eternă dintre Fiul și Tatăl, și vom ști că EXACT de aceeași iubire avem parte și noi din partea dumnezeirii! Vom fi ca El căci ÎN SFÂRȘIT ÎN vom vedea așa cum este! Nimic neîntinat nu va mai fi în noi, și trupurile de slavă vor avea capacitatea să suporte frumusețea și slava Dumnezeirii. De-abia atunci apropierea noastră de Domnul va fi nemijlocită. Ruperea perdelei este și ea o profeție. Ea se împlinește în parte în perioada Noului Legământ, dar se va împlini în mod plenar de-abia la a doua venire a Domnului! Dumnezeu care acum Se ascunde ni Se va arăta atunci în toată slava Sa. Dumnezeu care acum ne șoptește la ureche acum atunci ne va vorbi cu tunetul vocii Sale, Dumnezeu care ne îmbie acum cu adierile prezenței Sale atunci ne va lua în brațe, Dumnezeu care acum ne vorbește printre rândurile unei cărți atunci ne va privi în ochi. Relația vie, nemijlocită cu o Persoană este lucru pentru care noi am fost creați! Ne-am obișnuit să relaționăm cu Domnul de dincolo de perdea. Ne-am obișnuit cu Domnul care Se ascunde. Ne-am prea obișnuit să-i simți doar adierea, să-i auzim doar pașii, să ne întâlnim cu micile Sale surprize din zi, să-i citim Scrisorilor sau să-i descifriăm mesaje din contextele vieții...Ne-am obișnuit să Îl căutăm în aproapele nostru, în Biserică, în frații noștri...Ne-am obișnuit cu umbra slavei Sale, cu intuiții, cu deducții, cu aventura CREDINȚEI...Doar toate acestea nu reprezintă decât o anomalie datorată păcatului nostru...Lucrurile nu au fost așa de la început. Lucrurile nu trebuie să fie așa...Nu aceasta este normalitatea relaționării cu Domnul...Nu aceasta înseamnă împlinirea deplină a profeției care anunță intrarea noastră în Locul Preasfânt....Am spus-o și cu o altă ocazie: Ochii noștri au fost creați nu ca să vedem creația, ci pe Creator... urechile noastre nu au fost create să audă nu vorbele semenilor, ci vocea Creatorului... simțurile noastre nu au fost create pentru a simți realitatea Creației, ci pentru a pipăi prezența lui Dumnezeu.... Măinile noastre au fost create pentru a putea să se țină de mâna Lui... Buzele noastre au fost create ca să poată săruta picioarele Lui... Rațiunea ne-a fost dată ca să putem înțelege voia și frumusețea Lui... memoria ne-a fost dată ca să nu-l uităm și să putem să-l cunoaștem din ce în ce mai mult...Ce viu se creează între doi semeni care relaționează nemijlocit! Nu am fost creați să atingem perdeaua ci chivotul însuși... am fost creați pentru o relație vie, nemijlocită, gură către gură și față către față....cu Creatorul! ...Iată de ce ne vine așa de greu uneori să renunțăm anumite relații cu anumiți oameni decât la relația cu Creatorul. La prima vedere e absolut irațional să renunți la relația cu Creatorul Însuși de dragul unei relații cu una din creaturile sale...Dar lucrurile nu sunt așa de ușoare precum par...căci noi am fost creați pentru relații vii, nemijlocite. Putem avea o astfel de relație cu aproapele...Dar nu și cu Tatăl. Fața acestuia, vocea acestuia rămâne tare departe de noi. Relaționăm prin credință. nu e ușor. El rămâne în cele din urmă nevăzut și un Mare Necunoscut. Relația vie cu semenul vizibil e mult mai atractivă. Dar din pricina căderii nici măcar cu semenii vizibil nu putem relaționa cu adevărat. Sunt neumărate bariere între cei mai apropiați prieteni. Păcatul ne-a înstrăinat și unii de alții. Dar ce vreau să spun este....să acceptăm apropierea de Domnul prin CREDINȚĂ dar să nu ne obișnuim PREA MULT cu ea....În esență ea este o anomalie generată de neascultarea noastră...Lucrurile nu au fost așa de la început ne-ar spune Mântuitorul...și tot El ne-ar spune: nu va fi așa pentru totdeauna.

În adâncul ființei noastre zace o întristare de moarte, o rană de nevindecă, o nefericire și neîmplinire de neînălțurat, un suspin ce nu poate fi mângâiat, un labirint din care nu putem fi eliberați. Căci de ni se s-ar rezolva toate problemele de pe pământ, și ni s-ar împlini toate visele și toate dorințele, chiar dacă am experimenta prin Duhul cea mai deplină pace și bucurie... cu toate acestea în noi va rămâne o rană adâncă ce nu va putea fi vindecată. Și chiar dacă am ajunge în cer, în părătășie cu toți sfinții, și în apropierea Domnului, dar fără să vedem Fața Sa, rana ar rămâne tot nevindecată și suspinul tot nemângâiat. Este durerea izvorâtă din blestemul care ne-a luat normalitatea unei relații NEMIJLOCITE cu Creatorul... Și această rană nici nu trebuie vindecată vreodată. Glasul ei nu trebuie să devină nici prea puternic, dar nici prea puțin intens. Cel rău va profita de existența acestui suspin al sufletului pentru a ne direcționa spre false izbăviri. El ne va promite că rana adâncului nostru va fi vindecată dacă..., dacă..., dacă... Dar rana de pe cruce al ultimui Adam a putut fi vindecată decât prin Inviere. Rana primului Adam va fi vindecată doar când va vedea din nou Fața Domnului. Înțelegm mai bine acest lucru când suntem despărțiți de cei dragi... Dar ne naștem despărțiți de Cel mai dră! Toate izbăvirile spirituale și materiale ce au venit nu au reușit să stingă suspinele din noi. Și cum ar fi putut reuși, de vreme ce doar ÎNVIEREA vindecă RANA despărțirii de Fața Tatălui? Toate labirintele noastre mici sau mari fac parte dintr-un singur mare labirint al cărui întuneric va umbri mereu adâncul sufletului nostru... e vorba de Labrintul de la Răsărit de Eden, e vorba de Labrintul cel blestemat pe care scrie: *De parte de Fața Tatălui!* Mă gândesc la credincoșii care se laudă (cum mă laudam și de altfel..) că acum prin Hristos avem intrare liberă în Locul Preasfânt, că suntem în Noul Legământ, că avem o relație nemijlocită cu Tatăl...Relație nemijlocită cu Tatăl???...fără să îi vezi vreodată Fața? Fără să îi auzi vreodată glasul? Ieșirile din labirinturile vieții sunt binevenite căci sunt o desustare a eliberării finale...dar să nu confundăm degustarea cu masa însăși!!! Să nu confundăm nici ieșirea din opreliștile Vechiului Legământ urmată de degustarea din Noul Legământ cu Fața Domnului Însăși! Ieșire din labirinturile vieții sunt deci binevenite...dar sunt izbăviri MICI DINLĂUNTRUL aceluiaș labirint blestemat...Adevărata izbăvire rămâne DEPARTE, dar totuși mai aproape...ne aducem aminte de Simon căruia Domnul îi promisese că NU VA MURI înainte să vadă pe Hristosul Domnului. Și anii treceau, și el îmbătrânea...dar încă nu vzușe pe Hristos. Și deci încă nu putea MURI. Și deodată a intrat în Templu Domnul pe care-L aștepta. Și Simon Îl ia brațe și spune...și iată ce spune PRIMA DATĂ:

- ACUM, slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, căci au văzut ochii mei mântuirea Ta...

E incredibil. Simon VEDE Izbăvirea pe care urmașii lui Adam o așteptau de 4000 de ani și Israel de 1500 de ani...și când VEDE IZBĂVIREA...primul lucru pe care-l cere este: SLOBOZEȘTE pe robul TĂU! Să stai cum Hristostul lui Dumnezeu în brațe și totuși să nu fii mulțumit, să nu ceri să se oprească CLIPA...ci să ceri să vină ADEVĂRATA CLIPĂ...Nici HRISTOSUL umbrit de trupul de CARNE nu-L putea slobozi pe Simon către FAȚA TATĂLUI de care Îl era așa de dor...El nu cere să mai trăiească, să-L vadă pe Hristos cum crește, cum predică, cum....Cu MÂNTUIREA în brațe, el cere MOARTEA....căci iată că nici măcar venirea

lui Mesia nu-l putea în apoi în Eden, aproape de Fața Domnului. Cu ELIBERATORUL în mâini, primul lucru pe care-l rostește SIMON este: ACUM, SLOBOZEȘTE pe robul Tău...Ce paradox! Simon, spre deosebire de ucenici și întreg Israel, înțelese adevărata problemă, adevăratul labirint, adevăratul blestem al umanității...nu stăpânirea romană, nu bolile, sau suferința, nedreptățile, nerealizările pământești, ci acest de parte de Fața Domnului....Din această robie nu putea fi eliberat de nici o izbăvire de pe acest pământ, nici măcar de venirea lui MESIA ÎNSUȘII!!!! Ci doar prin eliberarea de acest trup....iată de ce bucuros cu Mesia în brațe, e mai bucuros că promisiunea s-a împlinit și că poate pleca în sfârșit ACASĂ!

În momentul morții lui Isus perdeaua dinlăuntru s-a frânt. Trupul lui Mesia s-a frânt, Fiul fusese zdrobit până la capăt. Se deschidea calea către Fața Domnului. pe perdeaua erau desenați heruvimi, care aminteau de primul heruvim menționat în Scriptură și anume cel care după ce omul a fost alungat de la Fața Domnului a fost pus să păzească intrarea spre eden și spre pomul vieții. Dar acum acest heruvim era îndepărtat. Se deschidea drumul către Fața Domnului. Ruperea perdelei simboliza astfel și desființarea Vechiului Legământ. Vechiul Legământ a fost dat când păcatele încă nu erau ispășite și de aceea era caracterizat prin o mulțime de bariere între Dumnezeu și oameni. Dar prin moartea lui Mesia păcatul fusese în sfârșit ispășit. Nu mai era nevoie de aceste bariere. Ba dimpotrivă trebuiau îndepărtate, căci dacă instaurarea lor arăta că păcatul nu era încă ispășit, îndepărtarea lor arată că păcatul este deja ispășit și că Domnul nu-Și va mai aduce aminte de fărădelegilor lor. Și se inaugurează astfel un nou legământ caracterizat printr-o apropiere liberă de Domnul, cu mai puține bariere. Dar cum am spus, nu au fost îndepărtate toate barierele. Ca și la Simon ultima barieră a rămas acest trup păcătos. Această barieră nu este anulată nici de Noul Legământ. De aceea noi ne apropiem prin credință prin Duhul de Locul Preasfânt, de Fața Domnului. Acest lucru este doar o degustare foarte palidă a realității viitoare când la nunta Mielului vom pași prin vedere în Locul Preasfânt ca Adam în Eden-ul de altădată.

Iată cum se încheie Apocalipsa:

22. În cetate n-am văzut niciun Templu; pentru că Domnul Dumnezeu cel Atotputernic ca și Mielul sunt Templul ei.
23. Cetatea n-are trebuință nici de soare, nici de lună, ca s-o lumineze; căci o luminează slava lui Dumnezeu, și făclia ei este Mielul.
24. Neamurile vor umbla în lumina ei, și împărații pământului își vor aduce slava și cinstea lor în ea.
25. Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte.
26. În ea vor aduce slava și cinstea neamurilor.
27. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună; ci numai

cei scriși în Cartea Vieții Mielului.

Capitolul 22

1. Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului.
2. În mijlocul pieței cetății și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod și dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor.
3. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji.
4. ***Ei vor vedea fața Lui***, și Numele Lui va fi pe frunțile lor.
5. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor.

Dumnezeu este Templu. Templu media apropierea omului de Dumnezeu. acum Dumnezeu este Templul. Cu alte cuvinte nu mai este nici o mediere, nici un mijlocitor, nici o barieră, nici o limită. Pomul vieții este prezent. Suntem din nou în realitatea edenică. Și desigur nu putea lipsi din descrierea finalului 22:4: ***Ei vor vedea Fața Lui...*** În sfârșit, oamenii vor vedea (din nou) ceea ce doar primul și ultimul Adam au văzut, și anume Fața Tatălui în toată splendoarea și frumusețea ei. De-abia atunci vom fi în totalitatea în Locul Preasfânt. Perdeaua s-a frânt, dar noi încă nu suntem pe deplin în Locul Preasfânt. Suntem prin Duhul și nu e puțin lucru. Dar unele pasaje ne sugerează că mai degrabă suntem în DRUM spre Locul Preasfânt. Iată ce ne spune Pavel:

19. Astfel, dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus ***avem o intrare slobodă*** în Locul Preasfânt,
20. ***pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El***, prin **perdeaua dinăuntru, adică trupul Său**,
21. și, fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu,
22. **să ne apropiem** cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățate de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată.
23. **Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre**, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința.
24. **Să veghem unii asupra altora**, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.
25. **Să nu părăsim adunarea noastră**, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât

mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.

(Evrei 10:19-25)

Avem deja o intrare slobodă. Dar intrarea este pe o CALE, Ni se sugerează o intrarea continuă, dinamică. Totul nu se reduce la faptul că am intrar deja. Ci la faptul că trebuie să umblăm pe această cale vie care este Însuși Hristos cel înviat. Dacă am intrat deja ce rost mai are să perseverăm în A NE APROPIA de scaunul harului? Dacă am ajuns deja acolo ce rost au toate aceste îndemnuri care duc la o mai mare apropiere a noastră de Cel ce șade între heruvimi? Pavel vede că noi am intrat prin Duhul într-o realitate de care însă trebuie să ne apropiem mereu. Un fel de DEJA dar nu ÎNCĂ.

El ne confirmă faptul că perdeaua dinăuntru este trupul Său. Templul de pe pământ era imaginea Templului ceresc. Ruperea perdelei de pe pământ ne arată că această perdea a fost frântă și în Templul ceresc. Între scaunul de domnie al Domnului din ceruri și umanitatea răscumpărată s-a îndepărtat barierea. S-a deschis o cale către cer între fiecare credincios și scaunul de domnie al Domnului. Aceasta cale este Hristos însuși. Dar pe această cale trebuie să umblăm în fiecare zi. E calea credinței. Când ne naștem din nou între picioarele sufletului nostru și Locul Preasfânt din ceruri se deschide o cale vie și liberă, fără bariere, fără opreliși. Adierea Locului Preasfânt se simte deja în viața noastră. Dar ca să ajungem efectiv acolo trebuie să urmăm drumul până la capăt. Și fiecare zi trăită prin credință înseamnă un nou pas către Locul Preasfânt, adierea Sa se simte mai bine, și ziua întâlnirii este mai aproape. Bucuria este mai mare. Timpul în care trebuie să mai îndurăm povara ultimei bariere (trupul nostru păcătos) s-a scrutat. Ce a fost mai greu a trecut. A rămas mai puțin decât înainte. A sfârșit alergarea înseamnă a persevera în credință pe această cale cea nouă și vie până când planul Său cu viața noastră se împlinește. Când acest plan se împlinește NU MAI este NIMIC care să-L mai facă pe Domnul să ne mai rețină în acest trup. Singurul lucru care-L mai reține să nu ne strămute de tot în Locul Preasfânt este că încă nu și-a finalizat lucrarea Sa în noi. În fiecare din noi se zidește ceva specific din chipul lui Isus. Fiecare credincios este ca o mică piesă de puzzle în care se zugrăvește ceva unic din chipul lui Hristos. Și la nunta Mielului toate aceste piese de puzzle vor fi ansamblate și vor recompune prin Biserică chipul lui Hristos întrupat de Isus. Este ca și cum chipul lui Hristos reveleat desăvârșit în Isus a fost imprimat pe o bucată de pânză. Este ca și cum după înviere, Tatăl a luat o pânză albă și a pus această pânză pe chipul lui Isus. Și chipul lui Isus s-a imprimat perfect pe această pânză. Și apoi Tatăl a rupt cu grijă pânza în zeci, sute de milioane de bucățele mici, mici de tot. Și în fiecare mică bucățică este ascuns destinul unui credincios. Toate încercările specifice din viața sa sunt predestinate astfel încât la finalul alergării lui în ființa sa se oglindească perfect acel mic detaliu din chipul lui Isus. Când acel detaliu se va fi imprimat perfect în viața acelui om, sensul existenței sale pe pământ DISPARE, sensul ținerii în picioare a ultimei bariere (trupul) dispăre, și atunci cu mare drag Tatăl Îl cheamă acasă. Dacă mai sunt încă în viață, este pentru că nu s-a imprimat în omul dinlăuntru încă tot din acea bucățică de pânză din chipul lui Isus care mi-a fost destinată mie încă de dinainte de întemeierea lumii. Dar atunci e vorba de predestinare? Unde mai este variabile credințioșiei umane? Desigur că

intervine și variabila credincioșiei noastre. Fiecarăruia ni se dă șansa unui maxim. În metafora noastră este șansa ca mai mult din chipul lui Isus să se zidească în noi, ca o bucățică mai mare din pânză să se imprime în ființa noastră. Dar ține de perseverența credinței noastre cât de mult sau puțin se va imprima. David se pare că atins maximul căci el a slujit generației Lui după planul lui Dumnezeu. Visul lui Dumnezeu pentru David s-a împlinit întru totul. Tot fragementul din chipul lui Hristos destinat lui David s-a imprimat în inima acestuia. La finalul vieții, și ultima linie fusese trasată. Se isprăvise, Visul Se împlinise. Fragmentul din chipul lui Isus se cioplise în David. Locul lui David nu mai era pe pământ. Cerul Îl aștepta cu brațele deschise. Dar dacă David nu ar fi împlinit decât o parte din acest chip în viața sa? Ce s-ar fi întâmplat? Domnul ar fi împlinit cealaltă jumătate în viața altcuiva? Nu a fost așa cu Saul? Ceea ce nu s-a împlinit în Saul, s-a împlinit în David. Ceea ce nu se îplinea în David, s-ar fi împlinit în alticineva. Dumnezeu în atotștiința Sa știa mai dinainte cum va răspunde fiecare credincios chemării. Și El face ca în ciuda necredincioșiei multora dintre noi chipul Său să fie zugrăvit în mod desăvârșit în Biserica Sa. El a pus în calcul mai dinainte și necredința noastră. Și ceea ce nu împlinește prin noi din suferințele lui Isus va împlini în alții. În domeniile în care Saul biruiește în viața noastră, David va birui în viețile altora. Testele pe care noi nu le vom lua, le vor lua alți credincioși din istorie. Dar și reciproca e valabilă. Domnul ne va da nouă din testele picate de alții. Ne va da șansa să ridicăm ocară acolo unde înaintașii noștri au falimentat. Ne va da șansa să fim David în domeniile de viață în care Saul a învins în alții. Desiur viața e scurtă iar chipul lui Isus infinit. Doar puțin din El se va putea înscrie în noi. Dar va fi ceva unic. Comparrea cu destinele altora devine un non-sens. Destinele noastre sunt diferite. Încercările diferite. Fiecare are aventura lui unică pe care trebuie să o descopere și să o accepte împreună cu Domnul. Sunt anumite încercări care ne vor ocoli toată viața. Pe alții îi vor izbi dar pe noi ne vor ocoli. De asemenea sunt încercări care vor lovi adânc în noi și totuși vor fi absente din viețile majorității de lângă noi. Chipul lui Isus poate fi rezgugăvit prin Biserică doar dacă în fiecare mădular se imprimă ceva DISTINCT și UNIC. Poate în cinvea se zidește în mod special tabloul din Ghetsimani (sau ochiul lui Isus), poate în cineva tabloul de la Cina cea de taină (sau buzele lui Isus), poate în cineva izbăvirea din genocidul lui Isus (sau mâna lui Isus) și tot așa...Îmi place să cred că chipul minunat al lui Isus va fi recompus prin marele puzzle al celor răscumpărați...răscumpărați și din Vechiul și din Nou Testament...cic și în vechime tot chipul lui Hristos se zidea în Avraam, Iosif, Moise, David...în ei se zideas tainic ceea ce avea să vină...în noi se zidește în chip luminos ceea ce deja a venit. Pentru noi e mai ușor...greul credinței a fost pentru cei din vechime. Dar lupta spirituală s-a întezit în Noul Legământ...deci și pentru noi e mai greu. Încercările unice, deosebite, speciale, cele mai grele din viața ta sunt CHEIA destinului tău. Săgețile cele mai arzătoare, labirinturile cele mai lungi, perioadele (aparent) cele mai blestemate, tocmai ele îi pot desluși ROSTUL tău unic pe pământ, tocmai își pot descifra gândul lui Dumnezeu de dinainte de facerea lumii cu pricire la tine. Ferice de cel ce privește în ochi săgeata ce se repede să-l răpună și o lasă să pătrundă înlăuntrul Său nemirându-se sau temându-se de rană ci urmărând cu atenție mesajul pe care săgeata îl scrie cu sânge pe trupul Său. Acel mesaj e cheia destinului tău. Acolo e numele cel nou pe care-l vei ști doar tu și Domnul. Acolo e cea piesă unică și

indispensabilă din marele puzzle ale chipului Domnului zugrăvit în istoria celor răscumpărați. Cu cât mai trec câțiva ani din viața noastră cu atât mai deosebim câte o literă din acet nume nou scris în adâncul ființei noastre prin săgețile destinului. Și cu cât mai deosebim o literă cu atât suntem mai bucuroși...dar nu știu cum se face că atunci când privim înapoi începem să delsuțim cu claritate planul Său minunat cu noi...dar când privim înainte totul pare o negură, un absurd, un neînțeles....E normal să fie așa...căci e drumul credinței. Astfel, credința va fi mereu încurajată de trecutul vindecă și mângâiat și mereu provocată de prezentul zbuciumat și viitorul întunecat.

Îmi place să cred că tot chipul minunat al lui Isus se va împrima în Biserică, și astfel Biserica slăvită, va fi de o frumusețe asemenea Lui. Și nici nu se poate altfel...căci al doilea Adam este Cel mai frumos dintre oameni, Frumusețea Însăși...Cum ar putea să vadă El Mireasa și să spună:Iată, În sfârșit....dacă Mireasa nu ar avea exact frumusețea Lui, dacă El nu ar regăsi pe chipul Miresei însăși chipul Său? Doar așa Mireasa Îl va putea încânta pe Mire. Cum e posibil ca frumusețea unui singur gest al lui Isus să fie în toată splendoarea ei și în inima Miresei? De exemplu, cum e posibil ca frumusețea reacției lui Isus față de Iuda să se regăsească nu doar pe chipul Miresei ci și pe chipul Miresei? Mă gândesc că lucrurile stau cam așa....cam un milion de credincioși au trecut prin situații foarte asemănătoare (să fie trădați de un Iuda...) și atunci prin credința lor Isus a putut revărsa sa prin ei ceva din iubirea Sa față de Iuda....doar ceva...doar toate aceste milioane de ceva laolaltă, împreună recompun în mod perfect gestul lui Isus față de Iuda. De fapt Isus Își rescrie ÎNTREAGA aventură a credinței, iubirii și suferinței prin Biserica Sa! Oare de aceea a durat mai mult de două mii de ani împlinirea vremii pentru a doua Sa venire? Cine mai știe? Uneori Isus rescrie ceva dintr-un singur gest al Său în inima unui credincios printr-un labirint de 10 ani de zile în care este testată și activată credința acelu credincios. Deci umblarea către Locul Preasfânt pe calea cea nouă și vie are un rost. Și când acest rost se împlinește atunci Tatăl ne cheamă cu drag la Sine.

Primul mare semn după moartea lui Isus este deci ruperea perdelei dinlăuntrul Templului. Al doilea semn este dat de cutremurul mare de pământ în care pământul s-a cutremurat și stâncile s-au despicat. Primul semn este tainic în inima Templului văzut doar de câțiva preoți. Al doilea semn e vizibil, e făcut în văzul tuturor. Moartea lui Isus este neobișnuită. Nu este un simplu om care a murit. Nu este un înșelător care sfârșește în mod lamentabil. Când El moare un mare cutremurp de pământ se declanșează. Ce să simbolizeze acest cutremur de pământ? Să semnifice MÂNIA lui Dumnezeu față de cei care I-au omorât Fiul? Tot ce e posibil. Sau pur și simplu să marcheze moartea neobișnuită a lui Isus. Sutașul și cei ce păzeau pe Isus când au văzut cutremurul de pământ au spus: *Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!* Iată că semnele au impact. Iată că înainte de înviere câșvia oameni dintre Neamuri cred în divinitatea lui Isus. Dar dacă Isus era fiul lui Dumnezeu de ce nu L-a apărat Dumnezeu? Probabil nu aveau un răspuns la această întrebare, dar prin cutremurul de pământ au înțeles că deși a murit pe cruce Isus era Fiul lui Dumnezeu. Ei asistaseră la mlte morți. Dar moartea lui Isus era cu totul altfel. În primul rând mărturia Sa de pe cruce și modul în care a murit...nu era un tâlhar, un fanatic, un înșelător...gesturile Sale erau prea sfinte, prea evlavioase...Un fanatic nu ar fi putut muri altfel. Și

exact în momnetul morțoo să se declanșeze un mare cutremur de pământ...Nu putea fi întâmplător...Creația dădea glas PUTERII declanșate de moartea lui Isus....Stingerea Sa declanșa o PUTERE nemărginită, o putere care cutremura întreg pământul, și o groază și o mânie care înficoșa pe vrăjmașii lui Isus....Dar urmează și un alt treilea semn.

Al treilea semn este acela că mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților dare muriseră au înviat. Ei au înviat exact în momentul morții, dar de-abia după învierea Lui au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora. Iată ROSTUL, SENSUL morții Fiului lui Dumnezeu. Iată de ce Tatăl a îngăduit ca El să moară. Moartea Sa a declanșat o putere nemărginită care a zguditu din temelii pământul. Dar dacă această putere aruncă groaza peste vrăjmașii Săi, ea operează viața în slujitorii Lui. Iată moartea lui Isus generează VIAȚA, generează ÎNVIEREA. Cine sunt cei care au înviat? Sunt oameni credincioși care au murit în primul secol ÎNAINTE de moarte lui Isus. Mulți oameni îi cunoșteau și de aceea au putut fi recunoscuți și mărturia lor a avut impact. Dumnezeu nu a lăsat moartea lui Isus fără mărturie. Iată că Dumnezeu PLUSEAZĂ, Împlinirea Scripturilor era de-ajuns. Sute de profeții se împlinesc în amănunt în evenimnetul crucificării lui Isus. Era o mărturie suficient de mare. Dar Dumnezeu intervine cu noi semne, care deși sunt în armonie cu profețiile vechi-testamentare depre moartea și învierea lui Mesia, nu au fot explicate anunțayte mai dinainte. Avem ruperea perdelei din Templu, cutremurul de pământ și învirea multor sfinți care muriseră de ceva vreme! Și toate aceste trei semne au loc simultan exact în SECUNDA în care Isus își dă duhul. Cine poate spune că este ceva ÎNTÂMPLĂTOR? Cine nu vede implicarea Tatălui în aceste semne? Moartea lui Isus fusese după planul Tatălui și acum El confirma acest lucru. Și înviera multor sfinți din morți mi se pare cel mai mare semn. Prin moartea, Isus învinsese moartea! Iată rostul morții Sale, iată rațiunea sacrificiului Său. Moartea Sa era sursa iertării, răscumpărării, vindecării, învierii celor credincioși! Gândiți-vă cum acești mulți sfinți (sigur vorbim de zeci de oameni...) au intrat în Ierusalim și s-au arătat multora care-i cunoșteau sau auziseră despre ei. Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. În Vechiul Testament erau consemnate doar trei învieri...și toți cei care înviaseră muriseră recent. Dar iată acum MAI MULȚI oameni (măcar câteva zeci) înviază în același timp și toți aceștia muriseră de ceva vreme. Poate unii chiar de câțiva ani....Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată. În mod evindet era o degustarea și prefigurarea a învierii morților din ziua judecății și a răsplătirii! Și cel mai probabil, acești sfinți care au înviat, au știuit de ce au înviat, și au adus cu ei mărturia lui Isus pentru evrei. Iată cât har, câtă mărturie. Iată ce semne mari, toate în armonie cu Sfintele Scripturi care se împliniseră cu maximă precizie!

Dar alături de aceste semne mari care se declanșează în secunda morții lui Isus, sunt și alte semne care se împlinesc imediat după moartea lui Isus. Și acum vorbim de împlinirea unor profeții. Isaia anunța că Mesia avea să fie pus în numărul celor fărădelge dar totuși trupul Său avea să fie pus la un loc cu cel bogat (vezi Isaia 53..). Cum e posibil acest lucru? De obicei condamnații la moarte erau îngropați laolaltă în acele gropi comune... Cum e posibil ca un condamnat la moarte să fie îngropat în mormântul unui om bogat? Pare o profeție aproape imposibil de împlinit. Ori mori în pace și liniște și ai parte de un mormânt cum se cuvine, ori ești

un condamnat la moarte și aruncat în groapa comună... Cum se pot împăca cele două? Și aici apare pe scena răstignirii Iosif din Arimateea. În mod cert el nu este conștient că împlinește Scriptura. Pur și simplu a simțit un imbold să facă acest lucru. Ne aducem aminte că inima împăratul este un râu de apă în mâna Domnului pe care Îl îndreaptă încotro vrea...Nu e deloc ușor ce a făcut el. Să iei o asemenea inițiativă pentru un condamnat la moarte. Iată că și marii preoți, și Fariseii, între norodul și însuși dregătorul roman au decis moartea lui Isus. Și acum tu să vii în apărarea lui și să-i ceri trupul? Cum ar putea reacționa Pilat? Cum ar putea reacționa marii preoți? Ce vor spune ceilalți din popor? Era vorba totuși de un condamnat la moarte. Dar Iosif din Arimateea învinge orice temeri, sfidează autoritățile vremii, și merge efectiv împotriva curentului. De unde are acum această putere? Ce a făcut Iosif pentru Isus când acesta era condamnat la moarte? De ce acționează de-abia acum când este Isus este mort? Poate a încercat ceva și mai înainte dar nu este consemnat. Este cert că Domnul îi dă acest gând și-i dă și o putere nemaipomenită să acționeze împotriva mersului vremurilor. Să fie deja o desgustare a puterii învierii manifestată în viața celor ce cred? De ce nu? Moartea lui Isus nu înseamnă un final, cu un mare început. Stingerea Sa în mod paradoxal declanșează o MARE PUTERE. Această Putere se manifestă:

- ***În Templul pământesc*** și în Cel ceresc, deschizând calea către locul Preasfânt și desființând Vechiul Legământ,
- ***În Creație***, prin cutremurul de pământ,
- ***Asupra inimii celor necredincioși*** aducându-i la credință (reacția soldaților...),
- ***Asupra trupului celor credincioși care au murit***, prin învierea acestora,
- ***și în viața pământească a celor credincioși***, prin inițiativa îndrăzneată a lui Iosif.

Tabloul e absolut superb. Moartea lui Isus nu înseamnă o înfrângere ci o mare biruință. Ea declanșează o putere dătătoare de viață în TOT ce este CREAT: această putere acționează în ceruri și pe pământ, înaintea tronului de domnie al Domnului și până în Locuința morților, asupra creației și asupra Templului, asupra Legământurilor dintre Dumnezeu și oameni, asupra inimii celor credincioși, și asupra inimii celor necredincioși, asupra trupului celor morți....Practic NIMIC nu rămâne NEATINS și NESCHIMBAT de puterea declanșată de moartea lui Isus!

Iosif capătă trecere înaintea lui Pilat și profeția se împlinșește. Trupul lui Mesia este pus în mormântul unui om bogat. E un mormânt nou, săpat în stâncă. Dacă Isus era îngropat împreună cu alți morți cum mai se evindeția dispariția trupului Său? De asemenea, dacă Isus era îngropat doar în pământ cum mai avea putere mprturia dispariției trupului Său? Dar El este îngropat în stâncă. Ușa mormântului este acoperită de o piatră mare. Dar nu doar atât, ea este și păzită de soldații romani la cererea marilor preoți. Iată că vrjmașii lui Isus contribuie indirect la impactul mărturiei învierii. Dispariția trupului are un mai mare impact din pricină că trupul Său

era păzit de o strajă. De asemenea mormântul este întărit și pecetluit. Acest lucru ne aduce desigur aminte de un alt tablou din Scriptură, și anume de Daniel în groapa cu lei:

- Au adus o groapă și au pus-o la gaura gropii. Împăratul a pecetluit-o cu inelul lui și cu inelul mai marilor lui ca nimic să nu se schimbe cu privire la Daniel. (Dan.6:17)

Vrăjmașii lui Isus împlinesc astfel o altă imagine profetică din Scripturi care prefigura moartea și învierea lui Isus. Faptul că după moartea lui Isus a urmat ziua de odihnă de Sabat, iarăși nu este întâmplător. Ziua de odihnă amintea de ziua de odihnă a lui Dumnezeu după cele 6 zile ale facerii lumii. 6 zile urmate de o zi de odihnă. Acum din nou o săptămână a facerii unei noi lumi: 6 zile de patimi urmată de o zi de odihnă. Dumnezeu Se odihnea din nou alături de Fiul: Se isprăvisc! Și moartea Fiului inaugura ODIHNA eternă a lui Dumnezeu în care suntem toți chemați să intrăm!

Un alt detaliu. Matei insistă pe prezența femeilor lângă cruce și lângă mormânt. Ea este semnalată de două ori: înainte și după inițiativa lui IOSIF din Arimateea:

- Acolo erau și multe FEMEII care priveau de departe; ele urmaseră pe Isus din Galileea, ca să-I slujească. Între ele era și MARIA Magdalena, MARIA, mama lui Iacov și a lui Iose, și mama fiilor lui Zebedei.
 - IOSIF din Arimateea cere trupul lui Isus și-l pune în propriul mormânt.
- MARIA Magdalena și cealaltă MARIE eracu acolo, și ședeau în fața mormântului.

De ce insistă Matei peste aceste detalii? Un prim motiv ar fi faptul că aceste femei au un rol important în tabloul învierii (vezi cap.28). În același timp cred că nu este întâmplător că aceste FEMEII poartă numele de MARIA, numele mamei lui Isus. Ele ar putea imboliza astfel FEMEIA prin care a venit Sămânța în lume. Prima profeție mesianică preciza că Sămâna femeii va zdrobi capul Șarpelui, șidar și că acesta va zdrobi călcâiul Sămânței. Iată Sămânța femeii zdrobită pe cruce dar zdrobind tocmai astfel capul Șarpelui. De asemenea, nu cred că este întâmplător faptul că avem acum la moartea lui Isus această ascoiere de nume: MARIA și IOSIF. Evanghelia a început cu o MARIA și un IOSIF care au avut grijă de pruncul Isus. Evanghelia se încheie cu două MARII și un IOSIF având grijă de trupul lui Isus. Ce mesaj ar putea să trăsmită acest fapt? Să meditam. Ar putea fi următorul mesau: OMUL a putut să îl aducă pe Isus pe lume, și apoi să-i îngroape trupul. Doar atât. Restul a ținut exclusiv de Isus. Iată contribuția UMANITĂȚII la împlinirea planului mesianic. OMUL poartă sămânța mesianică prin istorie și o aduce în lume, și OMUL îngroapă trupul mort al lui Mesia. Doar atât. Restul Îl face Isus. maria și Iosif dispar din scenă după tabloul nașterii și reapar doar după moartea lui Isus, după ce totul se isprăvisc...Doar cu atât a putut contribui omul la lucrarea divină. Era o lucrare care oricum îl depășea. Era o lucrare care ținea de cer și atât!

Observăm grija lui Dumnezeu pentru DETALII. Profețiile Sale nu trebuiau să se împlinescă în MARE, pe jumătate sau 99%. Profețiile Sale trebuiau împlinite în mod desăvârșit. Lucrarea lui Isus trebuia să fie desăvârșită. Ea trebuia să ămplinească nu doar profețiile punctuale ci și imaginile și paradigmele profetice. Prima zi de Paște urmată de ziua de Sabat, mormântul cel nou, pecetluirea pietrei, Mariile și Iosif de la mormânt, perdeaua care s-a rupt, cutremurul, învierea celor morți, cuvintele lui Isus de pe cruce....fiecare detaliu din scena răstigniri are un rost unic și efectiv nu poate lipsi. Și e frumos că după ce Isus împlinește tot ce trebuia împlinit din planul Tatălui, Tatăl împlinește tot ce trebuia împlinit pentru Isus. Lucrarea lui Isus se isprăvise. Dar Tatăl continua să lucreze. Omul Isus împlinise tot ce trebuie El să împlinescă. Dar mai rămăseră detalii și lucruri neîmplinite, care efectiv nu ținea de El. Ele erau în mâna Tatălui. Și după moartea lui Isus, Tatăl împlinește cu atâta grijă toate profețiile. Și după ce Isus a împlinit poruncile Tatălui, Tatăl începe să împlinescă toate promisiunile Sale minunate făcute lui Mesia. Și prima dintre acestea este ÎNVIEREA! Isus Îți făcuse partea. Urma ca Tatăl să îi facă partea Lui. Isus se încreduse deplin în Tatăl și se focalizase pe partea Lui. El luase marea test pe care toți urmașii lui Adam nu l-au luat. Cel rău e specialist în a ne focaliza pe partea lui Dumnezeu și a ne defocaliza de la partea noastră. Și aici e o mare înșelătorie. Căci Dumnezeu își face partea dacă noi ne facem partea. Cel rău va încerca să ne convigă că Dumnezeu nu Își face partea, că Dumnezeu El întârzie, că El nu este credincios promisiunilor Sale...Și noi începem să ne îngrijorăm de partea care ține de El...Își va afec El partea? Va împlini ce a promis sau ne va lăsa pe mâna vrăjmașilor? Și purtându-i de grijă lui Dumnezeu nu mai suntem atât de atenți la partea noastră. Și ne neglijăm partea noastră și ASTFEL îl împiedicăm pe Domnul să Își facă partea Lui. Căci El lucrează dacă noi lucrăm (vezi Ieremia 18 și elementul de condiționare al promisiunilor Sale....). Și El nu împlinește ce a promis, pentru că noi nu ne-am făcut partea. Dar noi nu vedem acest lucru, Și cel rău profită de orbirea noastră și de realitatea neîmplinirii promisiunilor Sale și ne spune: Vezi, ce ți-am spus! Am avut dreptate! El nu Și-a făcut partea! Nu și-a ținut promisiunea! Și noi ne îngrijorăm mai mult cu privire la partea Lui și ne defocalizăm și mai mult de la ăpartea noastră și tot așa ca într-un cerc vicios. Isus nu Se lasă defocalizat. El se încrede în mod deplin în Tatăl și grija Sa nu este dacă Domnul Își va împlini promisiunile ci ca El să împlinescă în cele mai mici detalii poruncile Tatălui! Și pentru că El Și-a făcut partea, Tatăl Și-o face și El. Isus moare, iese de pe scenă. Totul e în mâna Tatălui. Și Tatăl și face și El partea în mod desăvârșit. Împlinește ultimile profeții din Scriptură, aduce noi semne, mărturisește pentru Isus. Și apoi aduce ÎNVIEREA. Și acesta este următorul tablou pe care-l vom explora împreună.